

Giới thiệu Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc

Thẩm Tinh Sở trùng sinh thành một đích nữ, người ta trùng sinh được làm vương phi hay tiểu thư danh giá được nhiều người mong ước, nàng lại trùng sinh thành một đích nữ bị người đời cười chê, gia tộc hãm hại bày nhiều mưu kế thâm độc.

Tương như cuộc đời này bù lại phần nào vì có tương công hết mực yêu thương, nàng lại mang trong mình cốt nhục của hắn, đang định chia sẻ niềm vui thì lại chứng kiến cảnh hắn ân ái cùng nữ nhân khác. Mà người đó không ai khác lại là muội muội của nàng, người mà nàng hết mực yêu thương. Mời các bạn đón đọc truyện xuyên không đặc sắc Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nịch Thủy trùng sinh

Edit: Đinh Lam

Kinh đô, trong phủ của Đại hoàng tử.

Thẩm Tinh Sở chậm rãi bước đi, bước chân nhẹ nhàng đặt lên những thềm đá màu xanh, không gian im lặng, những lọn tóc rủ xuống dưới trâm cài tóc khẽ đong đưa theo bước chân của nàng, chớp chòm chiếu sáng.

Nha hoàn Tinh Vân đi ở đằng sau, trong tay bưng một chén canh gà.

Nàng vuốt nhẹ cái bụng bằng phẳng của mình, vui vẻ mỉm cười. Vừa rồi thái y nói cho nàng biết một tin rất vui, bây giờ, nàng không thể chờ đợi được nữa, nàng muốn cùng phu quân chia sẻ niềm vui cùng nàng..

Bất tri bất giác đã đi đến ngoài viện, hôm nay trông sân nhỏ thật yên ắng lạ thường, một người cũng không thấy. Bầu không khí quý dị này khiến nàng sinh ra một cảm giác kì quái, bên trong thư phòng, bố trí rất nhiều cơ quan mật, ngày xưa mặc dù không có Lý Thế Hành ở đây, cũng sẽ có người trông coi. Hôm nay lại khác thường như vậy khiến lòng nàng rất bất an.

Chẳng lẽ người có bầu đặc biệt miễn cảm hơn sao? Nàng cảm thấy hôm nay dường như sẽ phát sinh ra một đại sự nào đó, mí mắt của nàng giật liên hồi, là muốn thông báo cho nàng điều gì đây?

Đi đến cửa thư phòng, nàng đang tính gõ cửa, lại nghe thấy trong phòng có tiếng động. Nàng nghe được âm thanh rất kì quái. Dừng động tác trên tay lại, trong phòng vang lên những âm thanh rên rỉ thở gấp, thật sâu nhẹ nhàng trôi qua.

Thân hình nàng chấn động, cái này —— cái này chính là âm thanh nam nữ hoan ái.

"Ừ... Ừ... A..." Âm thanh mê người mơ hồ vang lên không ngừng, hung hăng tiến vào trong tai nàng. Nàng trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào cửa phòng, như có thể xuyên thấu vào cửa phòng, nhìn thẳng vào đôi nam nữ đang tăng tịu kia.

Nàng cả kinh lui về sau hai bước, vừa vặn cả người đụng lên một hân cột nên mới không bị ngã xuống đất. Hai chân mềm nhũn, không còn chút sức lực, nàng ngã ngồi trên nền đất.

Nam nhân luôn miệng nói yêu nàng, giờ phút này, trong thư phòng, đang hoan ái cùng nữ nhân khác?

Đêm qua, ở trong lòng hắn, hắn đem nàng nâng lên tựa như nàng là bảo vật vô giá của cuộc đời hắn. Lời của hắn vẫn còn vang lên trong tai nàng: "Tinh Sở, đời này, ta chỉ muốn nàng. Một đời một thể một đôi với nàng."

Thì ra, hết thảy, chỉ là một trò đùa...

Thẩm Tinh Sở gất gao nắm chặt hai tay, móng tay đâm thật sâu vào thịt nàng, cơn đau giúp nàng thanh tỉnh thêm vài phần. Nàng giãy giụa đứng dậy, muốn đẩy cửa phòng đi vào chất vấn cái người lừa gạt nàng.

Ngón tay còn chưa chạm đến cửa phòng, nghe thấy âm thanh hoan ái đã dừng lại, một giọng nói nữ tử dịu dàng lại vang lên: "Điện hạ, người khi nào mới lấy ta, người đã đồng ý rồi đó, ta đã giúp người cưới ti ti về rồi, sao người chưa nạp ta làm thiếp..."

Giọng nói thuần nam quen thuộc vang lên: "Việc này không vội, để sau hắn nói."

Nàng ngây người tựa vào cửa, như sét đánh bên tai, nửa ngày không nói nên lời. Nàng cách cửa phòng chỉ một khoảng ngắn, nàng run rẩy không ngừng,

vô lực đẩy ra cái cánh cửa đem nàng cùng hắn cách ly thành hai thế giới.

Thẩm Tinh Di... hảo muội muội của nàng, từ nhỏ vốn nàng không ngại máu thân của nàng (TTD) chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, đối đãi với nàng như tí muội ruột thịt, cuối cùng ngay cả nam nhân nàng yêu thương nhất, đều cùng nhau tính kế lên nàng!

Thì ra tình cảm của hắn đối với nàng, cũng chỉ là một kế hoạch đã được tính sẵn!

Toàn thân Thẩm Tinh Sơ run lên, xấu hổ và giận dữ không chế nàng, một hồi lửa giận xông lên đầu, nàng cắn chặt răng, tâm ngoan(hung ác), run rẩy đẩy cánh cửa gỗ ra, đem đôi nam nữ kia đối diện với nàng.

Lý Thế Hành ngồi ở bên giường, đang sửa sang lại xiêm y, trên giường Thẩm Tinh Di vẫn đang trần truồng, mảnh mai nằm nghiêng, hai người đột nhiên trông thấy Thẩm Tinh Sơ mở cửa bước vào, không khỏi kinh ngạc một hồi, bất động đứng yên một chỗ.

Nàng cứ tưởng rằng mình sẽ hung hăng lăng mạ hai người một trận, lại phát hiện ra cổ họng như đang nghẹn lại, nàng không có cách nào phát ra âm thanh, chỉ có hai mắt bốc lửa đang nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

Lý Thế Hành sững sờ, lúc này Thẩm Tinh Sơ đang nghĩ ngợi mà, sao đột nhiên lại chạy đến thư phòng? Hơn nữa, nàng đã đến, sao không có ai thông báo cho hắn một tiếng.

Hai mắt Lý Thế Hành híp lại, theo bản năng liếc nhìn Thẩm Tinh Di còn đang nằm trên giường, bị ánh mắt sắc bén nhìn qua, Thẩm Tinh Di liền hoàn hồn sau đó không khỏi có chút chột dạ, mau chóng che đậy lại cơ thể, về mặt kinh hoàng: "Tỷ tỷ, người, sao người lại tới đây?"

Thẩm Tinh Sơ không nhìn nàng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lý Thế Hành đang ngồi ở trên giường, Lý Thế Hành bị nhìn như vậy có chút sợ hãi, đành phải mở miệng nói: "Tinh Sơ..."

"Lý Thế Hành, người lại dám gạt ta." Cứ cho rằng mình sẽ đừng đừng nổi giận, không ngờ, giọng điệu của nàng lại không khác như lúc bình thường, dường như đứng trước bão táp nàng lại bình thản đến lạ thường.

"Tinh Sơ, nàng nghe ta giải thích... Ta..." Lý Thế Hành mở miệng muốn nói, lại phát hiện không thể giải thích, bị thê tử bắt gian tại giường, thử hỏi còn giải thích như thế nào được?

Thẩm Tinh Sơ đứng tại chỗ lẳng lặng chờ hắn lên tiếng, mà nửa ngày sau Lý Thế Hành cũng không đưa ra được một lời thỏa đáng, nàng nở ra một nụ cười mỉa mai: "Giải thích? Hôm nay người muốn giải thích như thế nào đây?"

Nàng quan sát mặt hắn, cho tới bây giờ, vẫn không nhìn ra một tia kinh hoàng, vẫn cứ bình tĩnh như vậy. Trước kia nàng cực kỳ yêu thích gương mặt lạnh lùng này, luôn hy vọng có thể hòa tan được khối băng này, mỗi lần nhìn hắn mỉm cười, thấy hắn vì nàng mà rung động, như thiên ân bang tặng cho nàng.

Mà hôm nay, hắn vẫn không chút biểu tình, hai mắt không chút gợn sóng, bình tĩnh nhìn nàng, lại khiến nàng như ngã vào một hầm băng, rét lạnh đến thấu xương, từ đầu đến chân, lạnh đến nỗi khiến toàn thân nàng phải phát run.

Tim nàng như bị một mũi dao đâm vào, không hề nhìn hai người trên giường, tuyệt vọng quay người bước đi.

Thân ảnh thon gầy cô đơn tịch mịch cứ thế lù xù trong gió rồi từ từ biến mất.

Thẩm Tinh Di tranh thủ thời gian sửa sang lại quần áo, rồi ôn nhu nói: "Điện hạ đừng lo, ta đi khuyên nhủ tỷ tỷ."

Lý Thế Hành thu hồi lại ánh mắt, nhìn chằm chằm vào Thẩm Tinh Di: "Người dám tính kế với bản vương?"

Trong lòng Thẩm Tinh Di cả kinh, vội vàng quỳ xuống: "Tinh Di không dám!"

Hắn làm sao thấy được? Nàng chính là muốn cho tỉ tỉ nghe được, ép hắn phải nạp nàng làm thiếp.

Lý Thế Hành hừ lạnh một tiếng, nàng nghĩ gì trong đầu, chẳng lẽ hắn còn không biết? Cái nữ nhân ngu xuẩn này, suýt nữa mà phá hư kế hoạch của hắn!

Tâm tư của hắn lại nhìn về hướng bóng lưng đang phẫn nộ bước đi, trong mắt nàng tràn đầy lửa giận, mỉa mai, thất vọng, thấy được những điều đó lòng hắn thật khó chịu.

"Còn không mau đi." Hắn nhàn nhạt lên tiếng.

Thẩm Tinh Di ngẩn người, lập tức phản ứng, đứng dậy đi ra khỏi cửa nhanh chóng đuổi theo bóng dáng kia.

Thẩm Tinh Sơ... Lý Thế Hành yên lặng nhớ kỹ tên nàng, rồi lại nén không được lo lắng trong lòng. Nàng chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của hắn, sao có thể vì nàng khiến tâm tình nhiễu loạn?

Thẩm Tinh Sơ lao đảo bước đi trên đường, bất tri bất giác lại đi đến bên hồ sen, bên dưới hồ có rất nhiều cá chép, nhìn những đàn cá vui vẻ bơi lội, nàng không khỏi lộ ra một nụ cười trào phúng.

Lúc trước, trong ngày đại thọ của tổ mẫu, nàng vô tình đi đến bên viên hồ, bị mê hoặc bởi những con cá chép này, không cẩn thận trượt chân rơi xuống

nước, được hắt cứu, chính là một cái nhìn thoáng qua, trái tim nàng đã bị đánh mất, từ đó về sau nàng chỉ còn biết mình hắt.

Nàng thật ngu xuẩn, cứ tin rằng nam nhân này cũng thật tâm yêu nàng, đến tận bây giờ hắt chỉ muốn lợi dụng thân phận của nàng, lợi dụng thế lực phụ gia cùng mẫu gia của nàng để củng cố địa vị của hắt mà thôi.

Thực buồn cười a... Nàng nhin không được phát ra tiếng cười, mang theo vài phần đắng chát, yết hầu phảng phất như có nghìn cây kim đâm vào đau nhức. Chưa xót nhắm lại đôi mắt, giọt lệ nhẹ nhàng rơi xuống.

"Tỷ tỷ..." Sau lưng vang lên giọng nói mềm mại của Thẩm Tĩnh Di, Thẩm Tĩnh Sơ nhanh chóng gạt đi nước mắt, quay người, mắt lạnh nhìn nàng: "Như thế nào? Muốn cầu xin ta? Người mơ tưởng!"

"Ha ha ha ha..." Thẩm Tĩnh Di dịu dàng cười nói: "Tỷ tỷ, người hà tất phải cố chấp như thế..."

Thẩm Tĩnh Sơ lạnh mặt nói: "Người đừng làm bộ làm tịch nữa! Người cút đi cho ta! Ta không muốn nhìn người nữa!"

Sắc mặt Thẩm Tĩnh Di biến hóa, gờ xuống bộ mặt giả dối, trong mắt lóe lên một tia âm hiểm: "Tỷ tỷ, việc đã đến nước này, chỉ sợ không phải do người quyết định nữa đâu!"

"Người cho rằng Điện hạ sẽ thật tâm thích người sao? Điện hạ chỉ muốn lợi dụng người mà thôi." Trên mặt Thẩm Tĩnh Di lộ ra nụ cười châm chọc: "Ba năm trước đây, ở ao cá chép này trùng hợp cứu người, về sau ở trong cung lại tình cờ gặp được người... Hết thấy là do ta và Điện hạ dựng nên mà thôi khiến người cứ tưởng rằng Điện hạ cũng thích người. Người vẫn cho rằng Điện hạ toàn tâm toàn ý với người sao? Ha ha..."

Thẩm Tĩnh Di vừa cười vừa nói, đem toàn bộ chân tướng tàn khốc bày ra trước mặt nàng: "Muội muội ta... Ba năm trước đây, đã là người của Điện hạ rồi..."

Vừa nói, Thẩm Tĩnh Di lặng yên không một tiếng động bước gần đến bên Thẩm Tĩnh Sơ.

Thẩm Tĩnh Sơ bị những lời nói của Thẩm Tĩnh Di thờ thẩn suốt nửa ngày. Ba năm trước đây, bọn hắt đã thông đồng với nhau, khi đó Thẩm Tĩnh Di đã giúp đỡ Lý Thế Hành, cưới đích nữ Thẩm gia về làm vợ.

"Ta là đích tỷ, ngày thường đối đãi không tệ với người, vì sao người lại ám toán (lập mưu) ta như thế?" Ánh mắt Thẩm Tĩnh Sơ phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Thẩm Tĩnh Di, ánh mắt sắc bén như dao găm hận không thể băm nát Thẩm Tĩnh Di.

"Đối đãi không tệ với ta?" Thẩm Tĩnh Di giễu cợt nói: "Tỷ tỷ thế nhưng lại là đích nữ, muội muội ta chỉ là cái thứ nữ mà thôi, cho tới nay, ta chỉ là một con chó bên cạnh người mà thôi!" Thẩm Tĩnh Di chợt nhớ tới quá khứ khuất nhục kia, không khỏi nổi lên cơn tức giận.

Thẩm Tĩnh Di đối với nàng... Lại oán hận sâu sắc như thế sao?

Bỗng nhiên trông thấy ánh mắt Thẩm Tĩnh Di lóe lên tia quỷ dị, còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa nàng đã bị một lực lượng đẩy ngã vào trong hồ nước!

Hồ nước rất sâu, hai chân Thẩm Tĩnh Sơ không thể chạm vào đáy, nàng vốn không biết bơi, đành phải ra sức giãy giụa: "Cứu mạng... Cứu mạng..."

Thẩm Tĩnh Di đứng trên hồ, lạnh lùng nhìn Thẩm Tĩnh Sơ giãy giụa trong nước, cặp môi đỏ mọng khẽ mở: "Thật ra, ta chỉ muốn làm một cái thiếp thân mà thôi, nhưng mà, hôm nay người đã mang thai, chỉ sợ Điện hạ sẽ đối với người không giống như xưa, ta sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra... Tỷ tỷ, thực xin lỗi, muốn trách, thì trách mạng của người ngày thường đã quá tốt..."

Nước lạnh trong ao không lưu tình rót vào người Thẩm Tĩnh Sơ, nàng cảm thấy càng ngày càng lạnh, sinh mệnh đang chậm rãi biến mất, trước mắt nàng là một mảnh lơ mơ, như đất đèn trong ngọn lửa, trong đầu đều là những hình ảnh của Lý Thế Hành, những bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên đầu nàng, như muốn bao phủ toàn bộ nàng.

Nếu có thể trở lại, thật tốt... Thật tốt biết bao nhiêu...

Trong ánh trăng mờ màng nàng như nhìn thấy mẫu thân năm đó, nàng nằm ở trên chiếc giường ấm áp, mẫu thân nằm ở bên cạnh nàng nhẹ nhàng ngâm nga từng giai điệu.

"Mẫu thân..." Nàng như nghe được âm thanh làm nũng của nàng.

"Tĩnh Sơ nghe lời..." Giọng nói mẫu thân vang lên bên tai nàng rồi dần dần biến mất, càng bay đi xa, chỉ còn lại những hồi âm trống trải vây quanh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bội Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Di nương thấy máu đỏ

Edit: Đình Lam

"Tình Sơ, tình..." Trong bóng tối lạnh băng, có một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, mí mắt nặng trĩu của Thẩm Tình Sơ hơi chuyển động, cổ hết sức vật lộn, rốt cuộc nàng đã có thể mở ra hai mắt.

"Mẫu... Thân?" Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt đọc lên hai tiếng, nơi khóe mắt có vài phần mê mang, không dám nháy mắt, cũng không dám làm thêm bất kỳ động tác nào, nàng sợ người trước mắt chỉ là một giấc mơ, nhẹ nhàng đụng một cái, sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Ninh thị mỉm cười, nhu hòa vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng: "Mẫu thân ở đây, mẫu thân đã phạt Lam nhi cùng Lưu Di Nương quỳ trong sân rồi."

Lam tỷ? Lưu Di Nương? Lưu Di Nương không phải đã hại chết mẫu thân, rồi sau đó bước lên dòng chính thất hay sao?

Nàng cảm thấy có cái gì không đúng, vội vàng cầm chặt tay Ninh thị, ấm áp, không phải lạnh băng như trong giấc mơ.

Chẳng lẽ nàng không có nằm mơ?

Ninh thị cảm thấy thần sắc của nàng có chút quái dị, cho rằng nàng còn đang trong cơn ác mộng, dịu dàng xoa đầu ôn nhu dỗ nàng: "Không sao."

Rồi lại nói tiếp: "Lưu Di Nương dám không để ta vào trong mắt, ngày thường ý có lão gia sủng ái, lỗ mũi đều hướng lên trời, hôm nay lại dung túng để Lam nhi tranh cãi với con, đã vậy còn dám xô con rơi vào trong hồ sen!" Ninh thị khinh thường khẽ hừ một tiếng, trong lời nói mang theo vài tia phần nộ: "Cũng không nhìn lại cái thân phận của mình, lão gia dù có sủng nàng như thế nào đi chăng nữa, Di Nương chính là Di Nương, thứ xuất chính là thứ xuất, vĩnh viễn không thể đứng dậy! Hừ!"

Thấy nàng có vài phần hoảng hốt, khuôn mặt Ninh thị thêm vài phần kỳ quái: "Tình Sơ con đã quên rồi sao? Buổi sáng con cùng Di nhi đang vui vẻ bên hồ sen, vừa vặn trông thấy Lam nhi cùng Thu nhi, các người vừa gặp liền tranh cãi, Thu nhi đứng ở một bên khuyên can, không ngờ Lam nhi liền đẩy con cùng Thu nhi rơi xuống hồ sen. Lam nhi vốn không biết kính trên nhường dưới, cần phải hảo hảo giáo huấn lại nàng!"

Nàng cùng Thẩm Tình Lam cãi nhau, Thẩm Tình Lam đẩy nàng cùng Thẩm Tình Thu vào hồ hoa sen?

Đây rõ ràng là sự việc của ba năm trước!

Chẳng lẽ nói... Nàng sống lại?

Nàng vội vàng hỏi: "Mẫu thân, năm nay ta bao nhiêu tuổi?"

Mặc dù Ninh thị cảm thấy hôm nay Thẩm Tình Sơ có chút quái dị, rồi lại sờ sờ đầu của nàng, ôn nhu nói: "Tình Sơ con quên rồi sao? Con vừa mới qua sinh nhật mười ba tuổi!"

Mười ba tuổi! Quả nhiên là ba năm trước!

Năm nàng mười ba tuổi, mẫu thân chưa bị bệnh mà chết, ca ca cũng chưa vì sự tình bình định loạn sự mà trúng kế, những người thân yêu vẫn còn bên cạnh nàng, chưa từng bỏ nàng đi.

Không chỉ có như thế, lúc này, nàng chưa nhận thức Lý Thế Hành, chưa bị Thẩm Tình Di cùng Lý Thế Hành hợp lại đưa nàng rơi vào trong kế hoạch của hắn, lại càng không yêu mến hắn. Những phân bội tính toán còn chưa có phát sinh.

Đến đây, còn kịp. Thật tốt, thật tốt. Thẩm Tình Sơ yên lặng thì thầm.

"Mẫu thân." Thẩm Tình Sơ mạnh mẽ dấu lại kích động trong lòng, vẫn không ngừng nằm trong lòng Ninh thị làm nũng: "Nữ nhi rất nhớ người..."

Năm mười lăm tuổi, Ninh thị chết vì bệnh, nàng khóc ba ngày ba đêm. Sau đó, phụ thân Thẩm Hoàng Uyên đưa Lưu Di Nương lên làm chính thất, Thẩm Nguyên Thanh từ con của Di Nương biến thành đích tử (con trai trưởng), Thẩm Tình Lam từ thứ nữ trở thành đích nữ.

Ninh thị cứ nghĩ rằng nàng vẫn còn chút sợ hãi, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng an ủi.

Trong phòng một mảnh ôn nhu, chợt nghe trong sân có tiếng âm ỉ, bên ngoài nha hoàn cuống quýt chạy vào, mặt hoang mang kinh hoảng: "Phu nhân, không tốt rồi!"

Trang ma ma rất lo lắng, đảo mắt nhìn qua nha hoàn vội chạy vào: "Không được nói bậy! Phu nhân còn rất khỏe!" Thấy tiểu nha hoàn không giấu được vẻ sợ hãi, nàng thấp giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nha hoàn bị Trang ma ma quát, dưới chân đều mềm nhũn: "Phu nhân, Lưu Di Nương... Thấy máu đỏ rồi!"

"Thấy máu đỏ?" Ninh thị cau mày: "Không phải là đến ngày nguyệt sự chứ?"

Nha hoàn run rẩy nói: "Nha hoàn Lưu Di Nương nói... Nói tháng này nguyệt sự của Lưu Di Nương đến chậm hơn sao với bình thường, chỉ sợ là nàng đang

mang thai..."

Ninh thị kinh sợ toát ra mồ hôi lạnh, nếu đúng là Lư di nương mang thai, vì mình phạt Lư di nương mà dẫn đến Lư di nương đẻ non, khẳng định đều là do mình, nhất thời tinh thần xa sút, nàng phải nhanh chóng đến xem: "Trang ma ma, chúng ta đi nhìn xem."

Thẩm Tinh Sơ trong lòng thăm cả kinh, tuy nàng vẫn đắm chìm ở trong sự sung sướng vẫn không hề quên mọi chuyện, kiếp trước Ninh thị trách phạt Lư di nương, lại để cho Lư di nương thấy máu đỏ, suýt chút nữa thì đẻ non!

Nhưng nàng nhớ kỹ, là suýt chút nữa, chứ không đẻ non.

Nàng lôi kéo tay áo của Ninh thị rồi nói: "Mẫu thân, Lư di nương thấy máu đỏ, nhưng thai nhi có lẽ vẫn giữ lại được, mẫu thân mau chóng đi tìm đại phu cho Lư di nương."

Nghe được lời nói của Thẩm Tinh Sơ, bước chân Ninh thị dừng lại, Trang ma ma đỡ lấy Ninh thị, thì thầm bên tai Ninh thị: "Phu nhân, không cần phải lo lắng, cho dù là đẻ non, vốn Lư di nương không đúng, người chỉ phạt nàng theo đúng gia pháp mà thôi, Lão phu nhân đã biết, cũng không nói cái gì."

Cho dù là đẻ non hay chỉ ra máu đỏ, Thẩm Tinh Sơ vẫn là một cô nương chưa chồng, tự nhiên sẽ không thích hợp nhìn những cảnh tượng dơ bẩn này, Ninh thị được Trang ma ma dìu đi rồi cùng nhau bước ra ngoài.

Bên ngoài viện là mấy gốc cây quế hoa, hôm nay không ngửi thấy mùi thơm của hoa quế, trong không khí lại lơ lửng truyền đến mùi máu tươi ngai ngái khiến người ta có chút buồn nôn. Sắc mặt Lư di nương có chút tái nhợt, quần áo có dính ít máu, mấy nha hoàn thay nhau chăm sóc nàng, Thẩm Tinh Lam đang đứng ở một bên đóng đưa thân thể: "Di nương..."

Nhìn thấy Ninh thị đi ra, sắc mặt Thẩm Tinh Lam bỗng dựng đơ lên, vô cùng tức giận, ngón tay chỉ vào Ninh thị và nói: "Ngươi, ngươi cái hung thủ giết người này!"

Lư di nương bỗng chuyển động thân thể, trong mắt hiện lên một tia âm hàn cùng hận ý, giãy giụa nói: "Ngươi hại chết đứa con trong bụng ta, ngươi hại chết huyết mạch của Thẩm gia, ta muốn liều mạng với ngươi..."

Thân hình Ninh thị chấn động, Trang ma ma tranh thủ thời gian đỡ lấy Ninh thị, sau đó quay mặt về phía Thẩm Tinh Lam rồi nghiêm nghị quát: "Lư di nương, Tứ tiểu thư các người không biết quy củ sao! Lư di nương có chắc rằng mình sẽ đẻ non không? Các người dám vu oan cho phu nhân? Như Lư di nương ra máu đỏ cũng có thể là nguyệt sự, lão nô muốn nhìn xem đến lúc đó các người ăn nói như thế nào với Lão phu nhân!"

Thẩm Tinh Lam hoảng hồn, lúc này mới thu lại ngón tay, quay người nhìn Lư di nương, Ninh thị lấy lại bình tĩnh, trầm ổn phân phó nói: "Mấy người các người còn không mau đỡ Lư di nương quay về Hương Uyển nghỉ ngơi?"

Các nha hoàn bên cạnh, tay chân bắt đầu loạn choạng nâng Lư di nương dậy, thân thể Lư di nương mềm nhũn, đứng cũng không đứng thẳng nổi, trong miệng phát ra từng tiếng khóc thê lương: "Phu nhân hại chết hài nhi của ta, còn nói là nguyệt sự, ta muốn gặp Lão phu nhân, ta muốn gặp lão gia! Nhanh cứu con của ta!"

Tiếng khóc tràn ngập khắp nơi trong sân nhỏ, sắc mặt Ninh thị trầm xuống, Lư di nương, thật không biết quy củ, muốn đem sự tình nháo loạn lên, nàng cũng muốn nhìn xem, sự tình càng làm to ra, nàng ta sẽ được cái lợi gì!

"Lư di nương!"

Âm thanh đột nhiên vang tới khiến Lư di nương ngừng khóc, khẽ giật mình, ngơ ngác nhìn rồi tỉnh lại, khuôn mặt hơi chút trắng bệch của Thẩm Tinh Sơ, nàng không còn kiêu căng như trước, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào Lư di nương, trầm giọng nói: "Hôm nay Lư di nương đẻ non hay chỉ là nguyệt sự còn chưa biết rõ, sao Lư di nương dám ở đây vu oan cho mẫu thân, trong mắt Lư di nương còn coi mẫu thân ta là phu nhân ở đây nữa không? Còn đặt quy củ của Thẩm gia vào trong mắt nữa hay không? Cho dù thân thể Lư di nương đang mang thai, nhưng chỉ là thấy máu đỏ, vậy mà Lư di nương đã nguyên rửa đẻ con non, nguyên rửa Thẩm gia mất đi cốt nhục? Nếu thật sự ngươi muốn như vậy, vốn ngay từ đầu đã không đẻ non, thì bây giờ có thể sẽ đẻ non vì ngươi rồi đó!"

Thân thể Lư di nương chấn động, không dám lên tiếng. Ninh thị thấy thế, để tránh nghiêm trọng hóa vấn đề, phân phó nha hoàn mau chóng đỡ nàng về Hương Uyển.

Trở về phòng lần nữa, Ninh thị sai người bưng một ly trà nóng lên cho Thẩm Tinh Sơ, mặt mày lo lắng hỏi: "Con vừa mới tỉnh lại, đã khá hơn chút nào chưa? Con vẫn là một khuê nữ chưa chồng, cảnh tượng dơ bẩn như lúc này không nên nhìn."

Thẩm Tinh Sơ uống trà nóng rồi lấy lại bình tĩnh, thân thể tuy còn chút suy yếu, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Mẫu thân, ta không sao." Đặt ly trà trong tay xuống, nàng tiếp tục nói: "Mẫu thân không cần phải lo lắng, Lư di nương chỉ thấy chút máu đỏ mà thôi, sẽ không sinh non đâu."

Ninh thị kinh ngạc nói: "Sao con biết rõ như vậy được?"

Thẩm Tinh Sơ mỉm môi mỉm cười: "Mẫu thân có phúc khí, không thể vì một sự việc nhỏ như vậy mà bị trách phạt được".

Ninh thị cho rằng Thẩm Tinh Sơ chỉ an ủi nàng thôi, miễn cưỡng mỉm cười, nhưng trong lòng vẫn lo lắng bất an, cho đến khi có nha hoàn vào thông báo: "Phu nhân, Trư di nương cùng bát tiểu thư xin cầu kiến."

Ninh thị vốn đang khó chịu trong lòng, xua xua tay không muốn gặp, như không biết sao lại nói: "Cho các nàng vào đi."

Trong lòng Thẩm Tĩnh Sơ có chút căng thẳng, bát tiểu thư Thẩm Tĩnh Di! Cái người kiếp trước đã phản bội nàng, cầu kết cùng với phu quân của nàng, đẩy nàng rơi vào trong ao sen!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ác phụ Ninh thị

Edit: Đình Lam

Hai mẹ con Trương di nương từ bên ngoài tiến vào, tất nhiên là đã biết hết mọi việc, trong lòng tuy rất hả hê, nhưng lúc bước vào phòng trên mặt vẫn rất cung kính: "Phu nhân, tỷ thiếp mới làm được một ít mức ôliu, thúc đẩy ăn uống, tâm tình sẽ tốt hơn, những việc buồn phiền trong lòng sẽ không còn nữa..."

Tiểu nha hoàn đón lấy đĩa sứ, đặt trên bàn, Ninh thị thở dài, vươn tay cầm lấy một miếng đặt lên miệng: "Làm sao có thể không phiền lòng... Ban đầu hai tỉ muội rơi xuống nước vừa mới tỉnh lại, Lư di nương lại thấy máu đỏ, nếu mà sinh non thì..."

Trương di nương liền vội vàng tiến lên, đứng ở một bên của Ninh thị xoa xoa hai bả vai của nàng rồi nói: "Phu nhân, là Lư di nương dung túng cho Lam nhi đẩy Sơ nhi cùng Thu nhi rơi xuống nước, phu nhân trừng phạt Lư di nương và Lam nhi là chính xác, chính là chiếu theo gia pháp, nếu thật sự Lư di nương có sinh non, cũng là do Lư di nương sai, Lư di nương mang thai mà không biết, không hảo hảo bảo vệ huyết mạch của Thẩm gia, lại để cho Thẩm gia mất đi một cốt nhục, mọi việc đều không có quan hệ với phu nhân..."

Trong lòng Ninh thị giật mình, Trương di nương nói không sai, trước đó nàng không biết rõ sự tình, chỉ dựa theo gia pháp mà xử lý Lư di nương, Lư di nương có thai, lại không thông báo cho nàng biết, nếu cốt nhục không giữ được, chính là do Lư di nương.

Suy nghĩ đến đây, lòng Ninh thị hơi thả lỏng, nhưng lòng mảy vẫn chau lại còn chút lo lắng: "Thế nhưng mà nếu lão gia trách cứ..."

Thẩm Hoàng Uyên vốn luôn ủng hộ Lư di nương, mặc kệ việc này do bên nào sai, nàng vẫn phải gánh vác trách nhiệm.

Lực đạo trong tay Trương di nương thả nhẹ ra một chút: "Phu nhân cũng không làm sai, sao lão gia trách cứ được? Thái độ của Phu nhân cứng rắn một chút, bằng không thì lão gia sẽ bị Lư di nương châm ngòi, nói không chừng còn tưởng rằng tất cả là do Phu nhân..."

"A....." Ninh thị nghe xong như đã có quyết định trong lòng.

Trương di nương thấy thế, vừa cười vừa hỏi: "Hai chị em không có sao chứ? Tỷ thiếp nghe Di nhi nói xong giật mình khiếp sợ!"

Thẩm Tĩnh Di này giờ cúi đầu đứng yên lặng ở bên cạnh cũng hơi ngẩng đầu, trong mắt đầy đủ ân cần: "Tỷ tỷ không có sao chứ? Điều do muội muội vô dụng, không khuyên can được Lam tỷ ty..."

Từ lúc mẹ con nàng bước vào, nàng vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, ném qua những sự việc kiếp trước, càng nhận ra sự đối trá của hai mẹ con trước mắt. Thẩm Tĩnh Di thật biết diễn, kiếp trước, trước mặt nàng luôn giả bộ ôn thuận (ôn hòa thuận hậu), rồi lại thừa dịp nàng không chú ý liền quay lại cắn nàng một cái, mà cái người Trương di nương này, cũng tuyệt đối không phải là dạng người lương thiện gì, tuy luôn ủng hộ mẫu thân nàng, nhưng trên thực tế chính là đang ly gián mẫu thân cùng phụ thân của nàng!

Thẩm Tĩnh Sơ nắm chặt hai tay, các đốt ngón tay bị nàng bóp chặt đến trắng bệch, nhưng chỉ thản nhiên nói: "Không có việc gì."

Ninh thị lơ đãng, cho rằng nàng mới vừa tỉnh, còn có chút mệt mỏi, liền đuổi hai mẹ con Trương di nương đi. Đối đãi hai mẹ con Trương di nương cần cẩn thận đề phòng, Thẩm Tĩnh Sơ đuổi hết nha hoàn đi xuống dưới, sắc mặt cực kì nghiêm túc, nói với Ninh thị: "Mẫu thân, người không nên dễ dàng tin tưởng những lời của Trương di nương!"

Ninh thị thập phần kinh ngạc: "Nàng nói cũng có đạo lý, trong sự việc này ta không có sai, nếu phụ thân người trách cứ ta, chính là thiên vị rồi..."

"Mẫu thân!" Thẩm Tĩnh Sơ cắt ngang lời của Ninh thị: "Đạo lý này không sai, cho dù phụ thân có nghiêng qua một bên, nhưng mẫu thân nên nhớ một điều này mẫu thân không phải là di nương, mẫu thân đường đường là phu nhân của An Viễn hầu Hầu phủ, sao có thể đánh đồng cùng kiến thức với Trương di nương được!"

Thấy Ninh thị kinh ngạc nhìn mình, Thẩm Tĩnh Sơ mới ý thức tới giọng điệu của nàng quá nghiêm túc, cũng có chút ý vị răn dạy, giọng nói lập tức mềm xuống: "Con nói như vậy là muốn tốt cho chúng ta, nếu như mẫu thân chịu nhìn nhường phụ thân, phụ thân nhất định sẽ cảm thấy mẫu thân vừa hào phóng vừa ôn nhu lương thiện... sẽ không phải gánh vác danh hiệu ác phụ..."

Ninh thị nghe xong lồng mảy khẽ động.

Nàng vốn là nữ nhi của tướng quân, tính tình vốn ngay thẳng, yêu ghét rõ ràng, cũng không thềm ở sau lưng làm những thứ mờ ám kia, so mưu với Lư di nương ôn nhu mềm mại, tất nhiên sẽ không bằng, không biết tại sao lại bị người ta đồn thổi rằng nàng chuyên ghen ghét ức hiếp những di nương khác, vì thế nàng được mọi người tặng cho danh hiệu là ác phụ, Ninh thị lại không biết chối cãi. Ác phụ đây, chính là ức hiếp các di nương và thứ nữ.

Thấy lồng mảy của Ninh thị hơi thả lỏng, Thẩm Tĩnh Sơ lại nói: "Mẫu thân vốn tâm địa lương thiện, tính tình lại có chút ngang bướng, nếu không phải bị người ta xúi giục, phụ thân sao có thể hiểu lầm mẫu thân, chuyển sang sủng ái Lư di nương được..."

Mặc dù Thẩm Hoàng Uyên không đến mức ái thiếp diệt vợ, đến cùng vẫn luôn bảo toàn thể diện của chính thê, nhưng Ninh thị biết rõ, mỗi lần tới Cẩm Uyên, chỉ là làm theo phép tắc, gia tăng huyết mạch Thẩm gia mà thôi.

"Trương di nương... Đối với ta trung thành và tận tâm... Làm sao sẽ xúi giục ta được..." Ninh thị do dự nói. Dường như nàng cũng nhớ mỗi lần nghe theo lời của Trương di nương, nàng luôn được ưu thế, chính là luôn tranh cãi huyên náo với Thẩm Hoàng Uyên.

Thẩm Tĩnh Sơ không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: "Mẫu thân, nếu như Trương di nương thật tâm trung thành với người, sao có thể bỏ lên giường của phụ thân! Nàng chỉ muốn mượn sức của mẫu thân mà thôi! Trương di nương như thế, Thẩm Tĩnh Di cũng như thế!"

Quả nhiên Ninh thị vừa nghe xong sắc mặt liền trầm xuống, tuy rằng nàng không biết Thu Cúc rút cuộc đã dùng thủ đoạn gì lại để cho lão gia vừa ý nàng, nhưng sự thật là, từ khi nàng thăng lên làm di nương, tiếng xấu của nàng càng lớn hơn, quan hệ cùng Lư di nương vốn cũng không tốt.

Cũng không biết tại sao Thẩm Tĩnh Sơ còn nhớ lại hiểu nhiều như vậy, gờ gờ trán của nàng rồi nói: "Tiểu hài tử, về sau không cần phải ăn nói như người lớn như thế. Huống chi Di nhi cũng không làm chuyện gì có lỗi với con, con không cần phải đề phòng nàng, chớ làm tổn thương đến tình cảm tỷ muội."

Ai nói Thẩm Tĩnh Di chưa từng làm gì? Bất gian tại giường, giết người diệt khẩu, những chuyện này nàng đều đã trải qua, mặc dù bây giờ mọi chuyện còn chưa có phát sinh, nhưng nó đã ăn sâu vào trong tâm trí nàng, mãi mãi không thể xóa nhòa.

Thẩm Tĩnh Sơ biết mẫu thân đã bắt đầu cảnh giác với Trương di nương, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nũng nịu nói: "Nữ nhi sao dám? Nhưng mà nữ nhi chỉ dám can rờ trước mặt mẫu thân mà thôi!"

Bên ngoài nha hoàn báo lại, bên Lê Uyển cầm tiểu thư cũng đã tỉnh, nhưng vẫn còn mê mẩn, quên đi rất nhiều chuyện. Ninh thị thoáng nhú mảy, sau đó thường một chén tổ yến cho cử tiểu thư bồi bổ cơ thể.

Nha hoàn lên tiếng rồi lui ra, Bảo Âm đi vào bẩm: "Phu nhân, đại phu đã tới xem qua Lư di nương rồi, nàng đúng là đang mang thai, tuy đỏ máu, nhưng không ảnh hưởng đến bào thai, phu nhân có thể an tâm."

Ninh thị nhẹ nhàng thở ra, thật sự làm nàng lo lắng muốn chết, mặc dù không phải là của nàng cốt nhục, nàng cũng không dám làm ra những sự tình bí ối như thế.

"Nhưng mà..." Bảo Âm do dự nói: "Lão gia vừa mới đi qua Hương Uyển, Lư di nương nói..."

Thấy Bảo Âm do dự, Ninh thị cũng hiểu Lư di nương khẳng định bắt đầu làm to chuyện, quát to một tiếng: "Nàng nói cái gì?"

Bảo Âm cắn cắn môi nói: "Lư di nương nói từ tiểu thư chỉ là vô tình đẩy ngã lục tiểu thư, phu nhân biết rõ thân thể nàng không khỏe, còn cố ý bắt nàng phải quỳ trong sân, còn nói phu nhân... Nói phu nhân cố ý mưu hại cốt nhục trong bụng nàng!"

"Cái gì?" Ninh thị giật dử đập bàn, Lư di nương thật dám đổi trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa, dám trước mặt lão gia bôi nhọ sự trong sạch của nàng.

Bảo Âm không dám ngắt đầu, Thẩm Tĩnh Sơ lập tức khuyên can Ninh thị: "Mẫu thân, Lư di nương xưa nay vốn đã như vậy, nếu đã như vậy, mẫu thân khi trông thấy phụ thân, thái độ càng phải khiêm tốn, bằng không thì với thái độ bây giờ của mẫu thân, phụ thân chắc chắn sẽ càng hiểu lầm mẫu thân hơn mà thôi!"

Ninh thị nghe vậy, thu lại tức giận, lại trông thấy rèm che rung động, một bóng dáng nam tử trung niên anh tuấn cao ngất bước vào, giọng điệu không giận mà uy: "Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bê Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Nhận sai

Edit: Đinh Lam

Ninh thị sững sờ, trong lòng Thẩm Tinh Sơ lộp bộp, Lưu di nương luôn dùng bộ dáng điềm đạm đáng yêu để phụ thân tin rằng mẫu thân thật sự muốn hãm hại cốt nhục của nàng ta, mà từ trước đến nay mẫu thân luôn bị mang tiếng xấu bên người, trách sao mà phụ thân không tin mẫu thân.

Thẩm Tinh Sơ vội vàng chỉnh đốn lại áo ngủ trắng của nàng, tóc đen như mực rơi ở bên vai, dưới bộ áo trắng đơn bạc lộ ra cơ thể gầy yếu, trên mặt có chút tái nhợt, nàng quỳ ở trước mặt Thẩm Hoàng Uyên, giọng nói nhỏ nhẹ mang phần hối lỗi: "Phụ thân, là nữ nhi sai! Mong phụ thân trách phạt".

Trên mặt Thẩm Hoàng Uyên không khỏi lộ ra vài phần kinh ngạc, Lưu di nương có nói Lam nhi không cần thận đây Sơ nhi cùng Thu nhi té vào hồ sen, vốn hẳn cũng không chú ý điều này chỉ lo nhìn vết máu trên người Lưu di nương mà quên mất không tra xét việc này.

Nhớ kỹ Thẩm Tinh Sơ cũng vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn còn suy yếu, vội vàng tiến lên nâng nàng dậy, đỡ nàng ngồi lên giường, Thẩm Hoàng Uyên đứng ở bên cạnh cất giọng hỏi: "Tinh Sơ làm sai ở chỗ nào?"

Ngữ khí tuy vẫn nhạt nhưng không còn tức giận khi mới bước vào.

Ninh thị cũng nghi ngờ nhìn Thẩm Tinh Sơ, rõ ràng lần này là Thẩm Tinh Lam sai, mặc dù vì để cho Thẩm Hoàng Uyên không trách cứ nàng phạt Lưu di nương quỳ trong sân khiến nàng phải chảy máu, nhưng cũng không muốn đem toàn bộ lỗi nhận hết về mình?

Thẩm Tinh Sơ khe khẽ cắn lấy môi dưới, trên mặt là một mảnh áy náy: "Đều là nữ nhi không tốt... Nữ nhi vốn là đích nữ, từ nhỏ đã theo ma ma học lễ nghi của tiểu thư khuê các, cho tới nay vẫn làm đúng theo khuôn phép, không dám bỏ ra sau đầu làm ảnh hưởng đến bộ mặt của Thẩm gia. Tuy rằng hôm nay là do thứ tỷ vô lễ, Tinh Sơ cũng không nên vì thế mà cãi nhau với nàng, mất đi dáng vẻ, đáng lẽ phải nhượng bộ Lam tỷ, tránh mất hòa khí giữa hai tỉ muội..."

Thẩm Tinh Sơ nâng khuôn mặt nhỏ nhỏ lên nhìn Thẩm Hoàng Uyên, trong đôi mắt dịu dàng đã hơi ửng đỏ, nước mắt chực chờ rơi xuống: "Đều do Tinh Sơ không chịu nhún nhường, cho rằng thân phận đích nữ phải cao hơn thứ nữ, nên mới không chịu nhượng bộ, mới khiến cho tỉ ti tức giận đẩy Tinh Sơ cùng Tinh Thu muội muội vào hồ sen... Tinh Sơ tự cho mình đứng tranh cãi với tỉ ti, đã thương tình cảm tỉ muội... Tinh Sơ cầu phụ thân trách phạt..."

Vừa dứt lời, nước trong hốc mắt đã tràn ra, tăng thêm vài phần điềm đạm đáng yêu, khi nói chuyện lại dùng ngôn từ khấn thiết, không có ý tứ dám trách cứ Thẩm Tinh Lam, ngược lại đem toàn bộ sai lầm nhận hết về mình.

Thẩm Hoàng Uyên nhìn nữ nhi ôn nhu trước mặt, tuy rằng trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng sắc mặt cũng đã hòa ái hơn, giọng nói cũng mềm hơn: "Hôm nay Tinh Sơ lại ôn nhu như vậy, việc này cũng không phải là lỗi của con, là Lam nhi sai, nàng không nên cùng con tranh chấp, lại càng không nên đẩy con cùng Thu nhi vào trong hồ sen, làm sai thì phải phạt, để cho nó thu lại cái tính khí này đi."

Thẩm Tinh Sơ vẫn cúi đầu, lại âm thầm nắm chặt tay Ninh thị, lúc này Ninh mới tỉnh lại từ trạng mộng: "Lão gia, thiếp thân cũng sai!"

A? Nàng cũng sai? Thẩm Hoàng Uyên nghi hoặc nhìn hai người, hôm nay hai người này bị làm sao đây? Sao tranh nhau nhận hết lỗi về mình?

Ninh thị cúi đầu nói: "Hôm nay Lam nhi làm sai quy cũ, đem Tinh Sơ đẩy vào hồ sen, dựa theo gia quy mà phạt... Nhưng trước đó thiếp thân thật không biết Lưu di nương đang mang thai, Lưu di nương cũng chưa từng nói cho thiếp biết... May mắn là nàng không gặp việc gì, bảo vệ được huyết mạch Thẩm gia, nếu không thiếp thân thật không còn mặt mũi nào mà đối mặt với lão gia, không còn mặt mũi nào mà đối mặt với liệt tổ liệt tông của Thẩm gia nữa!"

Có lẽ hai người chỉ có chút hiểu lầm mà thôi. Khuôn mặt nghiêm túc của Thẩm Hoàng Uyên cũng nói lỏng, rồi cất giọng nói: "Nếu không còn chuyện gì, bây giờ Nhã Phù mang thai, phu nhân chăm sóc nàng đi."

Trong lòng Ninh thị tuy khó chịu nhưng vẫn cố kiềm chế, mỉm cười: "Vâng."

Thẩm Hoàng Uyên hài lòng gật đầu, tuy rằng Ninh thị bỗng nhiên không còn bướng bỉnh cao ngạo, chủ động nhận sai khiến hẳn có chút không hiểu, nhưng như vậy không phải là rất tốt hay sao, hẳn cũng không muốn chính thất với tiểu thiếp ngày đêm đầu đá không ngừng: "Lam nhi cần phải hào hào quản lý, hai ngày nữa nàng hãy tìm một ma ma tới dạy quy củ cho nó, cần phải quản giáo chặt."

Ninh thị sững sờ, trông thấy Thẩm Hoàng Uyên đang cúi đầu trầm mặc, Thẩm Tinh Sơ thăm nghĩ chắc Thẩm Hoàng Uyên đang suy nghĩ đêm nay sẽ dùng bữa ở đâu đây, bỗng nhiên nàng mở miệng: "Tinh Sơ đã không còn đáng ngại rồi, Thu muội muội cũng đã tỉnh lại, khẳng định trong lòng rất nhớ phụ thân, nếu không phụ thân qua thăm Tinh Thu muội muội đi?"

Trong lòng Thẩm Hoàng Uyên đứng là đang suy nghĩ đêm nay sẽ ngủ lại nơi nào, Thẩm Tinh Sơ cùng Nịch Thủy chịu kinh sợ, Lưu di nương suốt nửa thì sinh non thật khiến hẳn phải phân vân, chợt bên tai truyền đến giọng nói của Thẩm Tinh Sơ, mới chợt nhớ tới Thẩm Tinh Thu cũng sẽ rất sợ hãi, ý nghĩ trong đầu lóe lên, gật đầu rồi nói: "Ừ. Ta đi Lê Uyên nhìn Thu nhi một chút, chốc nữa sẽ tới đây dùng bữa."

Ninh thị cùng Thẩm Tinh Sơ cúi đầu nói: "Lão gia/phụ thân tạm biệt"

Khi Thẩm Hoàng Uyên rời đi, Ninh thị gõ gõ cái trán của Thẩm Tinh Sơ: "Quý nha đầu, hôm nay mẫu thân mới biết con là một nha đầu thông minh nhanh nhẹn đó."

Thẩm Tinh Sơ cười nói: "Mẫu thân nhanh đi chuẩn bị đi. Nhớ kỹ, ngàn lần chớ nên cứng rắn với phụ thân, nam nhân đều thích ăn mềm không ăn cứng, nếu mẫu thân cứ như vậy thì người thua thiệt vẫn chỉ là người!"

Ninh thị sững sờ, dường như vẫn đang suy nghĩ về những lời nói của nàng, sau nửa ngày mới hồi phục tinh thần: "Nha đầu sao hôm nay lại hiểu chuyện như vậy? Thật trái ngược với ta."

Nụ cười trên môi Thẩm Tĩnh Sơ càng thêm chói rọi: "Nữ nhi đã tỉnh rồi, cũng phải nhanh chóng đèn vãn an tở mẫu, để tránh tở mẫu phải lo lắng. Mẫu thân đi nhanh đi, buổi tối phụ thân sẽ đến đây dùng cơm đó."

Ninh thị gật đầu, thờ dài một tiếng: "Hôm nay con cũng đã hiểu chuyện rồi, ở bên tở mẫu, con phải ngoan ngoãn đừng làm tở mẫu buồn phiền, như vậy tở mẫu mới có cách nhìn khác về con, sẽ tốt cho con hơn."

Thẩm Tĩnh Sơ gật đầu xác nhận. Ninh thị phân phó thêm một số chuyện rồi cũng rời đi, Tinh Vân và Noãn Tuyết giúp Thẩm Tĩnh Sơ thay đổi lại trang phục, Tinh Vân cầm lấy một bộ xiêm y màu hồng rực rỡ chất liệu làm bằng tơ tằm thượng đẳng, giúp Thẩm Tĩnh Sơ mặc vào, Thẩm Tĩnh Sơ thoảng nhiu mày, rồi nói: "Hôm nay không mặc bộ này, mặc bộ xanh nhạt kia đi."

"Tiểu thư?" Tinh Vân ngạc nhiên nói.

Thẩm Tĩnh Sơ cũng không giải thích, chỉ nói: "Làm theo lời ta là được."

Nàng vừa mới bị thương, mặc bộ màu nổi bật như thế, dù cho nàng bị người ta hãm hại, cũng chẳng có ai đồng tình với nàng, còn có thể rước lấy phản cảm của Lão phu nhân, kiêu căng cao ngạo. Tuy rằng trên mặt Lão phu nhân sẽ không nói cái gì, nhưng nếu chiếm được thiện cảm của Lão phu nhân sẽ là một điều rất tốt.

Mặc bộ y phục màu xanh lên người càng lộ ra sắc mặt tái nhợt của nàng, nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Cúi đầu nhìn Tinh Vân bận rộn trên người nàng, trong lòng bỗng nhiên nảy ra chút nghi hoặc. Vì sao ở kiếp trước khi nàng ngã vào trong hồ nước, lại không có người đến cứu? Tinh Vân không phải luôn một mực đi theo sau lưng nàng hay sao?

Khi đó nàng đã chạy đi đâu?

Đương nhiên, nếu bây giờ hỏi Tinh Vân thì nàng cũng không lấy được đáp án chính xác, đề nghi hoặc trong lòng xuống, hướng chi, nàng bây giờ chính là người gặp phước trong họa.

Nhưng mà, nếu có người bất trung với nàng, hợp tác cùng thứ muội tính toán lên người nàng... Cái này đương nhiên sẽ không cần nói tới nữa rồi.

Từ trước đến nay, Tinh Vân là một nha hoàn rất thích biểu hiện, miệng lưỡi lanh lợi, kiếp trước rất hợp với khẩu vị của nàng, vì thế đối xử với nàng ta cũng rất tốt. Nhưng kiếp này nàng lạnh nhạt nhìn Tinh Vân, cảm thấy nha đầu này có chút ăn cần quá mức, đây chính là một kẻ đầy âm mưu tính toán nhưng lại ngu xuẩn không biết thời thế.

Thay xong quần áo, Tinh Vân lại không muốn đi cùng nàng tới vãn an Lão phu nhân, Thẩm Tĩnh Sơ cũng không hỏi kỹ, chẳng qua chỉ tùy ý, mang theo Noãn Tuyết.

Lúc đi ra ngoài, bỗng nhiên trong lòng nổi lên một trận lo lắng, thấp giọng phân phó Yến Thảo vài câu. Yến Thảo nghe xong có chút sững sờ, nhưng vẫn cúi đầu làm theo.

Thẩm Tĩnh Sơ một đường đi ra tiểu viện, hai chân nhẹ giẫm lên những bậc đá màu xanh ngọc, nhẹ nhàng không phát ra tiếng động. Những lễ nghi dành cho tiểu thư khuê các nàng nắm rất rõ, chưa từng quên đi, tuy rằng kiếp trước tính khí của nàng có chút kiêu căng ngang bướng, nhưng nàng biết rõ, đích nữ, cùng thứ nữ, vận mệnh nhất định sẽ không bao giờ giống nhau.

Bước chân chậm rãi trên con đường màu xanh, trong đầu suy nghĩ về những chuyện xảy ra ngày hôm nay. Nhìn mặt trời lên cao hơn nửa, nàng cảm thấy như đã trôi qua một đời.

Kiếp trước sai lầm, nàng không thể tái phạm, những thứ kiếp trước mất đi, kiếp này, nàng sẽ từ từ đòi lại!

Bỗng nhiên, một bóng đen ngăn trước mắt nàng. Nàng nhẹ nhàng nâng đầu, trong mắt gọn sóng không chút sợ hãi, nhẹ giọng khẽ gọi: "Thanh ca ca."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thẩm Nguyên Thanh tức giận

"Thanh ca ca" trong miệng Thẩm Tĩnh Sơ chính là Thẩm Nguyên Thanh là con của Lưu di nương. Tuy rằng hắn đã chuyển ra ngoài nội viện, không xem vào chuyện tranh chấp của Ninh thị cùng Lưu di nương, có thể là từ nhỏ đến lớn, mười mấy năm trôi qua, mưa dầm thấm đất, trong lòng của hắn luôn hận thấu xương với những người con của Ninh thị, mặt ngoài tuy cung kính gọi Ninh thị một tiếng "Mẫu thân", nhưng sau lưng lại nguyên rủa Ninh thị không biết bao nhiêu lần.

Đối với người muội muội ở trước mặt, hắn càng không có nửa phần hảo cảm. Quả thật, muội muội này tuy lớn lên xinh đẹp hơn muội muội của hắn, nhưng trong lòng hắn, nàng chính là ý vào thân phận đích nữ luôn luôn khi dễ muội muội của hắn, khuôn mặt xinh đẹp nhưng bên trong là lòng dạ rắn rết.

Mà hôm nay trên học đường trở về, nghe được tin di nương bị Ninh thị phạt thiếu chút nữa là sinh non, đúng vừa sợ vừa giận đi thẳng đến Hương Uyển, không nghĩ tới trên đường lại đụng phải Thẩm Tĩnh Sơ đang chuẩn bị đi vấn an Lão phu nhân.

Thẩm Tĩnh Sơ đứng cả nửa ngày mà Thẩm Nguyên Thanh vẫn không mở miệng, cứ bất động đứng đấy, thật không có chút ý tứ, trông thấy mắt xích hẹp dài tràn đầy lửa giận, tự nhiên là nghĩ đến sự việc của Lưu di nương, nhưng đó không phải là lỗi của nàng, cũng không phải do Ninh thị sai, Thẩm Nguyên Thanh nhìn nàng như vậy là có ý gì?

Thẩm Tĩnh Sơ cũng không muốn gây chuyện với hắn, chỉ nhẹ nhàng nói: "Thanh ca ca, muội muội đang đi đến chỗ tổ mẫu để vấn an, nếu như Thanh ca ca không có chuyện gì, thỉnh Thanh ca ca hãy tránh qua một bên, để cho muội muội đi trước."

Ý tứ rất rõ ràng, ta muốn đi thăm hỏi tổ mẫu, ngươi lại chặn đường đi của ta, ngươi nhường đường cho ta, để ta đi trước.

Chú ý, là ngươi nhường cho ta, để ta đi trước, chứ không phải là ta nhường đi cho ngươi, để ngươi đi trước.

Thẩm Nguyên Thanh nghe xong mặt liền biến sắc.

Thẩm gia có ba phòng, ba phòng đều dành cho con của chính thất, ở trong nội viện, mỗi buổi sáng thì các tôn tử và tôn nữ (cháu trai, cháu gái) đều phải đến thỉnh an Lão phu nhân, cháu trai lớn lên thì rời khỏi nội viện, đi đến ngoại viện, có thể không cần mỗi ngày phải đến thỉnh an. Nhưng mà, con của các di nương, ngoại trừ mỗi buổi sáng đến vấn an sẽ không còn tư cách đứng trước mặt thăm hỏi Lão phu nhân.

Tại xã hội trọng nam kinh nữ này, cho dù có là cháu trai cũng không có cái đặc quyền này, chỉ có con của chính thất mới có thể làm được điều này. .

Vừa rồi, Thẩm Tĩnh Sơ không biết vô tình hay cố ý nhắc nhở Thẩm Nguyên Thanh về vấn đề này. Không chỉ có như thế, nàng còn khách khí bắt hắn phải nhường đường cho nàng, bởi theo quy củ, dù cho Thẩm Tĩnh Sơ là muội muội, Thẩm Nguyên Thanh là ca ca, nhưng hắn vẫn phải nhường đường cho nàng bởi vì nàng là đích nữ còn hắn chỉ là con của di nương.

Sắc mặt Thẩm Nguyên Thanh cứng đờ, khi này hắn còn cố kìm chế con tức giận, nhưng khi nghe những lời nói khiêu khích của Thẩm Tĩnh Sơ, hắn thật sự không thể kìm chế nổi nữa: "Thẩm Tĩnh Sơ, ngươi đừng ý vào thân phận đích nữ mà muốn làm gì thì làm!"

Thẩm Tĩnh Sơ sửng sốt, nàng hoàn toàn không ngờ tới Thẩm Nguyên Thanh có oán hận sâu sắc với nàng như vậy, nàng chỉ nói hắn nhường đường cho nàng thôi mà, một đại nam nhân chỉ vì một câu nói mà hô to gọi nhỏ như vậy sao, thật sự quá nhỏ mọn!

Hơn nữa hắn phải nhường đường cho nàng, đây chính là quy củ, đạo lý rất hiển nhiên. Nàng dẫm lên cái đuôi hắn khi nào vậy?

Quả nhiên là con của Lưu di nương sinh ra, bụng dạ hẹp hòi, trèo không cao mà muốn thanh nhã.

Thẩm Tĩnh Sơ lắc đầu, thản nhiên nói: "Dựa theo quy củ của Thẩm gia, Thanh ca ca nên nhường đường cho muội."

Ngụ ý, ngươi không cho ta nhường đường cho ta, chính là ngươi không hiểu quy củ.

Thẩm Tĩnh Sơ hơi khiêu khích nhìn Thẩm Nguyên Thanh.

Thấy hắn vẫn không nhúc nhích, Thẩm Tĩnh Sơ lại nhân dịp bồi thêm một câu: "Chẳng lẽ trước kia Lưu di nương không dạy ca ca quy củ này sao?"

Câu nói này triệt để chọc giận Thẩm Nguyên Thanh, Thẩm Nguyên Thanh tức giận nổi cả gân xanh: "Đủ rồi! Đừng có cái gì cũng đổ lỗi lên đầu di nương! Thẩm Tĩnh Sơ, ngươi quả nhiên ác độc, Tĩnh Lam chỉ sợ ý đẩy ngươi rơi vào hồ sen, thế mà ngươi còn xúi dục mẫu thân ngươi phạt di nương đang mang bầu cùng Tĩnh Lam quý trên thềm đá, hại di nương suýt chút nữa là sinh non!"

Thẩm Tĩnh Sơ giận tái mặt, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Thanh ca ca, mẫu thân cùng ta không dám đương nổi việc mưu hại huyết mạch Thẩm gia đâu! Thanh ca ca thiên vị Tĩnh Lam ta có thể hiểu được, thiên vị thì có thể, nhưng không được vu oan sự trong sạch của mẫu thân và ta".

Lửa giận trong mắt Thẩm Nguyên Thanh càng tăng hơn: "Ta nào có thiên vị Tĩnh Lam! Ta chỉ nói đúng sự thật! Ngươi cùng mẫu thân chèn ép chúng ta nhiều năm như vậy, hôm nay mượn cớ trừng phạt di nương, mưu hại cốt nhục của di nương, sự thật đã rành rành như vậy ta có nói sai sao!"

Thẩm Tĩnh Sơ im lặng, vẻ mặt khinh thường nhìn hắn, đôi mắt trắng thay đen, cái gì hắn cũng nói được.

"Thẩm Tĩnh Sơ, ngươi lòng dạ rắn rết, ngày sau sẽ gặp báo ứng!"

Nàng lạnh lùng nhìn hắn, rõ ràng thấp hơn hắn nửa cái đầu, nhưng khí thế cao ngạo từ trên nhìn xuống, nàng như một vị thần cao cao tại thượng, còn hắn

chỉ là một đứa con dân phải cúi đầu trước mặt nàng.

Thẩm Nguyên Thanh không vui nhũn mày, nàng dựa vào cái gì mà dám nhìn hấn bằng con mắt lạnh lùng như vậy? Nàng khinh thường mím môi quay đầu, lộ ra một đoạn cổ mảnh khảnh tuyết trắng, hấn nắm chặt hai tay, đốt ngón tay rung lên ken kết, nỗ lực kìm chế con giận muốn xông tới bẻ gãy cái cổ trắng nõn kia, đem xé tan những kiêu ngạo của nàng.

Hấn còn không có làm bất kỳ động tác nào, đã trông thấy khối băng trong mắt nàng như được ánh mặt trời hòa tan, ôn nhu như dòng nước nhẹ nhàng chảy qua, khóe mắt mỉm cười như tắm gió xuân, khóe miệng hơi cong lên, cười nói tự nhiên. Những cảm xúc ôn nhu sinh động khảm trên làn da trắng nõn như hoa tuyết của nàng khiến dung mạo của nàng như được những vầng sáng bao quanh, rung động lòng người.

Trong lòng Thẩm Nguyên Thanh không khỏi nghi hoặc không thôi, hấn chưa bao giờ trông thấy một Thẩm Tĩnh Sơ như vậy, nàng ở trước mặt hấn vĩnh viễn đều là vênh váo hung hăng, kiêu căng ngạo mạn, thế mà người trước mắt lại nhu tình(thùy mị) như nước, trong lúc nhất thời, hấn nhìn ngây ngẩn cả người.

Nàng khẽ mở cặp môi đỏ mọng, ngọt ngào kêu lên một tiếng: "Ca ca..." Vừa dứt lời, hai cánh tay nàng nâng lên đi về phía hấn, động tác như muốn ôm hấn rúc vào lòng hấn.

Nghe được giọng nói mềm mại của nàng, trong lòng Thẩm Nguyên Thanh trong vang lên từng hồi chuông báo động, chẳng lẽ nàng vừa mới kêu mình? Trong đầu "oanh" một tiếng vang dội, trong nháy mắt đều là trống rỗng, con tức giận lập tức tan thành mây khói, lại thấy nàng đang muốn dựa vào ngực hấn, chẳng biết tại sao, hấn lại theo bản năng vươn ra hai tay, đều muốn nghênh đón nàng.

Thẩm Tĩnh Sơ nhẹ nhàng đi tới, rồi lại lướt qua hấn, dựa vào trong ngực người đứng đằng sau hấn: "Ca ca... Tĩnh Sơ rất nhớ ca ca..."

Thẩm Nguyên Thanh trở mắt nhìn nàng bước qua người hấn, trong mắt mang theo tia mừng rỡ, hai tay chôn chặt phía sau lưng, nhìn nàng giống như chú mèo con ôn nhu cọ xát vào lòng người, bộ dáng của một tiểu nữ nhi thật là đáng yêu.

Thẩm Nguyên Huân nở ra nụ cười thật lớn, giọng nói mỉa hoặc như rượu, rơi vào tai Thẩm Tĩnh Sơ lại càng êm tai đến cực điểm: "Mới một ngày không trông thấy, muội muội lại dính người như vậy sao?"

"Tĩnh Sơ chính là muốn ca ca..." Trong ngực, bộ dáng làm nũng thật đáng yêu, không chịu ly khai khỏi lòng ngực của hấn.

Ở đây chỉ là một ngày, nhưng nàng đã hai năm chưa được thấy hấn. Kiếp trước khi nàng có hôn ước với Lý Thế Hành, Thẩm Nguyên Huân luôn làm việc nghĩa không chùn bước, trợ giúp Lý Thế Hành tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, rồi lại bởi vì Lý Thế Hành đề cử Thẩm Nguyên Huân đi Tây Bắc đuổi bắt loạn đảng, rơi vào bẫy, thời điểm trở về chỉ là một cỗ thi thể lạnh ngắt.

Đều do nàng! Nếu không phải là vì nàng, ca ca sao phải dốc sức vì Lý Thế Hành như thế? Ca ca còn rất trẻ đã phải mất mạng? Kiếp này, nàng không thể giẫm lên vết xe đổ, càng không thể lại để cho ca ca lâm vào đoạt đích phân tranh.

Thẩm Nguyên Huân dịu dàng xoa xoa mái tóc mềm mượt như tơ của nàng, ôn nhu nói: "Nghe nói hôm nay muội rơi vào hồ sao hả? Không có sao chứ?"

Thẩm Tĩnh Sơ lắc đầu, khẽ nói: "Muội muội không có việc gì, chính là gặp phúc trong họa!"

"Gặp phúc trong họa?" Thẩm Nguyên Huân cúi đầu hỏi.

Thẩm Tĩnh Sơ vẫn vui đùa vào trong lòng ngực của Thẩm Nguyên Huân, đang chuẩn bị nói gì đó, Noãn Tuyết từ đằng sau bước lên, vẻ mặt sốt ruột: "Tiểu thư, người như vậy... Thật sự không hợp lễ nghi a! Nếu để Trang ma ma thấy, sẽ bị trách phạt đó..."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Thỉnh an

Edit: Đinh Lam

Nam nữ thụ thụ bất thân, cho dù có là huynh muội ruột thịt thì cũng như thế. Đừng nói trước mặt người khác ôm ôm ấp ấp, khi tròn bảy tuổi sẽ không được ở chung một phòng, nếu không sẽ tổn hại đến thanh danh. Hôm nay Thẩm Tĩnh Sơ lại không chú ý đến lễ nghi, đứng trong đình viện thân mật cùng với Thẩm Nguyên Huân, nếu để cho người khác trông thấy khẳng định sẽ bị phạt.

Không chỉ có như thế, Thẩm Tĩnh Sơ sẽ bị người ta đánh giá là một người có hành vi phóng đãng, không biết liêm sỉ ô danh.

Lúc này Thẩm Tĩnh Sơ mới buông Thẩm Nguyên Huân, sửa sang quần áo, nhẹ nhẹ ho hai tiếng rồi nói: "Hôm nay ta có chút bị kinh hãi, ca ca chỉ là an ủi

ta một chút mà thôi."

Ánh mắt liếc qua nhìn sang Thẩm Nguyên Thanh: "Huống chi cái này là thanh danh của nữ tử Thẩm gia, nếu như người nào đó có những lời bất hảo với ta, thì cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của các thứ tử muội, sợ là được ít mất nhiều."

Sao Thẩm Nguyên Thanh lại không hiểu được ý tứ trong lời nói của Thẩm Tĩnh Sơ được? Hắn khẽ hừ một tiếng, cũng không nói lời nào.

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn mặt hắn, đại khái hắn sẽ không ăn nói lung tung, liền không để ý tới hắn nữa, quay người đối diện với Thẩm Nguyên Huân rồi nói: "Ca ca, Tĩnh Sơ đang muốn đi thỉnh an tổ mẫu, nếu ca ca rảnh, có thể cùng đi với Tĩnh Sơ được chứ?"

Thẩm Nguyên Huân gật đầu cười nói: "Đi thôi!" Hai người kẻ vai sát cánh cùng nhau đi đến Vinh Uyển.

Thẩm Nguyên Thanh nhìn bóng lưng hai người rồi đi, tư vị trong lòng vô cùng quái dị. Nhìn bề ngoài Thẩm Nguyên Huân không khác gì Phan An, mưu lược hơn người, trong học đường được rất nhiều tiền sinh yêu thích, cậu hắn là Uy Viễn đại tướng quân, là trưởng tử trong nhà, từ trước đến nay hắn vốn luôn ghen tị với Thẩm Nguyên Huân. Xem ra hôm nay, không chỉ như thế, hắn lại khúc khí có được một muội muội xinh đẹp như hoa như nguyệt.

Nhớ tới vẻ ngang ngược của muội muội mình rồi lại so sánh với dáng vẻ mềm mại nhu thuận đáng yêu của Thẩm Tĩnh Sơ, lòng mày của hắn càng thêm nhú chặt.

Thẩm Tĩnh Sơ cùng Thẩm Nguyên Huân kẻ vai sát cánh đi tới, bước chân nhẹ nhàng, khoe miệng nàng khẽ nhếch, dáng vẻ tươi cười xinh đẹp, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn về anh tuấn của Thẩm Nguyên Huân, dường như nàng vẫn không tin nổi Thẩm Nguyên Huân đã sống lại, chân chân thật thật đi bên cạnh nàng.

Ánh mắt Thẩm Nguyên Huân rất nhạy cảm, sớm đã bắt được điểm mờ ám của nàng, môi bờ khẽ nhếch: "Hôm nay muội muội rất vui? Nói cho ca ca nghe một chút muội gặp phúc trong họa như thế nào đi?"

Thẩm Tĩnh Sơ cúi đầu do dự nửa giây, lập tức ngửa đầu triển khai hai má lúm đồng tiền, rục rờ như hoa nở: "Phụ thân đêm nay sẽ qua dùng bữa!" Nàng dừng một chút, lại nói: "Còn nói buổi tối sẽ ngủ lại chỗ của mẫu thân!"

Ánh mắt tinh khiết, như một thiếu nữ trong sáng ngây thơ, như không biết "Buổi tối sẽ ngủ lại chỗ mẫu thân" là có dụng ý gì.

Thẩm Nguyên Huân sững sờ, mới chột phản ứng lại, mỉm cười: "Thật sao? Như vậy là tốt rồi."

Hôm nay muội muội rớt xuống nước, phụ thân vì muốn trấn an mẫu thân nên mới dùng bữa và ngủ lại với mẫu thân, muội muội lại nói là gặp phúc trong họa... Nghĩ tới đây, khoe môi Thẩm Nguyên Huân lộ ra nụ cười khổ.

Muội muội vẫn... Thực lạc quan.

Bất tri bất giác đã đi đến Vinh Uyển, ngoài cửa nha hoàn Thu Ngân vừa trông thấy hai người liền tươi cười nói: "Đại thiếu gia cùng Lục tiểu thư tới thỉnh an Lão phu nhân sao?"

Thẩm Nguyên Huân gật đầu nói: "Tổ mẫu ngủ trưa hả?"

Thu Ngân cười đáp: "Chưa đâu, Nhị thái thái, tam thái thái, Thập nhất tiểu thư cùng Thập tiểu thư đều đang ở đây, Đại thiếu gia cùng Lục tiểu thư xin chờ một chút, nô tì thông báo một tiếng."

Thẩm Nguyên Huân lên tiếng: "Làm phiền rồi."

Mặt Thu Ngân chột đỏ hồng, Đại thiếu gia tài trí hơn người, nho nhã lễ độ, nếu được Đại thiếu gia nhìn trúng, đưa lên làm nha hoàn thông phòng, cái này...

Nghĩ tới đây, Thu Ngân cố ý quay đầu lại nhìn Thẩm Nguyên Huân, làn thu thủy ản tình, sóng sánh gọn sóng.

Đáng tiếc ánh mắt của Thẩm Nguyên Huân đều rơi trên người Thẩm Tĩnh Sơ nên không nhận ra được Thu Ngân đang trộm nhìn mình, mỉm cười nhìn Thẩm Tĩnh Sơ: "Hôm nay tới thật là trùng hợp."

Thu Ngân thất vọng thu hồi ánh mắt, lớn tiếng nói vọng vào bên trong: "Đại thiếu gia cùng Lục tiểu thư đến ——"

Thẩm Nguyên Huân không thấy được, nhưng không có nghĩa là Thẩm Tĩnh Sơ cũng không nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ, ca ca của nàng lớn lên phong thần tuấn tú, lại là người khiêm tốn hữu lễ, trách không được những nha hoàn bên Lão phu nhân đều xuân tâm lộn xộn.

Thông báo xong, Thu Ngân quay đầu mỉm cười, mời hai người đi vào, ánh mắt hoa tâm vẫn nhìn Thẩm Nguyên Huân.

Thẩm Nguyên Huân nhìn không chớp mắt, cùng Thẩm Tĩnh Sơ bước vào, cung kính tiến lên hành lễ: "Bái kiến tổ mẫu."

Lão phu nhân cười nói: "Mau đứng lên mau đứng lên! Lâu rồi không thấy Huân nhi, hôm nay cuối cùng mới nhớ tới lão già này sao! Mau tới cho tổ mẫu nhìn xem có cao hơn chút nào không?"

Thẩm Nguyên Huân tranh thủ thời gian đứng dậy tiến lên phía trước nói: "Tổ mẫu sống lâu trăm tuổi phúc thái an khang, cháu trai còn muốn dài dài hiểu thượn tổ mẫu!"

Nhị phu nhân Thích thị cũng ở một bên nịnh nọt nói: "Đúng rồi! Ba ngày nữa là tới thọ thần của mẫu thân rồi! Mẫu thân phúc khí đầy người, sống lâu trăm tuổi!"

Lão nhân gia thích nghe nhất là từ sống lâu trăm tuổi, tuy rằng biết rõ chỉ là nịnh nọt, nhưng đáy lòng vẫn thật cao hứng: "Huân nhi hình như cao hơn nhiều rồi đó."

Thẩm Tĩnh Sơ nghe được Thích thị nói mà trong lòng kinh hãi, đúng rồi, ba ngày sau, chính là thọ thần của Lão phu nhân, Thẩm gia là danh môn vọng tộc, Lão phu nhân lại là muội muội của thái hậu, đến lúc đó không chỉ có hoàng thân quốc thích đến chúc thọ Lão phu nhân mà có cả các vị hoàng tử đến dự, đúng, chính là ngày hôm đó, nàng trượt chân ngã vào hồ nước, được Lý Thế Hành cứu...

Lão phu nhân nhìn thấy Thẩm Tĩnh Sơ đang ngu ngơ tại chỗ, cho rằng hôm nay Thẩm Tĩnh Sơ vẫn còn kinh sợ nên nhẹ giọng kêu: "Sơ nhi, lại đây cho tổ mẫu hảo hảo nhìn một chút nào, hôm nay chắc rất sợ hãi đi?"

Thẩm Tĩnh Sơ hoàn hồn tiến lên phía trước nói: "Cháu gái không có việc gì, vì vậy tranh thủ thời gian vội tới thỉnh an tổ mẫu, hao phí tổ mẫu quan tâm rồi."

Lão phu nhân ôm Thẩm Tĩnh Sơ một chút, cười cười: "Cháu gái nhà mình, dẫu sao vẫn là đích nữ. Lam nhi thật không biết hiểu chuyện, một cái thứ nữ nhỏ nhoi, dám mưu hại đích nữ, hừ!"

Thẩm Tĩnh Sơ cười nhạt một tiếng: "Tổ mẫu đừng nóng giận, tỷ tỷ bất quá chỉ là lỡ tay mà thôi, Tĩnh Sơ không phải còn nguyên vẹn đứng trước tổ mẫu hay sao? Nói đến, Tĩnh Sơ không gặp chuyện gì chính là nhờ vào phúc khí của tổ mẫu đó. Nhị thẩm thẩm nói rất đúng, tổ mẫu phúc khí đầy người, Tĩnh Sơ cũng được thơm lây rồi."

Thẩm Tĩnh Sơ vừa nói những lời này, những người chung quanh liền kinh ngạc, đến Lão phu nhân cũng phải ngẩn người.

Thẩm Tĩnh Sơ cùng Thẩm Tĩnh Lam vốn không hợp nhau, trong Thẩm phủ cũng không phải là chuyện bí mật gì, hôm nay rõ ràng Thẩm Tĩnh Sơ có thể mượn cơ hội này để cho Lão phu nhân hảo hảo khiển trách Thẩm Tĩnh Lam một phen, chẳng những nàng không làm như vậy, còn giúp Thẩm Tĩnh Lam nói chuyện nữa đây?

Lão phu nhân thoả mãn tươi cười, rót xuống nước, Sơ nhi rót cuộc cũng đã thông suốt rồi.

Thích thị nghe Thẩm Tĩnh Sơ nói như vậy, liền sững sờ, sau đó rất nhanh tươi cười nói: "Mẫu thân, Sơ nhi thật biết nói chuyện, mẫu thân quả nhiên phúc khí đầy mình, khiến cho mấy đứa nhỏ phải nhu thuận."

Vỗ mông ngựa thật cao, vừa tán thưởng Thẩm Tĩnh Sơ, vừa lấy được lòng Lão phu nhân của Lão phu nhân, cuối cùng tán dương toàn bộ con cháu của Thẩm gia. Nhưng rất rõ ràng, cuối cùng câu kia chính là nhắc nhở Lão phu nhân, lại có sự trùng hợp khéo đến như thế sao!

Lão phu nhân sao lại không biết? Nhưng chỉ cười nói: "Nói rất hay. Huân nhi cùng Sơ nhi ở lại dùng bữa với lão gia này đi."

Thẩm Tĩnh Sơ lộ vẻ khó xử: "Có thể cùng dùng cơm với tổ mẫu thật là diễm phúc của Tĩnh Sơ cùng ca ca nhưng đêm nay lại không thể phụng bồi tổ mẫu rồi..."

"A?" Sắc mặt Lão phu nhân trầm xuống. Vừa mới nghĩ tới Sơ nhi đã thông suốt, thế mà bây giờ nàng lại cự tuyệt dùng cơm với lão thái bà này rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Làm nhục gia phong

Edit: Đinh Lam

Trong phòng mọi người trông thấy sắc mặt của Lão phu nhân đột nhiên trùng xuống, trong lúc nhất thời đều không dám lên tiếng, ôm tâm tình vui vẻ nhìn Thẩm Tĩnh Sơ giảng hòa như thế nào.

Ánh mắt Thẩm Tĩnh Sơ xẹt qua mọi người, chỉ là một việc đơn giản như vậy, lại có thể nhìn thấu được hết tâm can của những người ở đây. Trong lòng nàng khẽ thở dài, có đôi khi trông thấy được sự thật, lại khiến cho người ta phải thương tâm.

Thẩm Tĩnh Sơ mỉm cười ngọt ngào: "Tổ mẫu, đêm nay phụ thân muốn đi dùng bữa với mẫu thân... Ngày thường phụ thân bận rộn công việc, hôm nay

khó có được rảnh rỗi, vì vậy..."

Vừa nói, ôm một bên cánh tay của Lão phu nhân làm nũng: "Tổ mẫu nếu không chê Tĩnh Sơ, về sau ngày nào Tĩnh Sơ cũng đến bồi ăn tối với tổ mẫu, chỉ sợ lúc đó tổ mẫu lại chán ghét Tĩnh Sơ thôi?"

Sắc mặt Lão phu nhân hòa ái hơn hẳn, nhìn cháu gái ruột của mình ngọt ngào làm nũng như thế, thật khiến cho người ta phải yêu mến mà, huống chi lý do là nàng muốn một nhà sum họp bên bữa cơm tối sao có thể trách cứ nàng được.

Tuy rằng Thẩm Tĩnh Sơ nói Thẩm lão gia ngày thường rất bận rộn là đúng, nhưng có lẽ mọi người cũng đều biết tại sao Thẩm lão gia lại rất ít khi ghé đến viện của Ninh thị, mà Thẩm Tĩnh Sơ bận tâm thể diện cho Thẩm lão gia, lấy lý do là Thẩm lão gia, lại nói tiếp, hôm nay đứa cháu gái này thật sự rất hiểu chuyện.

Lão phu nhân tươi cười phúc hậu: "Hảo hảo hảo, đêm nay cho con tha hồ trò chuyện với phụ thân con, được chưa?"

Thẩm Tĩnh Sơ vui mừng ôm lấy cánh tay của Lão phu nhân: "Tổ mẫu thật tốt. Khó trách tất cả mọi người đều hâm mộ con có được một tổ mẫu như vậy đâu!"

Thẩm Tĩnh Sơ nói câu này càng khiến cho Lão phu thêm vui sướng. Lão phu nhân chọc chọc cái trán của Thẩm Tĩnh Sơ, cười nói: "Đó cũng là nhờ phúc khí của Sơ nhi."

Thích thị vội vàng phụ họa: "Đúng vậy a, Sơ nhi thật biết hiểu chuyện, chính là nhờ phúc khí của Sơ nhi đó."

Thẩm Tĩnh Sơ im lặng liếc nhìn Thích thị, ngồi bên cạnh Thích thị là Thẩm Tĩnh Yên chỉ cười mà không nói.

Từ trước đến nay Thẩm Tĩnh Vân vẫn luôn trầm mặc nhưng hôm nay lại mở miệng nói chuyện: "Nếu tổ mẫu không chê Tĩnh Vân ăn nói vụng về, hôm nay Tĩnh Vân nguyện ăn tối cùng tổ mẫu?"

Thích thị lập tức nháy mắt ra dấu cho Thẩm Tĩnh Liên, Thẩm Tĩnh Liên ngầm hiểu, bộ dáng ngọt ngào liền trung ra: "Tổ mẫu, Tĩnh Liên cũng muốn lưu lại với tổ mẫu..."

"Hảo hảo hảo, đều là cháu gái ngoan của tổ mẫu, ở lại đây đi, nhiều người lại náo nhiệt." Lão phu nhân quay đầu phân phó nói: "Đình ma ma, đi chuẩn bị bữa tối, phong phú một chút, chuẩn bị các món mà Vân nhi và Liên nhi thích đi".

Đình ma ma lên tiếng, quay người rời đi.

Đi ra ngoài phòng không xa, một nha hoàn chạy vội vã đến trước mặt, Đình ma ma không vui khiển trách: "Nha hoàn này ở đâu đến, đến Vinh Uyển cũng không biết phép tắc là gì?"

Nha hoàn kia thu bước chân, trên mặt có vẻ lo lắng: "Thưa ma ma, nô tì là nha hoàn trong phủ của Tam phu nhân, Tam lão gia đã trở về, nô tì tới đây là để mời Tam phu nhân trở về..."

Sắc mặt Đình ma ma trì hoãn lại, nhưng vẫn nói: "Mời người liền mời người, có gì mà phải vội vã như vậy!"

Trên mặt nha hoàn có chút sợ hãi: "Tam lão gia... Say rượu ạ..."

Trong nháy mắt Đình ma ma khẽ giật mình, nhanh chóng phân phó Thu Ngân tranh thủ thời đi vào thông báo.

"Lão phu nhân, nha hoàn trong phủ Tam phu nhân trong vừa đến muốn mời Tam phu nhân trở về." Thu Ngân đi vào cung kính nói.

Lão phu nhân phát phát tay: "Đêm nay Tam phu nhân sẽ ở đây dùng bữa với ta, kêu nàng về trước đi."

"Hình như là Tam lão gia đã trở về..." Thu Ngân thêm một câu nói.

Vừa nghe được phu quân nhà mình đã trở về, Tam phu nhân Liễu thị giật mình, nhưng vẫn cố kiềm chế ngồi ngay ngắn trên ghế, Lão phu nhân dường như không nhìn thấy động tác của Liễu thị, chỉ nói: "Trở về thì trở về, chẳng lẽ hần vừa về, liền lại để cho ba vợ bốn nàng hầu đến hầu hạ hần sao?"

Lão phu nhân vừa nói như vậy, Liễu thị cũng đành phải ngồi vào chỗ của mình, Thu Ngân yên lặng lui ra, Lão phu nhân chợt mở miệng nói: "Đem nha hoàn kia gọi vào, ta có lời muốn hỏi."

Thu Ngân lui ra ngoài, rồi để cho nha hoàn kia tiến vào, nha hoàn hành lễ với Lão phu nhân sau đó, quay người đối diện với Liễu thị, hành lễ rồi nói: "Tam phu nhân, Tam lão gia đã trở về, mời Tam phu nhân trở về..."

Sắc mặt Lão phu nhân chùn xuống: "Hôm nay nàng sẽ ở đây với ta".

"Thế nhưng là..." Nha hoàn có chút khó xử: "Tam lão gia say rượu rồi, lại đang ngồi nói sáng..."

Thân hình Liễu thị giật giật, rốt cuộc cũng không thể ngồi yên trên ghế được nữa.

Lão phu nhân nghe thấy thế trong lòng thầm mắng một câu "Không có tiền đồ", rồi lại nghiêm mặt nói: "Để cho hắn nói đi. Mỗi ngày đều say rượu, một ngày mà không như vậy mới là lạ đấy."

Trên mặt nha hoàn có chút lúng túng, chỉ nói: "Là Minh thế tử đưa Tam lão gia trở về, đang chờ Tam phu nhân trở về, Minh thế tử nói như vậy mới yên tâm rồi đi..."

Lão phu nhân "Phun" ra một tiếng: "Thật sự không trông cậy được gì nữa!" Nhìn thấy Liễu thị đã đứng ngồi không yên, liền nói: "Đi đi đi đi, ta thấy hồn ngươi cũng bay về bên đó rồi kia."

Liễu thị đỏ mặt lên, hành lễ sau đó vội vàng ly khai.

Mới vừa rồi là một bầu không khí vui vẻ nay lại bị quấy nhiễu, lập tức có chút nhạt nhẽo. Thích thị thấy sắc mặt Lão phu nhân sắc mặt không vui, cũng không dám tùy tiện mở miệng, sợ chọc giận Lão phu nhân.

Thẩm Tĩnh Vân mở miệng nói: "Tổ mẫu, đêm nay có món thỏ hầm không ạ? Lần trước phòng bếp nấu món thỏ hầm này, quả thực ăn rất ngon, tối nay Tĩnh Vân muốn ăn nữa cơ!"

Sắc mặt Lão phu nhân có chút dịu lại: "Vân nhi thích ăn, tổ mẫu sẽ để cho phòng bếp chuẩn bị."

Thẩm Tĩnh Sơ thấy sắc mặt của Lão phu nhân đã dịu đi, cũng hi hi cười nói: "Tổ mẫu cũng không được bắt công đâu, thịt thỏ ăn rất ngon lại dưỡng nhan, Tĩnh Sơ cũng muốn!"

Lão phu nhân vui vẻ cười nói: "Con mèo tham ăn này! Một hồi tổ mẫu sẽ kêu người mang tới cho con có được chưa?"

Thẩm Tĩnh Sơ làm nũng nói: "Tổ mẫu tốt nhất! Tĩnh Sơ yêu nhất tổ mẫu!"

Lão phu nhân cười cười, thật không có biện pháp với cháu gái mình mà. Thẩm Tĩnh Sơ cùng Thẩm Tĩnh Vân nhanh chóng liếc nhau một cái, ngấm ngầm nháy mắt ra hiệu lẫn nhau, Thẩm Tĩnh Sơ dí dõm trừng mắt nhìn Thẩm Tĩnh Vân, Thẩm Tĩnh Vân có chút ngẩn người.

Sao đường tỷ(chị họ) hôm nay phảng phất có chút không giống với ngày thường.

Trên mặt Thích thị có chút không vui, Vân nhi từ trước đến nay đều biết cách làm Lão phu nhân vui vẻ, cái này thì không cần nói rồi, thế mà hôm nay Sơ nhi cũng có thể làm cho Lão phu nhân vui vẻ, thật không giống như bình thường.

Trong lòng có chút khó chịu, bỗng nhiên có một lão bà tiến vào cung kính hành lễ, lặng lẽ nói nhỏ bên tai Thích thị.

Lúc này vẻ mặt Thích thị có chút vui sướng, như cười như không chăm chọc nhìn Thẩm Tĩnh Sơ đang líu nhú bên cạnh Lão phu nhân: "Sơ nhi, nghe nói, trước mặt mọi người con lại ôm ấp Hữu nhi?"

Thẩm Tĩnh Sơ chấn động, trong lòng mắng thầm, Thẩm Nguyên Thanh, chết tiệt! Thế mà lại dám mật báo với Nhị thẩm thẩm!

Vội vàng lấy lại ủy khuất: "Là Tĩnh Sơ không đúng..."

Sắc mặt Lão phu nhân biến hóa, thu lại gương mặt vui vẻ. Bà là người đặt rất nặng về vấn đề quy củ, không được phạm sai lầm, mặc dù bà rất thích thấy con cháu làm nũng với mình, nhưng, một khi phạm sai lầm, đặc biệt là quy củ do lão tổ tông đề ra, cho dù là đích nữ, cũng chiếu theo gia quy mà trừng phạt, không chút tình cảm!

Mà nàng dâu thứ hai Thích thị lại nói Sơ nhi trước mặt mọi người ôm ấp Hữu nhi? Việc này nếu truyền ra ngoài, Thẩm gia còn mặt mũi nào nữa? Chính là làm nhục Thẩm gia, tổn hại gia phong!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trách phạt

Edit: Đình Lam

Thẩm Nguyên Huân biết sự tình rất nghiêm trọng, vội vàng quỳ xuống nói: "Tổ mẫu, hết thảy đều là Huân nhi sai, tổ mẫu ngàn vạn lần đừng trách phạt lên muội muội!"

Thẩm Tĩnh Sơ cũng vội vàng quỳ xuống: "Tổ mẫu, là Tĩnh Sơ không đúng, bởi vì khi Tĩnh Sơ hôn mê, gặp một con ác mộng..."

Thích thị vừa cười vô lại vừa nói: "Mẫu thân, hôm nay Sơ nhi chịu kinh sợ, nhất thời khó tránh phạm phải quy cũ, theo con thấy, đây cũng không phải là lỗi nặng gì..."

Thẩm Tĩnh Sơ trong lòng thầm khinh bỉ, Nhị thẩm thậm thật biết cách làm phiền người khác.

Lão phu nhân nhớ tới hôm nay Thẩm Tĩnh Sơ suýt chút nữa là bị chết đuối, sắc mặt có phần dịu lại, nhưng vẫn ngưng trọng. Chết đuối, cũng không được viện cớ này mà làm sai quy củ.

Dưới bất cứ tình huống nào cũng không được quên quy củ, đây mới là con cháu của Thẩm gia.

Nhất thời bầu không khí cứng ngắt đến cực điểm, Lão phu nhân trầm tư không biết nên phạt Thẩm Tĩnh Sơ như thế nào, ngay lúc này, Thẩm Tĩnh Vân đã đánh vỡ cục diện bế tắc: "Tĩnh Sơ tỷ tỷ đã gặp phải ác mộng gì?"

Thẩm Tĩnh Sơ ngẩng đầu, cảm kích nhìn Thẩm Tĩnh Vân, khuôn mặt mang vài phần uy khuất, nước mắt chực là chảy rơi: "Lúc Tĩnh Sơ rơi xuống nước hôn mê, trông giấc mơ... đã thấy mình chết..."

Lão phu nhân hết sức kiêng kỵ chữ "chết" này, vội vàng liếc nhìn Thẩm Tĩnh Sơ, trông thấy sắc mặt của nàng đang tái nhợt.

Thẩm Tĩnh Sơ không biết Lão phu nhân đang nhìn mình, nhớ lại cảm giác bị người ta phản bội, bị chính muội muội đẩy vào hồ nước, khủng hoảng bất lực cùng tuyệt vọng đến cực điểm, mặt nàng không khỏi tái nhợt, toàn thân lạnh như băng run lên từng hồi, làm cho người ta đau thương, không cách nào trách cứ nữa phần: "Rõ ràng tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân, ca ca đang ở trước mắt, thế nhưng dù cho Tĩnh Sơ có làm như thế nào cũng không thể sờ tới được, Tĩnh Sơ gọi mọi người thật to, nhưng cũng không ai nghe thấy được..."

Thẩm Tĩnh Sơ nỗ lực ổn định lại giọng điệu, một lúc sau mới tiếp tục nói: "Khi Tĩnh Sơ tỉnh lại rất sợ, vì vậy muốn nhanh chóng nhìn thấy mọi người để Tĩnh Sơ biết mọi chuyện chỉ là một cơn ác mộng mà thôi..."

Lời nói của Thẩm Tĩnh Sơ tuy có ba phần là giả, nhưng bảy phần là thực, trong giấc mộng tuy mờ hồ nhưng cảm giác lại rất rõ ràng, vì vậy sắc mặt của nàng rất chân thực, không có nửa phần lừa dối ....

Lão phu đã từng này tuổi, kiểu người gì mà chẳng thấy qua? Trước kia còn không phải đấu trí cùng với một đám di nương hay sao? Đã sớm dưỡng thành một đôi mắt nhãn kim tinh(như đôi mắt như Tôn Ngộ Không đó). Những lời nói chân thành của Thẩm Tĩnh Sơ, cùng bộ dáng run rẩy kia, khiến Lão phu nhân không khỏi đau lòng, tiến lên đỡ Thẩm Tĩnh Sơ đứng dậy, đem nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lên lưng của nàng, ôn nhu dỗ dành nói: "Sơ nhi nghe lời, không sao, không phải tổ mẫu còn ở đây hay sao?"

Ánh mắt Thẩm Nguyên Huân bình tĩnh khóa chặt lấy muội muội nhà mình, trong mắt mang theo vài tia bất lực cùng đau lòng, thì ra muội muội lại gặp ác mộng như vậy, chẳng trách vừa rồi lại cứ nhìn mình như vậy, cử chỉ cũng thật khác thường.

Thẩm Tĩnh Sơ thút thít nỉ non cả buổi, giọng nói có chút khàn khàn: "Tổ mẫu, Tĩnh Sơ không có việc gì." Lại muốn quỳ xuống nói: "Bất kể như thế nào, Tĩnh Sơ đã làm trái với gia quy, cầu tổ mẫu trách phạt!"

Sắc mặt Lão phu nhân đã sớm khôi phục, giọng nói có chút dịu dàng: "Hôm nay Sơ nhi chịu kinh hãi, có thể bỏ qua, nhưng lần sau sẽ không được chiếu theo lệ này nữa, có biết không?"

Hai mắt Thẩm Tĩnh Sơ có chút ươn ướt, cảm kích nói: "Tạ tổ mẫu đã không trách phạt."

Lão phu nhân thương tiếc nhìn nàng nói: "Hôm nay Sơ nhi cũng mệt mỏi rồi, mau chóng trở về nghỉ ngơi đi."

Thẩm Tĩnh Sơ lên tiếng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hướng Lão phu nhân xin cáo lui, cùng Thẩm Nguyên Huân bước ra ngoài.

Ra khỏi Vinh Uyển, Thẩm Tĩnh Sơ thở phào một cái, cuối cùng cũng thoát được trách phạt, may mắn không làm Lão phu nhân khó chịu, hữu kinh vô hiểm(bị kinh sợ nhưng không nguy hiểm). Tâm tư bây giờ của nàng lại bay tới trên người Tam thẩm cũng Thẩm Tĩnh Vân rồi.

"Ca ca, người nói xem Tam thúc sao lại biến thành như vậy? Trước kia Tam thúc còn không phải là một quân tử phong độ lễ nghĩa hay sao. Nghe nói trước kia đã khiến không biết bao nhiêu thiếu nữ ở Kinh thành phải mê mẩn đó!" Thẩm Tĩnh Sơ lẩm bẩm nói ra nghi hoặc trong lòng mình. Nếu ở trước mặt người khác, nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ hỏi ra những câu như vậy, nhưng trước mặt là ca ca của nàng, nói chuyện tự nhiên sẽ không có cổ kị. Còn nữa, Thẩm Tĩnh Vân thật sự được Tam thẩm dạy bảo rất tốt, nàng nhịn không được mà thờ dài một phen.

"Không biết được... Có lẽ Tam thúc chỉ u mê nhất thời mà thôi, một ngày nào đó sẽ hồi tâm chuyển ý..." Ánh mắt Thẩm Nguyên Huân thùy chung không rời Thẩm Tĩnh Sơ, hẳn cũng không muốn cùng muội muội nói nhiều về vấn đề này, tránh ô nhiễm tâm hồn của nàng.

Trong lòng Thẩm Nguyên Huân thầm nghĩ, về sau phu quân của muội muội hẳn cần phải cẩn thận giúp nàng nhìn rõ mới được.

Đi qua một cây cầu, hai người đang bước trên một hành lang gấp khúc. Xa xa có một gã sai vặt đang dẫn một gã nam tử đi tới. Nam tử kia lớn lên có khuôn mặt như ngọc, ngũ quan thập phần tuấn mỹ, khí khái hiên ngang hào hùng, đúng là một mỹ nam hiếm thấy, đôi mắt đen nhánh như mực có chút buồn bình ngang tàng, nhìn sâu vào đôi mắt ấy khiến người ta phải đắm chìm vào những đốm lửa đang lóe lên, khóe miệng hơi cong, đáng vẻ tươi cười có mấy phần phóng đãng không bị trói buộc, dường như vạn vật thế gian đều không thể để vào trong đôi mắt ấy, thoát nhìn lại có vài phần bất cần đời.

"Thẩm công tử, thực trùng hợp, lại gặp được người rồi." Giọng nói người nọ có chút từ tính mà hút hồn, dường như rất đơn giản có thể câu được ba hồn bảy vía của người đối diện.

Thẩm Nguyên Huân nhìn rõ được người trước mặt, bất động thanh sắc đem Thẩm Tĩnh Sơ giấu ở sau lưng mình, trên mặt lại không biểu lộ thêm điều gì, lên tiếng trả lời: "Minh thế tử, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Thẩm Tĩnh Sơ không rõ ràng cho lắm, vì sao ca ca lại muốn đem nàng giấu ở sau lưng vậy? Chẳng lẽ người này rất nguy hiểm sao?

Trong đầu nàng đang cố hết sức tìm kiếm thông tin về người được kêu là Minh thế tử này, hình như nàng đã từng được nghe Lý Thế Hành nhắc về người này mấy lần, mỗi lần nói về hắn, tên Lý Thế Hành đều phải nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng lẽ người trước mặt chính là Minh thế tử?

Nàng dò xét lộ ra nửa khuôn mặt, muốn nhìn rõ ràng bộ dáng của người kia.

Minh Hữu Hiền sao có thể không phát hiện ra hành động bất thường của Thẩm Nguyên Huân, ánh mắt sắc bén xuyên qua Thẩm Nguyên Huân, chiếu thẳng đến khuôn mặt đang lộ ra của Thẩm Tĩnh Sơ, trong lòng thầm nghĩ, tiểu nha đầu này thật đúng là một mỹ nhân xinh đẹp, chẳng trách Thẩm Nguyên Huân lại khản trương như thế.

Thẩm Nguyên Huân nhìn thấy ánh mắt không hề kiêng kỵ dò xét Thẩm Tĩnh Sơ đang đứng sau hắn, trong lòng còi báo động vang lên mãnh liệt, hai tay giơ lên che Thẩm Tĩnh Sơ lại, bộ dáng này không khác gì gà mẹ bảo vệ đàn con, mà Minh Hữu Hiền chính là chim ưng đang truy tìm mồi.

Hai mắt Minh Hữu Hiền xẹt qua một tia sáng, trong nháy mắt lại biến thành bộ dáng phóng đảng không bị trói buộc, cả lờ phát phor: "Thẩm Tam gia uống rượu say, thuận đường đưa hắn về, không khéo lại gặp được người."

Thấy sắc mặt Thẩm Nguyên Huân không chút biểu tình, giống như không muốn nói chuyện cùng hắn, hắn cười một cách ranh mãnh: "Sắc mặt Thẩm huynh thật không tốt, chẳng lẽ là vì Minh mỗ không mang Thẩm huynh đi theo sao? Lần tới Minh mỗ nhất định sẽ không quên Thẩm huynh đâu." Vừa nói, vừa chép chép miệng: "Rượu Yên Vũ Lâu quả thật rất khác người, thực làm cho người ta nhớ nhưng không dứt..."

Yên Vũ Lâu? Cái này...không phải là kỹ viện đấy chứ? Thẩm Tĩnh Sơ đứng sau lưng Thẩm Nguyên Huân cẩn thận lắng tai nghe. Nàng cũng đang rất hiếu kỳ tên Minh thế tử này rốt cuộc có bản lĩnh như thế nào lại có thể đối phó được với Lý Thế Hành?

Nhưng những lời hắn vừa nói ra, chẳng lẽ hắn chính là người rũ Tam thúc đi vào những nơi ong bướm đó sao? Ngày ngày lưu luyến nơi bướm hoa, không say không về... Hắn chính là người trong miệng Lý Thế Hành nói thật sao?

Trên mặt Thẩm Nguyên Huân tối sầm nhưng chỉ nói: "Ta không có cùng đàm mê với Minh thế tử. Minh thế tử, Thẩm mỗ còn có việc, thứ cho không phụng bồi."

Nói xong, vội vàng lôi kéo Thẩm Tĩnh Sơ ly khai, như sợ Minh Hữu Hiền đánh chú ý lên muội muội của mình.

Minh Hữu Hiền nhìn động tác của Thẩm Nguyên Huân, không khỏi cười khẽ một tiếng, không ngờ Thẩm Nguyên Huân lại yêu quý muội muội đến như vậy.

Tiếng cười của hắn vang lên phải sau bọn họ, giống như gió xuân phất vào lòng người, Thẩm Nguyên Huân thầm nghĩ không ổn, chỉ sợ muội muội nhà mình sẽ mê mẩn hắn, bước chân không khỏi càng đi nhanh hơn.

Thẩm Tĩnh Sơ quay đầu lại nhìn hắn, vẫn là một bộ dáng phóng túng như thế, nhưng dường như...

Dường như hắn cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người nguy hiểm

Edit: Đình Lam

Minh Hữu Hiền không có ngờ tới cái tiểu nha đầu thanh lệ xuất trần lại ngoài đầu nhìn hắn, trong mắt nàng mang theo vài phần điều tra, cũng không giống như các cô nương bình thường nhìn hắn bằng ánh mắt thiện thùng hoặc là khuôn mặt đỏ bừng muốn nói lại thôi, đôi mắt của nàng quanh quệ không chút gọn sòng, thẳng tắp nhìn vào hắn, không có ý khác, chỉ muốn tìm tòi nghiên cứu, như muốn khai phá ra bí mật của hắn.

Xem ra lời đồn đại về ác nữ, cũng không chính xác toàn bộ.

Minh Hữu Hiền thu lại nụ cười, quay người rời đi.

Thẩm Nguyên Huân lôi kéo Thẩm Tĩnh Sơ rẽ vào trong một đường hành lang nhỏ khác, xác định sẽ không trông thấy được Minh Hữu Hiền, hần mới nhẹ nhàng thở. Buông tay ra, rồi nghiêm nghị nói: "Muội muội, nếu như sau này muội có trông thấy hần, phải nhớ kĩ ngàn lần phải tránh đi đường khác, ngàn lần không được tiếp xúc với hần, có biết không?"

"Tại sao vậy chứ?" Thẩm Tĩnh Sơ tò mò hỏi, trên mặt một mảnh thiên chân vô tà (ngây thơ như cún): "Chẳng lẽ hần rất nguy hiểm sao?"

Thẩm Nguyên Huân trầm mặt nói: "Đúng vậy, hần rất nguy hiểm."

Trong lòng Thẩm Tĩnh Sơ khẽ động, chẳng lẽ hần thật sự là người kia? Ngay cả Thẩm Nguyên Huân cũng như đang lâm vào đại địch, người này, thật sự không đơn giản?

Thẩm Nguyên Huân không trông thấy nàng đang xuất thần, vẫn tiếp tục nhắc nhở: "Chớ nhìn thấy dung mạo của hần anh tuấn tiêu sái, nhưng thật ra chính là một Hoa Hoa công tử chuyên đi làm những chuyện hoang đường, lưu luyến những nơi ong bướm, muội muội ngàn lần không được tin những lời hoa ngôn xảo ngữ của hần, nữ nhân của hần trải rộng khắp nơi, người này sẽ không biết thế nào là thật tâm đâu, tuyệt đối không phải là phu quân của muội muội!"

Mãi đến khi Thẩm Nguyên Huân vô cùng nghiêm túc nói ra cuối cùng câu kia, Thẩm Tĩnh Sơ mới giật mình, thì ra Thẩm Nguyên Huân cùng nàng có suy nghĩ thật không giống nhau, Thẩm Nguyên Huân là đang lo lắng cho muội muội nhà mình bị tên đáng đồ từ này trộm đi.

Nàng không khỏi bật ra tiếng cười: "Ca ca yên tâm, muội muội không hề có ý gì với hần, muội muội cũng không thích những người bất cần đời như thế."

Nàng đã không còn là Thẩm Tĩnh Sơ ngây thơ non nớt, nàng biết Thẩm Nguyên Huân là đang khẩn trương giải thích cho nàng hiểu, nhưng bây giờ, nàng là người trải qua hai kiếp, kiếp trước bị người lừa gạt cùng phản bội, kiếp này nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, càng không dễ dàng yêu thương người khác.

Nàng không biết được ở kiếp này nàng còn có thể gặp được một người thật tâm đối đãi với nàng hay không, nhưng, nếu đã là phu quân của nàng, nhất định phải toàn tâm toàn ý với nàng, Minh Hữu Hiền là loại công tử phóng túng không thích trói buộc, tất nhiên sẽ không phù hợp làm phu quân của nàng.

Sắc mặt Thẩm Nguyên Huân hơi trì hoãn, nhưng trong lòng vẫn có chút mơ hồ bất an. Minh Hữu Hiền khua môi múa mép rất giỏi, cũng không biết đã có bao nhiêu thực nữ bị những lời dụ dỗ ngon ngọt của hần làm u mê, muội muội tuy thông minh, nhưng vẫn chỉ là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, trong lúc nhất thời có thể sẽ bị hần mê hoặc. Nghĩ đến Minh Hữu Hiền suốt ngày chỉ biết lưu luyến những nơi bướm hoa, hồng nhan tri kỉ nhiều vô số, hai tay Thẩm Nguyên Huân siết chặt thành nắm đấm, hần tuyệt đối sẽ không để cho một tên nam nhân như vậy làm phu quân của muội muội hần được, hần càng không muốn về sau phải trông thấy muội muội vườn không nhà trống, cả ngày roi lệ!

"Nếu muội nghĩ được như vậy thì thật tốt..." Thẩm Nguyên Huân lo lắng nhìn Thẩm Tĩnh Sơ. Năm nay Thẩm Tĩnh Sơ đã mười ba tuổi, phụ thân cùng mẫu thân chắc cũng đã xem xét cho muội muội một nhà môn đăng hộ đối rồi, đích nữ của Thẩm phủ sẽ được rất nhiều nhà nhòm ngó, nhưng hần không muốn những người này lợi dụng tình cảm của muội muội để làm những việc xấu xa có mục đích. Hần chỉ hy vọng muội muội có thể gả cho một người toàn tâm toàn ý đối với nàng, tuyệt đối đừng như phụ thân cùng mẫu thân, tương kính như băng.

Thẩm Tĩnh Sơ dường như đã hiểu được tâm tư của Thẩm Nguyên Huân, gật đầu cười nói: "Ca ca, chúng ta đi nhanh một chút, đi lâu như vậy có thể phụ thân đã đến rồi, chúng ta còn chưa tới, như vậy thật là bất kính."

Hai huynh muội trở lại Cẩm Uyển, chỉ thấy Ninh thị đang ngồi trên giường, thấy hai người cùng nhau trở về, mặt mày hớn hờ nói: "Huân nhi, Tĩnh Sơ, các con đã trở về."

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn thấy Ninh thị liền quán quýt đi lên, nhu thuận nằm vào trong ngực ấm áp của Ninh thị: "Tĩnh Sơ đã trở về. Mẫu thân, bữa tối đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Khóe mắt Ninh thị cong lên: "Chuẩn bị xong hết rồi. Hôm nay Tĩnh Sơ đặc biệt dính người nha, mới một khắc không thấy, lại cứ quán quýt lấy mẫu thân, cẩn thận lại bị người ta chê cười đó."

Thẩm Nguyên Huân đứng ở một bên tươi cười trêu ghẹo: "Đúng vậy a, hôm nay muội muội thật dính người, ca ca như ta đây cũng không chống đỡ nổi nữa rồi."

Thẩm Tĩnh Sơ vui đầu vào trong ngực Ninh thị nhỏ giọng nói: "Hôm nay Tĩnh Sơ chịu kinh hãi, cho rằng sẽ không còn được gặp lại mẫu thân cùng ca ca rồi..." Vừa nói nàng vừa bĩu môi: "Chẳng lẽ mẫu thân cùng ca ca không muốn Tĩnh Sơ nữa sao..."

Ninh thị vừa bực mình vừa buồn cười sờ lên đầu Thẩm Tĩnh Sơ rồi nói: "Làm sao lại không muốn Tĩnh Sơ được, mẫu thân yêu nhất là Tĩnh Sơ mà!" Rồi lại hỏi: "Đến chỗ tổ mẫu thỉnh an? Tổ mẫu có nói gì hay không?"

Thẩm Tĩnh Sơ nghiêng đầu nói: "Không nói gì cái khác, tổ mẫu muốn để Tĩnh Sơ cùng ca ca ở lại dùng bữa tối đấy."

"A?" Ninh thị kinh ngạc nói: "Đây chính là chuyện lạ..."

Thật ra, Liễu thị cùng Thẩm Tĩnh Vân thường xuyên được Lão phu nhân lưu lại dùng bữa, nhưng Lão phu nhân rất ít cho Thẩm Tĩnh Sơ lưu lại, đều bởi vì miệng lưỡi của Thẩm Tĩnh Sơ không ngọt, sẽ không nịnh nọt Lão phu nhân, thông minh có thừa, nhưng ần nhẫn lại chưa đủ. Hôm nay Lão phu nhân

muốn giữ Tình Sợ lại, có lẽ là muốn trấn an nó một chút...

"Mẫu thân, hôm nay Tình Sợ dường như đã thay đổi rồi, còn biết dỗ dành tổ mẫu khiến tổ mẫu rất cao hứng!" Thẩm Nguyên Huân đứng ở một bên đáp.

"A?" Ninh thị nhú mảy nhìn Thẩm Tình Sợ, nhưng dựa theo cách cư xử bây giờ của Tình Sợ, có thể dỗ dành Lão phu nhân cao hứng, cũng chẳng có gì lạ.

"Tình Sợ có thể giúp tổ mẫu cao hứng như thế nào?" Ninh thị mở miệng muốn hỏi, lại phát hiện lời nói của mình lại bị người khác nói trước, giương mắt nhìn lên, bóng dáng Thẩm Hoàng Uyên thon dài bước vào, Ninh thị cùng Thẩm Tình Sợ vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Thẩm Hoàng Uyên đi vào, ngồi xuống ghế, rồi bảo Ninh thị ngồi xuống, lại vẫy vẫy với Thẩm Tình Sợ, để nàng đứng ở trước mặt hắn rồi cất giọng hỏi: "Tình Sợ cùng tổ mẫu nói gì vậy?"

Thẩm Tình Sợ quy củ đáp: "Tình Sợ cũng không nói lời gì đặc biệt, tổ mẫu là người có nhiều phúc khí, Tình Sợ chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, tổ mẫu nghe xong tâm tình thật tốt."

"Nếu như tổ mẫu thích con, con phải thường xuyên bồi tổ mẫu nói chuyện." Thẩm Hoàng Uyên cũng không có hỏi nhiều, chỉ nói một câu đơn giản, rồi nói tiếp: "Chuẩn bị ăn cơm đi."

Ninh thị vội vàng đứng dậy, phân phó hạ nhân đem bộ đồ ăn đồ ăn dọn vào, bốn người theo trình tự ngồi xuống, vừa ngồi vào chỗ của mình, có nha hoàn đi vào bẩm báo: "Lão phu nhân phái người đưa món thỏ hầm tới, nói là Lục tiểu thư thích ăn, đặc biệt để phòng bếp chuẩn bị thêm một phần."

Ninh thị sai người lấy đồ ăn từ trong hộp cơm ra, bày đến trên bàn. Nhìn thịt thỏ nhuộm đỏ như muốn tăng thêm vài phần hương vị, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra thật khiến người ta phải thèm thuồng. Thẩm Tình Sợ vui mừng nói: "Thay ta tạ ơn tổ mẫu, nói với tổ mẫu ta rất thích."

Nha hoàn lên tiếng rồi lui ra. Thẩm Hoàng Uyên nhìn Thẩm Tình Sợ đang vui vẻ, xinh đẹp tự nhiên, đáng yêu đến cực điểm, đây là mẫu thân đặc biệt mang đến, cái này không chỉ là một cái ban thưởng, mà còn nói lên một điều là Tình Sợ làm người rất yêu thích, nên mới có được vinh hạnh này. Nhưng tại sao tự nhiên mẫu thân lại làm như vậy?

Thẩm Tình Sợ nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng Thẩm Hoàng Uyên, ngòn ngọt cười: "Hôm nay Vân muội muội nói muốn ăn thỏ hầm, Tình Sợ cũng làm nũng nói muốn ăn, tổ mẫu liền sai người đưa tới. Tổ mẫu đối với Tình Sợ thật là tốt."

Tất nhiên là không đề cập tới việc Tam thúc say rượu.

Thẩm Hoàng Uyên lên tiếng, cũng không có nói nhiều. Hắn ho nhẹ một tiếng, mọi người đều im lặng. Gia quy của Thẩm gia là khi ăn không được gây tiếng động không được nói chuyện, sau khi Thẩm Hoàng Uyên nâng đũa khai món, Ninh thị, Thẩm Nguyên Huân cùng Thẩm Tình Sợ mới bắt đầu động đũa.

Cơm xong, Thẩm Hoàng Uyên nói: "Ta đi thư phòng xử lý một ít công vụ, sẽ trở lại ngủ." Quay người nhìn Thẩm Nguyên Huân rồi nói: "Huân nhi, con đi theo ta tới thư phòng."

Mặt Ninh thị ửng đỏ, nhìn bóng dáng phu quân mình rồi đi trong lòng từng trận ầm áp thổi tới.

"Mẫu thân, hồi hồn!" Thẩm Tình Sợ nhìn Ninh thị ngờ ngác nhìn bóng lưng phụ thân cùng ca ca, đưa năm ngón tay quơ quơ trước mặt Ninh thị.

Ninh thị lúc này mới hoàn hồn, xấu hổ nói một câu: "Tình Sợ, con dám chê cười mẫu thân!"

Thẩm Tình Sợ còn muốn trêu ghẹo Ninh thị, nhưng trông thấy sắc mặt Ninh thị đột biến, áp chặt tay vào bụng dưới, cuộn mình thành một khối: "Đau quá... A....."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ninh thị đau bụng

Edit: Đình Lam

Thẩm Tình Sợ bị sự việc này làm giật mình, vội vàng vịn Ninh thị hỏi: "Mẫu thân, người không sao chứ?" Lại quay người phân phó nói: "Mau mời đại phu!"

"Đừng. . ." Ninh thị đau đớn khó nhịn, thật vất vả mới nói ra được một câu.

"Mẫu thân, người bị đau đến như vậy, còn không mời đại phu?" Nhìn thấy nha hoàn còn đang ngu ngơ tại chỗ, không để ý đến dáng vẻ nàng quất to một tiếng: "Còn không mau đi!"

"Đừng!" Sắc mặt Ninh thị càng lúc càng tái nhợt, bờ môi phát run, trên trán từng tầng mồ hôi rơi xuống, khó khăn hít lấy một ngụm không khí, rồi cố gắng ngăn lại.

Thẩm Tĩnh Sơ đành phải lại để nha hoàn trước đứng đấy, vịn lấy Ninh thị nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Mẫu thân, thân thể người không khỏe, phải mau mau tìm đại phu, tại sao lại không cho nữ nhi đi mời đại phu?"

Ninh thị khó khăn nói ra từng chữ: "Phụ thân con. . ." Con đau lại truyền đến khiến nàng không thể tiếp tục nói chuyện.

Trong nháy mắt Thẩm Tĩnh Sơ đã hiểu ra.

Thật vất vả phụ thân mới ngủ lại một đêm với mẫu thân, nếu mời đại phu, phụ thân sẽ không đụng vào mẫu thân, tự nhiên sẽ để cho mẫu thân hảo hảo nghỉ ngơi, như vậy phụ thân đêm nay phụ thân sẽ không ngủ lại Cẩm Uyển nữa.

Mẫu thân đợi lâu như vậy, cuối cùng đêm nay phụ thân mới ở lại Cẩm Uyển, đương nhiên mẫu thân không muốn nước đã đun sôi mà vịt lại vỗ cánh bay mất.

Vì phụ thân, mẫu thân cố gắng chịu đựng từng cơn đau hành hạ, cũng không dám mời đại phu, kinh động đến phụ thân.

Thẩm Tĩnh Sơ đau xót, tuy rằng nàng không đồng ý với cách làm của mẫu thân, đành chờ đợi, quay người phân phó: "Bảo Âm, nhanh pha cho mẫu thân một ly trà nóng, chuẩn bị thêm cho mẫu thân một túi ấm."

Bảo Âm tuân lệnh nhanh chóng đi xuống dưới chuẩn bị. Bảo Âm mang ấm túi lên, đặt trên bụng của Ninh Thị, hơi ấm dần dần tỏa ra nhẹ nhàng làm dịu đi cơn đau bụng đang hoành hành trong Ninh thị, lại có thêm trà nóng, sắc mặt Ninh thị đã tốt hơn rất nhiều, nhưng trong bụng vẫn còn truyền đến những cơn đau âm ỉ, nàng khẽ giọng mở miệng nói: "Tĩnh Sơ, mẫu thân không sao, đừng lo lắng".

"Mẫu thân. . ." Đối mặt với tính cách quật cường của Ninh thị, nàng không biết phải khuyên can như thế nào: "Thân thể quan trọng hơn, mẫu thân hãy để cho đại phu đến xem bệnh đi. . ."

"Đừng. . . Mẫu thân không sao. . . Chớ kinh động đến phụ thân con. . ." Ninh thị có chút khó khăn nói.

Thẩm Tĩnh Sơ có chút khó xử, Ninh thị thấy thế vội vàng bắt lấy cánh tay nhỏ bé của Thẩm Tĩnh Sơ: "Đáp ứng mẫu thân."

Thẩm Tĩnh Sơ cắn môi, nàng hiểu ý tứ của Ninh thị, đành phải nói: "Được, Tĩnh Sơ không nói." Lại tiếp tục phân phó Bảo Âm mang thêm một ly trà nóng, đỡ Ninh thị nằm xuống giường: "Mẫu thân, người phải mau chóng khỏe lại, không thì không có tính lực hầu hạ phụ thân đâu. . ."

Lúc này Ninh thị mới yên lòng, để cho Thẩm Tĩnh Sơ đỡ nàng nằm xuống, vẫn ở một bên phân phó: "Bảo Âm, chốc nữa lão gia có đến, nhớ phải đánh thức ta. . ."

Đỡ Ninh thị nằm xuống, Thẩm Tĩnh Sơ yên tĩnh lui ra ngoài. Đứng ở cửa ngáy người một hồi, nàng mới nhẹ nhàng bước đi, hướng thẳng đến thư phòng của Thẩm Hoàng Uyển.

Thẩm Nguyên Huân từ thư phòng đi ra, gương mặt liền trông thấy Thẩm Tĩnh Sơ đang yên lặng đứng dưới ánh trăng. Khuôn mặt trắng sứ được ánh trăng chiếu sáng như phát ra ánh sáng nhàn nhạt, như Tiên Nữ rơi xuống phạm trần.

Thẩm Nguyên Huân không khỏi cảm thán một tiếng, muội muội ngày càng xinh đẹp không hề thua kém với Tây Thi, nếu không nàng là muội muội của hắn, hẳn nhất định đã muốn lấy nàng làm vợ.

Bước nhanh về phía trước, âm thanh dịu dàng vang lên bên tai đánh thức Thẩm Tĩnh Sơ đang thất thần suy nghĩ: "Muội muội ở đây chờ đại ca sao?"

Thẩm Tĩnh Sơ ngẩng đầu, trong mắt chứa chan phiền muộn: "Ca ca, muội muội có một chuyện muốn thỉnh cầu ca ca."

"Chuyện gì?" Thẩm Nguyên Huân hỏi.

Thẩm Tĩnh Sơ há miệng muốn nói, lại phát hiện Thẩm Nguyên Thanh đang đứng cách đó không xa, giống như muốn nghe trộm cuộc đối thoại của bọn họ. Thẩm Tĩnh Sơ thu lại thân sắc, như cố tình Thẩm Nguyên Thanh rồi nói to: "Ca ca, tại vách mạch rừng, chúng ta đến nơi khác nói đi."

Thẩm Nguyên Huân nhận ra ánh mắt của nàng, hai người kè vai đi lướt qua Thẩm Nguyên Thanh, ban đêm bóng tối bao phủ, tuy có ánh trăng chiếu rọi, nhưng vẫn trông thấy rõ trên khuôn mặt của Thẩm Nguyên Thanh bỗng đang bùng vì xấu hổ.

Thẩm Nguyên Thanh oán hận nhìn bóng lưng hai người dần biến mất, trong lòng không khỏi sinh ra một hồi ghen ghét.

Một ý tưởng bỗng nhiên nảy sinh trong đầu hắn: Nếu như hắn cũng là con của Ninh thị, thì thật tốt biết bao nhiêu. . .

Trở về Cẩm Uyển, Thẩm Tĩnh Sơ mới dám lên tiếng: "Ca ca, nghe nói Hàn Lâm viện Đại học Sĩ có công tử Long Ngâm Nguyệt là đồ đệ của Đông

Phuong Khanh tiên sinh. Đồng Phuong Khanh tiên sinh học thức uyên bác, y thuật hơn người, nhưng lại thích vân du tứ hải không rõ tung tích. Không biết ca ca có thể mời Long công tử đến nhìn thân thể mẩu thân một chút được hay không?"

Nàng còn nhớ rõ trong kiếp trước ca ca cùng Long Ngâm Nguyệt có quan hệ rất tốt, mặc dù không biết bây giờ bọn họ đã nhận thức nhau chưa, nhưng cho dù có thể nào, chắc chắn ca ca sẽ không bác bỏ thỉnh cầu của nàng?

"Nhìn thân thể mẩu thân? Mẩu thân sinh bệnh sao?" Thẩm Nguyên Huân cau mày nói.

Thẩm Tĩnh Sơ cắn môi: "Thân thể mẩu thân yếu đuối, cần phải nhanh chóng điều trị."

Kiếp trước mẩu thân bị bệnh mà qua đời, đại phu cũng chỉ nói thân thể mẩu thân càng ngày càng không tốt, rồi lại thui chung không tìm ra nguyên nhân. Mà vừa rồi bỗng nhiên mẩu thân lại đau bụng. . .

Nàng sợ, đây chính là điềm báo cho thân thể của mẩu thân. . .

Thẩm Nguyên Huân gật đầu nói: "Tốt, ngày mai ta sẽ đi tìm Ngâm Nguyệt một chút."

Thẩm Tĩnh Sơ thở phào một cái, quả nhiên ca ca cùng Long công tử đã quen biết, thật tốt, như vậy sẽ không quá đường đột.

Tàng đá trong lòng cũng vui đi một nửa, hai má lúm đồng tiền được Thẩm Tĩnh Sơ phát huy công dụng: "Bây giờ đã không còn sớm, Tĩnh Sơ không quấy rầy ca ca nữa."

Sau đó hai người nhanh chóng đi về phòng mình nghỉ ngơi.

. . .

Thẩm Hoàng Uyên giải quyết sau công sự cũng nhanh chóng bước về Cẩm Uyển, Ninh thị đã chuẩn bị ổn thỏa, ngồi ở cạnh giường chờ hần.

Là hần ảo giác hay sao?

Hay là bởi vì hôm nay hần cảm thấy thật áy náy với nàng cùng Tĩnh Sơ, ngày hôm nay biểu hiện của Ninh thị thật không giống như phong thái của ác phụ, ngược lại lại có thêm vài phần phong thái của tiểu thư khuê các cùng khí chất của chủ mẫu đường gia, cho nên mới làm hần cảm thấy đêm nay Ninh thị dường như có chút không giống với ngày xưa, tóc đen thân nhiên thả xuống bên ngực, hô hấp phập phồng bất định, dưới ánh trăng da thịt nàng càng thêm óng ánh tăng thêm vào phần hấp dẫn.

Mặt Ninh thị như hai rạng mây đỏ rực, khẽ mở cặp môi đỏ mọng: "Lão gia, người đã trở về. . ."

Giọng nói mềm mại như nước, so với ngày thường quật cường, càng tăng thêm vài phần phong tình.

Thẩm Hoàng Uyên khẽ lên tiếng, toàn thân khô nóng, tiến lên ôm lấy Ninh thị, ni non thủ thi bên tai nàng: "Thư Hủy. . ."

. . .

Đêm dài vắng người, mọi người đều đã chìm vào trong giấc ngủ, những người gác đêm miễn cưỡng ngáp liên tục, mí mắt nhú lại từng hồi.

"Cộc cộc cộc cộc".

Bỗng nhiên truyền đến âm thanh gõ cửa liên hồi, trong đêm thanh tĩnh càng cảm thấy lo lắng bất an.

Vốn dĩ Thẩm Hoàng Uyên ngủ không sâu, bị tiếng gõ cửa cắt đứt giấc ngủ, có chút không vui, nhẹ nhàng trở mình, theo bản năng đem Ninh thị ôm nhu mềm mại ôm vào trong ngực.

Còn chưa kịp định hình, bên ngoài truyền đến một giọng nói: "Lão gia, Lư di nương phái nha hoàn mời lão gia qua đó một chuyện."

Thẩm Hoàng Uyên cảm nhận được nữ nhân trong lòng mình có chút cứng đờ, hần ôm nàng, giọng nói nồng đậm không vui phát ra: "Ta đã buồn ngủ, có chuyện gì ngày mai nói sau."

Ninh thị là chính thất, hần ngủ ở chỗ nàng là đạo lý hiển nhiên, huống chi hần lại rất ít cùng Ninh thị qua đêm, đêm nay là một đêm khó quên. Lư di nương không thể chờ đợi được nữa phái người mời hần tới đây, mà hần thường xuyên ngủ chỗ của Lư di nương, cũng không bao giờ trông thấy Ninh thị dùng thủ đoạn để lôi kéo hần về.

Nhớ tới điều này, hần cảm thấy Ninh thị thật sự là một người rất rộng lượng tha thứ.

"Lão gia. . ." Người gác đêm có chút do dự nhưng vẫn nói: "Nha hoàn kia nói. . . bụng Lư di nương có chút không khỏe. . ."

"Bụng không khỏe?" Nháy mắt Thẩm Hoàng Uyên thanh tỉnh thêm vài phần, hôm nay Lư di nương ra máu, hiện tại bụng lại không khỏe, sẽ không phải là ảnh hưởng đến hài tử đó chứ?

Thẩm Hoàng Uyên sững sờ trong chốc lát, lúc này mới buông người trong ngực ra, đứng dậy mặc quần áo. Ninh thị yên lặng đứng dậy, cầm lấy quần áo giúp hắn mặc vào.

Cúi đầu nhìn Ninh thị ôn nhu không nói lời nào đang giúp hắn buộc đai lưng lên hông, bỗng nhiên hắn có chút không đành lòng.

Thẩm Hoàng Uyên đi đến cửa phòng, bỗng nhiên bước chân dừng lại rồi nói: "Nhã Phù mang thai, ta. . . Phải đi nhìn xem."

Ninh thị mỉm cười gật đầu, giống như không chút buồn phiền: "Luu di nương đang mang thai, lão gia tất nhiên phải săn sóc nàng."

Thẩm Hoàng Uyên gật đầu, cất bước rời khỏi Cẩm Uyển.

Đợi hắn đi ra, cả người Ninh thị mềm nhũn đổ nhào trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Phấn Ngọc Nữ hoa đào

Edit: Đình Lam

Thời gian trôi qua, Thẩm Tĩnh Sơ mơ mơ màng màng nghe được bên ngoài có tiếng người nói chuyện, nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút, mới mở miệng hỏi: "Noãn Tuyết, bây giờ là mấy giờ rồi?"

Noãn Tuyết tiến lên, cất giọng trả lời: "Tiểu thư, bây giờ đang là giờ Mão*."

*: từ khoảng 5h sáng đến 7h sáng

Dựa theo quy cũ, đến giờ Mão, Thẩm Tĩnh Sơ nên thức dậy, giờ Mão hai khắc phải tập trung tại sân nhỏ của Cẩm Uyển, sau đó đi đến Vinh Uyển thỉnh an Lão phu nhân.

Thẩm Tĩnh Sơ lên tiếng, Noãn Tuyết đỡ nàng đứng dậy, Tĩnh Vân cũng tranh thủ thời gian hầu hạ nàng thay quần áo, động tác trên tay không dừng lại, nhưng vẫn mở miệng nói chuyện: "Tiểu thư, Bát tiểu thư đã đến, đang chờ tiểu thư ở bên ngoài!"

Thẩm Tĩnh Di? Thẩm Tĩnh Sơ thoáng giật mình, ngày hôm qua khi tỉnh lại nàng vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn, hôm nay cũng đã thanh tỉnh thêm vài phần.

Tìm đến nàng sao? Hừ, vô sự mà ân cần, không phải gian sảo thì cũng là đạo chích.

Cũng được, nàng cũng muốn nhìn Thẩm Tĩnh Di một chút, để xem nàng ta lại giờ thủ đoạn gì, lại bày ra bộ dáng muội muội ôn nhu trước mặt nàng.

Cúi đầu nhìn Tĩnh Vân đang cẩn thận giúp nàng mặc quần áo, che giấu những hoài nghi trong lòng, nàng nói khẽ: "Đợi ta mặc chỉnh tề, mới gọi nàng vào."

Tĩnh Vân nhẹ giọng đáp: "Dạ, tiểu thư."

Thẩm Tĩnh Sơ rõ ràng có thể nghe ra giọng của Tĩnh Vân đang vui vẻ.

Tĩnh Vân à Tĩnh Vân, người quả nhiên cùng Thẩm Tĩnh Di tính toán lên ta, phản bội ta sao?

Thẩm Tĩnh Sơ mặc chỉnh tề, rửa mặt xong xuôi, mới để cho Tĩnh Vân mời Thẩm Tĩnh Di tiến vào, Thẩm Tĩnh Di vừa vào đến cửa, giọng nói nhu hòa liền cất lên: "Tỷ tỷ, hôm nay thân thể tỷ tỷ đã đỡ nhiều hơn chưa?"

Bộ dáng điềm đạm đáng yêu, như đang rất lo lắng cho Thẩm Tĩnh Sơ.

Thẩm Tĩnh Sơ thâm cười lạnh một tiếng, trên mặt vẫn bình thản nói: "Không có việc gì, muội muội thật có lòng."

Thẩm Tĩnh Di sững sờ, sao nàng cứ cảm thấy hôm nay Thẩm Tĩnh Sơ đối đãi với nàng không còn thân thiện như trước đây? Nàng định thần lại, cúi đầu ủy khuất nói: "Chẳng lẽ tỷ tỷ đang trách muội muội hôm qua không khuyên can Lam tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ cũng biết tính cách của Lam tỷ tỷ mà, muội muội cũng muốn khuyên can nhưng không được..."

Thấy Thẩm Tĩnh Sơ vẫn thờ ơ, Thẩm Tĩnh Di cứng rắn rót xuống vài giọt nước mắt: "Đều là muội muội không tốt, không có bảo vệ được tỷ tỷ, lại khiến cho tỷ tỷ rơi vào trong hồ nước..."

Thẩm Tinh Sơ lạnh lùng nhìn Thẩm Tinh Di đang biểu diễn, những hành động vụng về như vậy, tại sao kiếp trước nàng không nhìn ra? Nhưng cũng phải nói rằng, kỳ thật Thẩm Tinh Di cũng đủ thông minh, biết rõ năng lực của mình không có khả năng trực tiếp tranh đấu cùng nàng và Thẩm Tinh Lam, liền nhẹ nhàng linh hoạt đứng ở một bên châm ngòi thổi gió, ngồi xem hai con hổ đánh nhau, mà kẻ được lợi nhất chính là nàng rồi!

"Coi như là người có khuyên cũng không khuyên được. Được rồi, mới sáng sớm đừng đứng ở đây khóc lóc sụt sùi." Thẩm Tinh Sơ không kiên nhẫn nói.

Thẩm Tinh Di sững sờ, đến cả chiều này cũng không có tác dụng nữa sao? Đột nhiên Thẩm Tinh Sơ thay đổi tính tình, chẳng lẽ việc này là sự thật?

Thế nhưng là, tại sao lại chán ghét nàng như vậy?

Chẳng lẽ, nàng đã phát hiện được điều gì?

Trong lòng Thẩm Tinh Di hơi kinh sợ, theo bản năng đưa mắt nhìn sang Tinh Vân, Tinh Vân cũng đáng rất ngạc nhiên liếc nhìn Thẩm Tinh Di.

Trong lòng Thẩm Tinh Di thờ phào nhẹ nhõm. Có lẽ do mình quá đa nghi mà thôi. Làm nàng cứ tưởng. ...

"Muội muội nếu không có việc gì, liền lui ra đi, tỷ tỷ còn có chút việc." Thẩm Tinh Sơ thấy Thẩm Tinh Di đứng cả buổi mà không lên tiếng, vì thế nàng không kiên nhẫn phát phát tay.

Thẩm Tinh Di nghe ra nàng đang muốn đuổi khách, vội vàng nói: "Tỷ tỷ, hôm nay muội muội tới đây để bồi tội với tỷ, có mang theo một chút lễ vật nho nhỏ."

Vừa nói, nha hoàn đứng bên cạnh mở ra hộp chiếc hộp nho nhỏ, từ trong hộp lấy ra một hộp tròn làm bằng bạc, nắp hộp vừa được mở ra, lập tức một mùi hương bay ra, bên trong chính là hộp Ngọc Nữ phấn hoa đào được thiết kế tỉ mỉ.

Như thường ngày, thứ nữ đều dùng Điệp phấn để trang điểm, nó được làm từ những mảnh ngô giá cả không đắt, đánh lên mặt hiệu quả cũng không cao, nha hoàn có chút dư dả đều có thể mua dùng được. Mà đích nữ bình thường đều dùng là Ngọc Trâm phấn, tất nhiên nguyên liệu đều là thượng thừa, khi đánh lên mặt càng lộ ra sự tinh tế tỉ mỉ. Ngẫu nhiên sẽ được ban thưởng Mạt Ly Trân Châu phấn, đây chính là cực phẩm trong cực phẩm, ngay cả Lão phu nhân cũng chỉ có một hộp, những người khác đều chưa từng được trông thấy.

Mà nguyên liệu của Ngọc Nữ phấn hoa đào chính là dùng thạch cao, hoạt thạch*, bạng phấn**, sáp mỡ, xác xạ cùng các loại cây ích mẫu khác điều hòa mà thành, không giống với Ngọc Trâm phấn, bởi vì có thạch cao cùng hoạt thạch, khi đánh lên mặt lại càng tinh tế tỉ mỉ hơn gấp mấy lần so với Ngọc Trâm phấn, sau khi rửa sạch, da sẽ trắng sáng như gốm sứ, làn da mềm mại như các oa nhi.

Thẩm Tinh Sơ hơi kinh ngạc, Ngọc Nữ phấn hoa đào? Ánh mắt nàng lại càng không tự chủ mà bắt đầu hí híp lại.

Kiếp trước, Thẩm Tinh Di cũng đưa Ngọc Nữ phấn hoa đào đến nhịnh nọt nàng, khi Kính Vương phi mở tiệc ngắm hoa anh đào có mời các tiểu thư khuê phòng đến tham dự, nàng vui vẻ liền dùng Ngọc Nữ phấn hoa đào này kết quả chính là...

Kết quả là khắp mặt nàng các đốm đỏ lấm chấm xuất hiện, không khác gì bị hủy dung.

Một tháng tiếp đó nàng đều phải dùng khăn che mặt, không thể gặp người.

Lúc ấy Ninh thị rất giận dữ, muốn trách phạt Thẩm Tinh Di, nhưng lại phát hiện ra Ngọc Nữ phấn hoa đào này là của Thẩm Tinh Lam đưa cho Thẩm Tinh Di, vì vậy ngày ấy, Thẩm Tinh Lam liền trở thành tội nhân mưu hại đích nữ, tuy rằng Thẩm Tinh Lam luôn mồm nói rằng nàng không có hạ độc trong phấn, việc này không có quan hệ với nàng, nhưng ở trong mắt Ninh thị, hết thảy đều là lời nói dối.

Đương nhiên, từ đó về sau, Ninh thị cùng Lưu di nương mâu thuẫn càng sâu sắc, quả thực chính là thủy hỏa bất dung.

Xem ra hôm nay, tất cả đều là được Thẩm Tinh Di gỡ trò quỷ? Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Được lắm Thẩm Tinh Di!

Nghĩ đến những chuyện này, nàng xưa nay đều biết rõ Thẩm Tinh Di rất khéo léo, ai cũng nhịnh nọt không dám đắc tội, nhưng nàng càng không nghĩ tới, Thẩm Tinh Di cùng Thẩm Tinh Lam lại có quan hệ thân thiết với nhau như vậy, Thẩm Tinh Lam lại đem tặng cả Ngọc Nữ phấn hoa đào cho nàng ta, nói không chừng bên trong còn có ẩn ý khác.

Thẩm Tinh Di chỉ nhìn thấy Thẩm Tinh Sơ kinh ngạc nhìn hộp phấn, cũng không phát hiện ra sắc mặt Thẩm Tinh Sơ đang ngày một trầm xuống, nụ cười trên mặt Thẩm Tinh Di càng thêm ngọt ngào, tự hai tay nâng lên: "Tỷ tỷ, tỷ cũng biết Ngọc Nữ phấn hoa đào là loại tốt nhất, muội muội không nỡ lấy dùng, mang đến đây hiếu kính tỷ tỷ đây."

Thẩm Tinh Di chớp chớp đôi mắt nàng, bộ dáng trông thật là đáng yêu. Nhìn hộp phấn vẫn còn đang nằm trên tay, không lẽ Thẩm Tinh Sơ vẫn còn đang giận nàng?

"A?" Thẩm Tinh Sơ từ chối cho ý kiến tiếp nhận phấn hoa đào, trong mắt lóe ra hào quang, làm người ta nhìn không ra cảm xúc của nàng. Nàng nhìn chằm chằm vào hộp phấn hoa đào, đóng lại cái nắp, trả lại cho Thẩm Tinh Di và nói: "Quần tử không đoạt đồ của người khác, ta thích trắng tự nhiên"

thuần khiết hơn, phấn hoa đào này nên trả lại cho muối muối."

Thẩm Tinh Di không khỏi sững sờ, Thẩm Tinh Sơ không thích phấn hoa đào này sao?

Sao lại như thế này? Thẩm Tinh Sơ đã nhận ra điều bất thường trong hộp phấn này hay nàng ta đã chán ghét mình, liền ngay cả phấn hoa đào cũng không muốn nhận?

Không có khả năng, làm sao nàng ta có thể biết rõ được.

Về phần chán ghét, hôm qua còn rất tốt cơ mà, coi như là nàng(TTD) không hảo hảo che chở cho nàng(TTS), làm cho nàng rơi vào hồ sen, theo như tính tình của nàng, cũng không dễ dàng sinh khí như thế được? Như thường ngày, tuy miệng ngoài có chút lợi hại, nhưng bên trong rất dễ mềm lòng, bằng không thì, nàng làm sao có thể toàn tâm toàn ý không nghĩ kỹ nàng.

Trong lòng Thẩm Tinh Di ứ khuất, nước mắt như chuẩn bị rơi xuống: "Tỷ tỷ quả nhiên còn là giận Tinh Di... Là Tinh Di sai... Tỷ tỷ muốn đánh phải muốn giết Tinh Di thế nào cũng được, ngàn lần xin đừng không để ý đến Tinh Di..."

Thẩm Tinh Sơ nghe nàng đang làm bộ làm tịch thật khiến nàng tức giận, nhưng cũng không thể viện cớ này mà đuổi nàng ra ngoài được. Hôm qua, nàng thật vất vả mới làm cho phụ thân thay đổi cách nhìn về nàng, nếu hôm nay lại bắt đầu khóc lóc om sòm, chỉ sợ những ấn tượng vừa mới dựng nên lại tan thành mây khói, lại làm cho mẫu thân càng thương tâm.

Thẩm Tinh Sơ đành phải thu tay, tiếp nhận lấy hộp phấn, hai mắt bất chợt lóe lên tia sáng. Kiếp này, nàng sẽ không để cho mình dễ dàng bị người khác khi dễ!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mua dây buộc mình

Edit: Đinh Lam

Tâm tư Thẩm Tinh Sơ nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên vẫy vẫy tay với Thẩm Tinh Di: "Muối muối, người tới đây."

Thẩm Tinh Di thụ sủng nhược kinh*, nhưng vẫn bước lên hai bước tiến tới gần Thẩm Tinh Sơ. Tỷ tỷ, không biết lại muốn làm gì nàng đây?

*: được sủng mà lo

Thẩm Tinh Sơ nắm lấy cánh tay của Thẩm Tinh Di: "Nếu Ngọc Nữ phấn hoa đào này thật sự tuyệt diệu đến như thế, không bằng muối muối làm mẫu cho tỷ tỷ xem một lần đi." Nàng quay lại phân phó Tinh Vân: "Tinh Vân, người mau tới giúp Bát tiểu thư trang điểm"

Tinh Vân không chút nghi ngờ, cho rằng hai vị tiểu thư đã hòa hảo với nhau rồi, nên không chút lo dự tiến lên nhận lấy hộp phấn trang điểm: "Dạ, tiểu thư"

Thẩm Tinh Di kinh sợ, trông thấy Tinh Vân mở hộp ra, tay trái bưng lấy cái hộp, tay phải cầm lấy một ít vôi bột, từng bước chậm rãi đi tới bên nàng. Nhìn thấy bóng dáng Tinh Vân tươi cười ngày càng phóng đại trước mắt nàng, thì nàng mới chợt hiểu ra Tinh Vân đang muốn làm cái gì!

"Không được!" Nàng thất thanh kêu lên, không muốn để Tinh Vân đến bên người nàng.

Tinh Vân trông thấy Thẩm Tinh Di rất khác thường, cước bộ tự nhiên dừng lại, quái dị nhìn nàng, lại trông thấy Thẩm Tinh Sơ đang nhìn mình, lại vội vàng tiến lên.

Lúc này Thẩm Tinh Di mới chợt phát hiện mình đã phản ứng thái quá, nhìn Thẩm Tinh Sơ như cười như không nhìn mình, nàng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, rồi mới nói: "Trên mặt muối đã có Diệp phấn, nếu như còn dùng thêm phấn hoa đào nữa, chỉ sợ là không thích hợp lắm đâu."

Thẩm Tinh Sơ cười nói: "Phấn trang điểm sẽ không ảnh hưởng lẫn nhau đâu, nếu như muối muối cảm thấy lo lắng, thì muối chỉ cần lau sạch Diệp phấn, sau đó dùng phấn hoa đào là được rồi..." Nàng lại tiếp tục tấn công: "Không phải muối muối có hảo ý đến tặng ta hộp phấn này sao? Nếu muối muối không dùng thử nó, ta làm sao có thể thấy được thành ý của muối?"

Sắc mặt nàng chợt tối sầm xuống: "Sự tình ngày hôm qua tỷ còn đang rất bức trong người đây."

Sắc mặt Thẩm Tinh Di trắng nhợt, vô lực nói: "Nếu tẩy đi Diệp phấn sau đó lại dùng phấn hoa đào muối e sẽ tổn khá nhiều thời gian, chỉ sợ lúc đó sẽ thành an tổ mẫu muộn mất..."

Thẩm Tinh Sơ gõ nhẹ lên trán của mình rồi nói: "Muội muội nói rất đúng." Thẩm Tinh Di nhẹ nhàng thở ra, cho rằng Thẩm Tinh Sơ đã muốn thu hồi ý định, nào biết Thẩm Tinh Sơ vô lại nói thêm một câu: "Nhưng muội muội vẫn phải mau chóng dùng phần hoa đào này đi, hôm nay tâm tình tỷ tỷ không tốt, muội muội không muốn ngỗ nghịch với ti ti đó chứ."

Báo đạo trong lời nói, giống với kiếp trước đến vài phần.

Thẩm Tinh Sơ bình tĩnh thông dong phân phó: "Tinh Vân, mau để Bát tiểu thư dùng thử phần hoa đào đi."

Thẩm Tinh Di hoảng sợ, hai mắt nhìn trừng trừng vào miếng vải bông đang được Tinh Vân chăm chăm trong hộp phấn, trong mắt Thẩm Tinh Di bây giờ miếng bông vải trắng kia thật không khác gì một con mãnh hổ đang hung ác chờ sức vận động, miệng há rộng nhuộm đầy máu, hung hăng đánh tới nàng.

Thẩm Tinh Sơ đứng ở một bên lẳng lặng quan sát, Tinh Vân phảng phất giống như không hề biết chuyện gì cả, trên mặt vẫn là nụ cười duyên dáng thật tâm muốn trang điểm cho Thẩm Tinh Di. Chẳng lẽ là mình nghi oan cho nàng?

Thế nhưng hôm qua Yến Thảo rõ ràng nói cho nàng biết, sau khi nàng đi Vinh Uyển, Tinh Vân liền âm thầm rời khỏi Cẩm Uyển, đi đến Điệp Uyển. Điệp uyển không phải chỗ ở của Trương di nương cùng Thẩm Tinh Di hay sao!

Nha đầu Tinh Vân, chính là mặt báo!

Tinh Vân cùng Thẩm Tinh Di liên hợp với nhau, vì vậy khi nàng bị Thẩm Tinh Di đẩy vào trong hồ nước, Tinh Vân thủy chung không có xuất hiện, bởi vì nàng đã được Thẩm Tinh Di căn dặn.

Thế nhưng với hành động như bây giờ, dường như nàng đều không biết âm mưu bên trong hộp phấn hoa đào này.

Khi miếng bông vải sắp chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Thẩm Tinh Di, Thẩm Tinh Di lại nhanh chóng xoay mặt qua một bên, như đang tránh né một quái vật hung ác, cứ làm như vậy đến một hồi, Thẩm Tinh Di không còn chút sức lực, lại ngã ngồi trên mặt đất.

Trong lòng Thẩm Tinh Sơ thầm cười lạnh một tiếng, biểu hiện ở trên mặt giống như không phát giác ra Thẩm Tinh Di đang có cái gì đó không đúng, vội lo lắng hỏi: "Muội muội người làm sao vậy?" Tự mình tiến lên đem nàng ngồi lên trên ghế, hai tay giống như vô tình giữ chặt lấy Thẩm Tinh Di, làm cho nàng không có chỗ để trốn, lông mày nhíu lên, ý bảo Tinh Vân mau chóng động thủ.

Tinh Vân có chút do dự, Bát tiểu thư hình như không muốn dùng phần hoa đào này, thế mà mệnh lệnh của Lục tiểu thư nàng không thể không nghe, sau một hồi do dự, tay phải cầm theo miếng vải bông giơ lên.

Thẩm Tinh Di tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, cắn chặt hàm răng, trong lòng thầm nghĩ, chỉ sợ một tháng này nàng không thể bước ra khỏi cửa rồi..

Vấn đề là, nàng vẫn không thể đem trách nhiệm đổ hết lên hộp phấn được, nếu không giải thích rõ ràng nàng sẽ mang tội danh mưu hại đích nữ.

"Thẩm Tinh Sơ, người cái ác nữ này, người rút ra đây cho ta!" Khi bông vải trên Tinh Vân đang chuẩn bị đụng tới khuôn mặt của Thẩm Tinh Di, thì bên ngoài cửa viện bỗng nghe được tiếng la hét ầm ĩ, Thẩm Tinh Lam đang nổi giận lôi đình vừa đi vừa nói: "Thẩm Tinh Sơ, người dám dặt dây để mầu thân người phạt ta học quy cũ, người dám có ý xấu với ta!"

Thủ vệ cùng nha hoàn không ngăn cản được, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Thẩm Tinh Sơ, Thẩm Tinh Sơ bình tĩnh để nha hoàn lui ra, rồi liếc nhìn Thẩm Tinh Di, nàng ta thật may mắn tránh được một kiếp này.

Thu lại động tác trên tay, Thẩm Tinh Sơ nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc mái trên trán của mình, giọng điệu tự nhiên bình thản nói: "Phụ thân cảm thấy tỷ tỷ học không giỏi quy củ, nên mới để cho mầu thân tìm một ma ma giúp tỷ tỷ học quy củ, thế nên cái này với muội không có quan hệ gì hết a."

"Nhưng mà..." Thẩm Tinh Sơ cao thấp đánh giá Thẩm Tinh Lam một chút: "Xem ra, Lam tỷ tỷ thật sự cần phải học lại một chút quy củ đi"

"Thẩm Tinh Sơ, người ——" Thẩm Tinh Lam nổi giận đùng đùng đi tới, vốn không biết nói gì, lại nhìn thấy tư thế của ba người Thẩm Tinh Sơ hơi chút quái dị, nghiêng mắt nhìn thấy trong tay Tinh Vân đang cầm lại chính là cái hộp phấn hoa đào mà nàng đã đưa cho Thẩm Tinh Di, con phần nộ tiếp tục bộc phát: "Di muội muội, ta tặng cho người phần hoa đào, tại sao lại ở chỗ này?!"

Dứt lời nàng giựt lại hộp phấn từ trong tay Tinh Vân, tức giận nói: "Đây là đồ ta tặng cho người, vậy mà người lại dùng nó để đi nhện nọt Thẩm Tinh Sơ?"

Thẩm Tinh Di lúng túng khó xử một hồi, không biết phải trả lời như thế nào. Thẩm Tinh Sơ thấy vậy liền mỉm cười nói: "Thì ra đây là hộp phấn của tỷ tỷ. Tỷ tỷ thật là bất công nha, đồ tốt như vậy cũng không cho muội muội, nhưng mà, Di muội muội đã đem hộp phấn hoa đào này tặng cho muội rồi, ai nha, thực xấu hổ..."

Vừa nói, một tay của nàng lại thò ra muốn lấy lại hộp phấn từ trong tay Thẩm Tinh Lam: "Các người có, ta đây là đích nữ, tại sao lại không được có..."

Thẩm Tinh Lam vốn không muốn đem trả lại cho Thẩm Tinh Sơ, vừa nghe được câu cuối cùng, càng tức giận lớn hơn: "Ta chính là không đưa cho đích nữ đây! Đích nữ thì như thế nào? Hừ! Hộp phấn này là của ta, ai ta cũng không cho!"

Thấy Thẩm Tinh Sơ đang bước tới gần, như muốn đoạt lại hộp phấn, Thẩm Tinh Lam vội vàng quay người chạy đi: "Chính là không cho người! Thẩm Tinh Sơ, đồ đặc của ta, người đừng mơ mà cướp được!"

Nhìn bóng lưng Thẩm Tinh Lam chạy nhanh như chớp, khóe miệng Thẩm Tinh Sơ cong lên, xem ra Thẩm Tinh Lam cũng thật đơn giản, dùng một chút phép khích tướng, đã đối phó được nàng rồi. Ánh mắt trầm xuống nhìn Thẩm Tinh Di đứng bên cạnh, Thẩm Tinh Lam đã đem hộp phấn trở về, để xem, nàng ta hóa giải cục diện này như thế nào.

Nếu Thẩm Tinh Lam dùng hộp phấn này xảy ra chuyện, mà hộp phấn hoa đào chỉ đưa cho Thẩm Tinh Di, Thẩm Tinh Di sẽ không có cách nào trốn thoát được trách nhiệm, càng không cách nào đẩy lên người Thẩm Tinh Sơ. Sự việc bị bại lộ, Thẩm Tinh Sơ còn có thể chất vấn nàng, dăm lập âm mưu, mưu hại đích nữ... Mà hôm nay Thẩm Tinh Di phải lấy lại phấn hoa đào từ chỗ Thẩm Tinh Lam, để xem nàng ta lấy lại bằng cách nào đây.

Thẩm Tinh Di trông thấy Thẩm Tinh Lam đột ngột xuất hiện, đúng là giúp cho khuôn mặt nàng thoát được một kiếp, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Thẩm Tinh Sơ như cười như không nhìn nàng, bỗng nhiên mới giật mình nhớ đến mục đích đưa hộp phấn hoa đào, mà phấn hoa đào lại bị Thẩm Tinh Lam lấy lại rồi!

Da đầu Thẩm Tinh Di run lên, đột nhiên cảm thấy sự việc trở nên rắc rối rồi, nếu Thẩm Tinh Lam dùng hộp phấn kia...

Đến lúc đó khuôn mặt của nàng sẽ trải dài các chấm đỏ, điều tra ra hộp phấn có vấn đề, thế nhưng hộp phấn này còn chưa qua tay Thẩm Tinh Sơ, nàng không cách nào đẩy tội lên người Thẩm Tinh Sơ, huống chi, phấn hoa đào này, lại là nàng tự nguyện tặng cho Thẩm Tinh Sơ đấy.

Cái này, phiền toái lớn rồi! Thẩm Tinh Di tái mặt, thà lấy phấn đó đánh lên mặt nàng còn hơn! Cho dù có thế nào, nhất định cũng phải lấy lại được hộp phấn từ chỗ Thẩm Tinh Lam?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Học quy củ

Trông thấy Thẩm Tinh Di đang lo lắng, Thẩm Tinh Sơ cũng đã đoán ra được trong lòng nàng đang nghĩ gì, cũng không muốn nói ra, chỉ nhìn vào đồng hồ nước rồi nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta mau tới chỗ mẫu thân thôi, không được làm trễ giờ tốt vấn an tổ mẫu."

Mặc dù Thẩm Tinh Di muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng cũng phải đành chịu, vội vàng lên tiếng đi sau lưng Thẩm Tinh Sơ.

Thẩm Tinh Sơ đi ở phía trước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ nụ cười thắng lợi.

Dường như mọi chuyện trở nên tốt đẹp hơn rồi. . .

Thẩm Tinh Sơ đi đến ngoại viện, đã trông thấy các di nương mang theo thứ nữ của mình đã đến đông đủ. Thẩm Tinh Sơ nghiêng đầu nhìn Thẩm Tinh Thu đang đứng ở một góc hẻo lánh yên tĩnh, so sánh với Thẩm Tinh Lam không biết nói đạo lý cùng tâm địa gian trá Thẩm Tinh Di, quả thật Thẩm Tinh Thu thật giống với một muội muội nhu thuận ngoan ngoãn.

Thẩm Tinh Sơ chậm rãi bước bước tới, cười nói: "Thu muội muội, đã đỡ nhiều hơn chưa?"

Thẩm Tinh Thu ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn nàng, Thẩm Tinh Sơ mới nhớ tới nàng bị mất trí nhớ, nhẹ nhàng mỉm cười: "Ta là Sơ tỷ tỷ."

Nàng ngừng lại một chút, rồi mới hỏi tiếp: "Thu muội muội đều quên hết rồi sao?"

Ánh mắt không rời chăm chú nhìn Thẩm Tinh Thu như đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Rất nhanh Thẩm Tinh Thu liền phản ứng lại, cười nói: "Sơ tỷ tỷ tốt. Muội muội cái gì cũng đều quên hết rồi. . ."

Nhìn đôi mắt Thẩm Tinh Thu là một mảnh mờ mịt, giống như thật sự không hề nhận biết được nàng. Thẩm Tinh Sơ thầm nghĩ có lẽ nàng cũng không có trùng sinh. Huống hồ, lúc nàng chết, Thẩm Tinh Thu vẫn sống rất là tốt.

Nghĩ đến đây, đã thấy Ninh thị bước ra ngoài, mọi người lập tức vấn an: "Phu nhân sớm."

"Mẫu thân sớm."

"Đại nương sớm." Giọng nói ngọt ngào vang lên lập tức nhận được sự chú ý của mọi người.

Mọi người đều dùng ánh mắt khác thường để nhìn Thẩm Tinh Thu, "đại nương", chỉ dành để xưng cho những phụ nữ lớn tuổi, hoặc là xưng hô của các tiểu thiếp đối với chính thê, Thẩm Tinh Thu lại đem "Mẫu thân" gọi thành "Đại nương", cái quy củ này, cũng không biết là học được ở đâu.

Thẩm Tinh Thu sững sờ, chẳng lẽ không phải là xưng hô như vậy sao? Nữ nhi của tiểu thiếp không phải gọi chính thất là "Đại nương" sao? Mấy bộ phim trên truyền hình đều gọi như vậy mà, không lẽ đều là gạt người sao?

Khurong đi nương ngược ngùng nói: "Sau khi Thu nhi bị rơi xuống hồ đều đã quên hết mọi chuyện, khi trở về tỳ thiếp sẽ hảo hảo dạy dỗ lại Thu nhi." Sau đó lại thấp giọng nói bên tai Thẩm Tĩnh Thu: "Phải gọi là “mẫu thân” mới đúng."

Mẫu thân? Nhưng Khurong đi nương trước mắt mới là mẹ của nàng mà? "Nương? Cái này?"

Khurong đi nương nghe thấy nàng gọi mình như vậy, may mắn là nàng nói không to, nên không ai nghe được, Khurong đi nương tranh thủ thời gian ngăn Thẩm Tĩnh Thu lại: "Thu nhi, khi ở bên ngoài con ngàn lần không được gọi như vậy."

Thẩm Tĩnh Thu có chút hồ đồ, nhưng mà, Khurong đi nương chắc chắn sẽ không gạt nàng đâu: "Dạ, đi nương."

Xem ra, quy củ của thế giới mới này nàng phải chậm rãi học mới được. Ai nói nữ xuyên qua đều có số mệnh tới? Xuyên thành đích nữ hào quang vô hạn, nhưng nếu xuyên vào thứ nữ, mọi chuyện đều kém một bậc, nói không chừng về sau cũng chỉ được làm đi nương. Sau đại môn lại có thật nhiều quy củ, tranh đấu cũng gay gắt hơn nhiều, thật không khác gì một hình ảnh thu nhỏ của cung đấu, còn tri thức ở đây còn nhiều điều hạn chế, giống như vừa rồi, suýt chút nữa nàng thành trò cười cho mọi người rồi.

Nàng tuyệt đối sẽ không làm mất mặt của các nữ xuyên thành thứ nữ được, là thứ nữ thôi mà, có rất nhiều thứ nữ tiến công chiếm đóng thành trì, tuy nàng là thứ nữ, nhưng nàng tin tưởng vào bản lĩnh cùng sự thông minh của mình, tuyệt đối tiền đồ của nàng sẽ không khác gì một đích nữ!

Ninh thị quét mắt nhìn mọi người, phát hiện không thấy Lư đi nương, sắc mặt không khỏi trầm xuống: "Lư đi nương đâu?"

Trên mặt Thẩm Tĩnh Lam nở ra nụ cười đắc ý, nhưng vẫn theo quy củ hành lễ: "Thân thể Lư đi nương không khỏe, phụ thân chăm sóc đi nương, miễn cho đi nương không cần phải đi thỉnh an."

Ninh thị nhớ tới nửa đêm canh ba hôm qua Lư đi nương sau người tới mời Thẩm Hoàng Uyên đi, sáng nay lại mượn cơ thân thể không tốt để không đi thỉnh an, sắc mặt nàng có chút khó coi.

Thấy sắc mặt Ninh thị đang trầm xuống Thẩm Tĩnh Sơ vội vàng tiến lên kéo tay của nàng: "Là được phụ thân đồng ý, tí nữa mẫu thân cứ trực tiếp nói như vậy với tổ mẫu là được."

Tối hôm qua rõ ràng phụ thân đã ngủ ở chỗ mẫu thân, thế mà sáng sớm nay phụ thân lại miễn cho Lư đi nương không đi thỉnh an, sẽ không phải là nửa đêm Lư đi nương mời phụ thân tới chứ?

Thẩm Tĩnh Sơ thoáng nhíu mày, quả nhiên là tiểu thiếp, lòng dạ chứa đầy mưu mô.

Ninh thị nhìn Thẩm Tĩnh Sơ, rất nhanh hiểu được ý tứ của nàng. Mặc dù đây là được Thẩm lão gia đã đồng ý, nhưng Lư đi nương thủy chung làm sai quy củ, nếu nàng đứng đây quở trách, lại có người muốn dỗi thối nàng không cảm thông cho thân thể của Lư đi nương, nhưng nếu nàng không dị nghị sự việc này, cứ như vậy thông báo cho Lão phu nhân, Lão phu nhân có ý kiến gì hay không, có trách phạt gì hay không, đều sẽ không liên quan đến nàng.

Ninh thị dẫn mọi người đi đến Vinh Uyển, từng người lần lượt bước vào thỉnh an Lão phu nhân, ánh mắt của Lão phu nhân vô cùng sắc bén, đều nhớ rất rõ thứ tự của mọi người khi thỉnh an, hôm nay thiếu đi một người, tất nhiên bà biết rất rõ, hướng chỉ canh ba đêm qua Lư đi nương lại sai người tới Cẩm Uyển mời nhi tử của bà đi, lão phu nhân hiểu rõ như lòng bàn tay, khẽ hừ một tiếng, thanh âm từ trong mũi truyền đến: "Lư đi nương đâu?"

Ninh thị cung kính đáp lời: "Tối hôm qua thân thể Lư đi nương không khỏe, hôm nay lão gia miễn cho nàng đi thỉnh an."

"Miễn đi. . . thỉnh an?" Sắc mặt Lão phu nhân trầm xuống, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Lão phu nhân là đang rất tức giận.

Thỉnh an, vốn chính là đi thỉnh an Lão phu nhân, muốn miễn, cũng không đến lượt Thẩm lão gia, mà phải là Lão phu nhân. Như vậy, chẳng phải chính là không xem trọng Lão phu nhân hay sao? Thân thể của Lư đi nương có chút mệt mỏi, vẫn có thể gắng gượng đến thỉnh an. Mà quy củ này lại do chính Lão phu nhân đặt ra, không biết hôm nay Lư đi nương đã dùng thủ đoạn quyền rũ gì để Thẩm lão gia miễn nàng đi thỉnh an. Bình thường, nam nhân, vẫn không nên can thiệp vào một số chuyện của nội viện.

Hướng chỉ chỉ là sáng sớm đến thỉnh an một chút mà thôi, cũng đâu phải bắt nàng làm chuyện gì nặng nhọc, vừa mới mang thai đã được nuông chiều như vậy rồi, về sau còn muốn tác oai tác quái như thế nào nữa?

Lão phu nhân cũng không muốn làm mất mặt nhi tử của mình trước mặt mọi người, lỗ mũi thoát ra hai tiếng hừ lạnh: "Nếu như đã được miễn đi thỉnh an, chắc Lư đi nương cũng rất nhàn rồi, nàng đang mang thai, hôm qua lại suýt nữa đẻ non, vẫn nên cầu các Thần Phật phù hộ, để nàng chép phạt một lần Kim Cương Kinh, trước bữa tối phải xong, ngày mai cầm đến đây tự mình cầu phúc đi."

Trong lòng Ninh thị khẽ nhúc nhích, ngoài miệng vẫn cung kính đáp: "Dạ, mẫu thân."

Lão phu nhân vốn là một người vô cùng công chính*, chưa từng vì Thẩm lão gia thiên vị Lư đi nương mà cay nghiệt Ninh thị. Ở điểm này, Ninh thị thật sự không thể không nói Lão phu nhân đúng là một mẹ chồng rất tốt.

*: Công bằng chính trực.

Thẩm Tĩnh Lam lại không kiềm chế được bản thân vội lên tiếng: "Tổ mẫu, hôm nay Lư đi nương đã mang thai, trước bữa tối phải chép xong Kim Cương Kinh thật sự có chút mệt nhọc. . ."

"Im miệng!" Ninh thị tranh thủ thời gian quát Thẩm Tĩnh Lam, cúi đầu nói: "Con dâu quản lý không nghiêm, kính xin mẩu thân thứ lỗi."

Lão phu nhân hừ lạnh vài tiếng rồi nói: "Hừ, đúng là nữ nhân dạng gì thì sẽ sinh ra nữ nhi như thế! Lam nhi quả nên học tập lại quy củ một chút".

"Nghiêm ma ma!" Lão phu nhân kêu một tiếng, Nghiêm ma ma cung kính lên tiếng. "Từ nay trở đi, người phải dạy dỗ lại Lam nhi, phải để Lam nhi học lại thật tốt các quy củ, không thể vì nàng mà làm mất hết thể diện của Thẩm gia."

Nghiêm ma ma cung kính đáp: "Vâng." Hai mắt không chút khách khí đánh giá Thẩm Tĩnh Lam.

Thẩm Tĩnh Lam cả kinh, Nghiêm ma ma là người nổi danh là rất nghiêm khắc, nếu để cho bà ta tới dạy dỗ nàng . . chỉ sợ không dễ dàng qua được. ....

Thấy Nghiêm ma ma đang đánh giá mình, trong lòng nàng có chút không vui, nhưng nghĩ lại, bất kể như thế nào, dù sao nàng vẫn là chủ tử, Nghiêm ma ma chỉ là hạ nhân, sao có thể làm gì được nàng?

Nghĩ đến vậy, trong lòng nàng có chút ổn định lại.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thông đường

Sáng sớm, Lão phu nhân đã bị mẹ con Lưu di nương chọc đến phát giận, phát tay cho mọi người lui xuống, nhưng trước khi đi vẫn không quên nói với Thẩm Tĩnh Sơ: "Sơ nhi nhớ kỹ tối nay phải đến đây bồi bà già này ăn cơm đó nhé!"

Thẩm Tĩnh Sơ ngẹn ngọt cười: "Cháu gái nhớ rất là kỹ đó! Tối hôm qua tổ mẫu thưởng món thỏ hầm thật là ngon, cháu gái vẫn chưa được ăn thỏa mãn đâu! Không biết hôm nay có còn món đó không ạ?"

Lão phu nhân nhìn cái tướng thêm ăn của nàng, cũng không quở trách, trái lại, lại cười rất tươi: "Hôm nay còn rất nhiều món ngon khác, Sơ nhi đến là sẽ biết ngay thôi. Mau đi ăn sáng đi, buổi chiều qua sớm nói chuyện với lão bà này nữa đó. Hôm nay Vân nhi rảnh thì cũng tới đây đi."

"Dạ." Thẩm Tĩnh Sơ hành lễ lui xuống, Thẩm Tĩnh Vân cũng lên tiếng. Các ti muội khác hâm mộ không ngừng, trong lòng Thẩm Tĩnh Liên vô cùng ghen ghét, ba cái địch nữ, hai cái đều được tổ mẫu mời cơm rồi, hết lần này tới lần khác nàng đều không được tổ mẫu nhớ tới, Thẩm Tĩnh Liên cảm thấy trên mặt mình chẳng còn chút ánh sáng nào, mất hết cả thể diện.

Một đoàn người đi đến trong sân nhỏ, sau khi dùng xong đồ ăn sáng, Ninh thị cùng Thẩm Tĩnh Sơ dẫn theo nha hoàn đi đến Chiêu Giác Tự.

Thẩm Tĩnh Sơ ngồi trong xe ngựa, kéo nhẹ màn xe, nhìn người đến người đi ở bên ngoài thật phồn hoa náo nhiệt .

Trên đường đi có rất nhiều cô nương xuất hiện, Đại Tấn quốc vốn rất cởi mở thoải mái, nữ tử khuê phòng cũng không phải không được xuất môn, đều có thể dẫn theo ti nữ ra ngoài dạo chơi kết bạn. Chẳng qua là ——

Hôm nay nữ tử trên đường hình như nhiều hơn mọi ngày, thật có chút không bình thường.

Thẩm Tĩnh Sơ nghi hoặc, quay đầu lại nhìn Ninh thị, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Thẩm Tĩnh Sơ hơi nhíu mày, phân phó Noãn Tuyết: "Người ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì?"

"Dạ." Noãn Tuyết lên tiếng, rất nhanh đã thấy quay trở lại: "Tiểu thư, phía trước có rất nhiều cô nương vây quanh một vị công tử, giống như đang nổi lên tranh chấp."

Rất nhiều cô nương vây quanh một vị công tử? Thẩm Tĩnh Sơ khinh thường khẽ hừ một tiếng, dù cho Tấn quốc khá thoải mái, cho phép nữ tử được ra ngoài dạo chơi, nhưng một đám cô nương vây quanh một vị công tử, còn nổi lên tranh chấp, cái này mà truyền ra ngoài thật mất hết thể diện của một nhà.

"Noãn Tuyết, người đi xem xem vì sao lại nổi lên tranh chấp, xem thử bao lâu mới thông được đường?" Thẩm Tĩnh Sơ thấp giọng phân phó.

Noãn Tuyết lên tiếng, liền xuống xe ngựa. Thẩm Tĩnh Sơ nhẹ nhấc lên màn xe, xa xa chỉ thấy một bóng lưng thanh tú, thi thoảng còn nghe được tiếng nói chuyện của các nữ tử, dường như là sắp cãi nhau.

"Người không biết xấu hổ, dám quyến rũ Minh công tử!" Một nữ tử nói ra.

"Ta không có quyến rũ Minh công tử, Minh công tử vốn có ý với ta. . . mới không có cần người đâu! Minh công tử, công tử nói cho người ta biết đi?"

Một nữ tử khác cũng không khách khí lên tiếng.

"Minh công tử, công tử tới bình luận phân xử đi... rõ ràng vừa rồi công tử khen ta là sắc nước hương trời cơ mà, công tử thử nói xem ai mới xinh đẹp hơn?"

Tiếng nữ tử vừa cất lên làm những tiếng la hét ầm ĩ chung quanh nhanh chóng lắng xuống. Trên thực tế, các cô nương đứng nơi đây cái lộn còn suýt chút nữa quên đi sự hiện hữu của hấn rồi, vì vậy thật đã làm mất hết hình tượng.

Minh công tử?

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn bóng lưng người kia, chẳng lẽ chính là Minh Hữu Hiền?

Người nọ đứng ở một bên, Thẩm Tĩnh Sơ chỉ có thể trông thấy được gò má của hấn, thật sự có chút giống với Minh Hữu Hiền nhưng cũng có chỗ không giống. Nếu nói Minh Hữu Hiền là một hoa hoa công tử bất cần đời, thì người trước mắt này chính là một công tử văn nhân ngọc thụ lâm phong.

Noãn Tuyết trở lại rồi nói: "Tiểu thư, phía trước là công tử của Minh phủ Minh Hữu Vũ, Minh công tử anh tuấn phóng khoáng, phong thái bất phàm, trong kinh đều có rất nhiều tiểu thư yêu mến, hiện tại những vụ rùm beng này đều là vì tranh chấp Minh công tử. Minh công tử hình như đang khuyên bảo các nàng, có lẽ rất nhanh sẽ xong thôi."

"Ừ." Thẩm Tĩnh Sơ buông màn xe xuống, lại nghe thấy Ninh thị khẽ cười: "Thì ra vị này chính là công tử Minh Hữu Vũ."

Thẩm Tĩnh Sơ nghi hoặc nhìn Ninh thị: "Mẫu thân, người biết hấn sao?"

Ninh thị lắc đầu: "Không biết, nhưng mà mấy ngày trước cậu của con có nói đến hấn, tán dương rất nhiều, nói hấn rất hợp với con, con cũng thấy hấn rồi đó, cảm thấy như thế nào?"

Thẩm Tĩnh Sơ nhui mày, bây giờ nàng còn chưa muốn nghĩ đến chuyện này đâu, huống chi Minh Hữu Vũ trên hoa ghẹo nguyệt như thế, tương lai khẳng định sẽ còn rất nhiều người nhìn chăm chăm vào hấn: "Mẫu thân, ta không thích."

Ninh thị kinh ngạc nói: "Vì sao? Mặc dù chỉ là nhìn từ xa, nhưng khí chất của Minh công tử thật không tệ đâu."

Thẩm Tĩnh Sơ bĩu môi, tiến vào làm ỏ trong ngực Ninh thị: "Tại vì có quá nhiều người thích hấn, nếu gả cho hấn, sẽ có rất nhiều người muốn làm thất thiếp của hấn, nữ nhi không muốn chia sẻ phu quân với người khác đâu!"

Ninh thị mỉm cười, ôn nhu vuốt ve tóc nàng: "Con có biết mẫu thân nhìn trúng Minh phủ ở điểm nào không? Minh lão gia chỉ có duy nhất một vị phu nhân, mưa dầm thấm đất, nói không chừng các nhi tử cũng sẽ như vậy không nạp thất thiếp, nếu như có, có lẽ cũng sẽ không nhiều lắm. Minh phủ có hai vị công tử, nghe nói Đại công tử khá phóng đãng, mẫu thân cảm thấy Nhị công tử này rất được đó."

Minh lão gia chỉ có một vị phu nhân? Thẩm Tĩnh Sơ có hơi chút kinh ngạc. Minh lão gia thật có một lòng thủy chung, nhưng hôm qua, nhìn bộ dáng của Minh Hữu Hiền thật không dám tin nổi.

Thẩm Tĩnh Sơ làm nũng nói: "Mẫu thân, nữ nhi không muốn lập gia đình sớm như vậy đâu, nữ nhi muốn ở lại thêm vài năm nữa phụng bồi mẫu thân cơ."

"Đứa nhỏ ngốc." Ninh thị ngọt ngào tươi cười nhìn Thẩm Tĩnh Sơ.

Sau nửa ngày mà vẫn không thấy xe ngựa động tĩnh, Thẩm Tĩnh Sơ ngồi dậy, có chút không kiên nhẫn: "Noãn Tuyết, phía trước vẫn chưa thông được đường sao? Thật quái rối trật tự, tại sao cũng không có ai tới quản lý vậy?"

"Đại khái đều là những danh môn khuê tú, bọn quan binh cũng không dám xuất hiện sợ đắc tội tới các nàng." Ninh thị nhẹ giọng nói.

"Như vậy chẳng lẽ không còn biện pháp nào sao..." Thẩm Tĩnh Sơ nhéo nhéo lông mày, vầy vầy Noãn Tuyết, nhẹ nhàng phân phó cho Noãn Tuyết. Noãn Tuyết có chút do dự nhìn Thẩm Tĩnh Sơ: "Tiểu thư... Như vậy... có được không a?"

Thẩm Tĩnh Sơ ngồi thẳng người, nhẹ ho hai tiếng: "Cái gì mà không được, ngại cứ làm theo như lời ta nói, có chuyện gì ta sẽ tự gánh."

Noãn Tuyết do dự nhìn thoáng qua Ninh thị, đành phải lui ra.

Ninh thị thấy bộ dáng Noãn Tuyết muốn nói lại thôi đành phải đi ra, nhớ tới hôm qua Thẩm Tĩnh Sơ tình lại đột nhiên lại hiểu ra rất nhiều chuyện, không biết đứa nhỏ này lại muốn bắt nháo làm gì nữa đây: "Tĩnh Sơ, con để Noãn Tuyết làm cái gì vậy?"

Thẩm Tĩnh Sơ cười không đáp: "Chỉ để Noãn Tuyết đi khai thông đường mà thôi."

Trong lòng Ninh thị có chút hồ nghi, nhưng nghĩ đến Thẩm Tĩnh Sơ sẽ không gây ra chuyện gì to lớn nên cũng chiều theo ý nàng.

Qua chỉ chốc lát, Noãn Tuyết đã trở về, đứng ở bên ngoài chỉ huy, nhưng vẫn thỉnh thoảng quay đầu nhìn Thẩm Tĩnh Sơ, Thẩm Tĩnh Sơ nhẹ gật đầu, ý bảo nàng cứ tiếp tục.

Lúc này Noãn Tuyết mới quay đầu lại, chỉ huy một vài tiểu nhị đem những thùng gỗ đựng nước đang khiêng ở trong tay, không chút tiết tẻ đội thẳng lên

đám người đang xúm lại với nhau kia.

Trong đám người từng tiếng hét thê lương vang lên, chỉ trong một lát, những nữ tử cùng Minh Hữu Vũ ướt như chuột lột, nhưng vẫn còn một vài nữ tử đang định giơ ra móng vuốt, ngay lập tức bị một thùng nước lạnh xối từ đầu xuống chân.

Minh Hữu Vũ bị tạt nước khá nhiều nhưng nhìn cũng không có chút chột vật, vẫn như trước không mất đi phong độ, quay người nhìn lại những người phía sau, những người còn lại đều sợ hãi chạy toán loạn, quần áo tóc tai ướt đầm.

"Vị cô nương này." Rất nhanh Minh Hữu Vũ đã nhận ra được hành vi vừa rồi của vị cô nương trước mắt là có người chỉ điểm, ánh mắt của hắn lại không thấy chút phân nộ, vẫn như cũ duy trì phong độ: "Xin hỏi cô nương vì sao lại dội nước lên người chúng ta?"

Hồng y nữ tử đứng bên cạnh Minh Hữu Vũ rất nhanh đã phản ứng lại, theo Minh Hữu Vũ lên tiếng chất vấn: "Người là nha hoàn nhà ai? Lại dám làm như thế với ta? Có biết ta là ai không?"

... ..

Một tuần mới đã đến đã đến, chúc mọi người vui vẻ, nhân tiện cầu phiếu đề cử cùng cất chứa, là người mới rất cần sự ủng hộ của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nữ nhân áo đỏ

Noãn Tuyết ho nhẹ một tiếng, cất cao giọng nói: "Nô tỳ không biết tiểu thư là người phương nào, nô tỳ chỉ làm theo phân phó của tiểu thư nhà nô tỳ mà thôi. Tiểu thư nhà nô tỳ nói, trước mắt nhiều người như thế vậy, chỉ vì một vị công tử mà các tiểu thư phải cãi nhau, thật làm tổn hại đến thanh danh của các tiểu thư khuê các, ném đi hết thể diện của quý phủ, ném đi hết thanh danh của nữ nhi Tấn quốc. Tiểu thư nói dội nước lên người các vị là để cho các vị tỉnh tâm lại lòng, không nên cãi vã nhau nữa, để tránh làm mất đi dáng vẻ. Nếu như các vị tiểu thư đã tỉnh táo lại rồi, xin mau chóng lui ra, đường này đã tắt hơn nửa canh giờ là nhờ các vị tiểu thư rồi đó."

Những người trên đường đi xem náo nhiệt không khỏi phải bật cười, từ lúc các nàng ồn ào cãi lộn đã làm mất đi dáng vẻ, bây giờ bị ướt nhẹp cả người còn nói chỉ đến dáng vẻ nữa chứ.

Hồng y nữ tử nghe vậy liền xấu hổ không thôi, tiến lên hai bước chỉ vào mặt Noãn Tuyết, phân nộ nói: "Tiểu thư nhà ngươi là ai? Lại dám như thế ý thể hiệp người?"

Minh Hữu Vũ ngăn lại hồng y nữ tử: "Huyền chủ, là chúng ta sai trước." Minh Hữu Vũ hướng Noãn Tuyết ôm quyền hành lễ: "Vị cô nương này, xin tạ lỗi với tiểu thư nhà cô nương, Minh mở ngay lập tức rời đi, mọi người cũng sẽ tản đi, không làm tắc nghẽn đường nữa."

Noãn Tuyết thi lễ bước đi, Minh Hữu Vũ nhìn bóng lưng nàng, thấy nàng leo lên một chiếc xe ngựa, trên xe ngựa có treo bài từ Thẩm phủ.

Thì ra là Thẩm cô nương.

Hồng y nữ tử cũng nhìn Noãn Tuyết rời đi, khi nhìn thấy bài từ Thẩm phủ, liền oán hận nói: "Thì ra là tiểu thư của An Viễn Hầu phủ, lại dám ý thể hiệp người!"

Xe ngựa chậm rãi chạy qua, Minh Hữu Vũ xuyên thấu qua màn xe nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, trên môi là một nụ cười như ánh ban mai.

Hồng y nữ tử cũng nhìn thấy Thẩm Tĩnh Sơ, hận không thể nghiêng răng ngựa lại, thật muốn tiến lên xé nát khuôn mặt kia ra: "Hừ" hai tiếng rồi nói: "Thì ra là ác nữ Thẩm Tĩnh Sơ, quả nhiên danh tiếng vang xa!"

Minh Hữu Vũ nhẹ nhàng nhủ thầm nói: "Huyền chủ, quần áo đã ẩm ướt, không nên đứng ở nơi đây, nhanh đi về thay y phục!"

"Vũ ca ca... thay xong quần áo chúng ta sẽ gặp nói..." Giọng nói của mền mại của hồng y nữ tử vang lên.

Minh Hữu Vũ cười nhạt một tiếng: "Rồi nói sau..."

Ninh thị tận mắt trông thấy Noãn Tuyết chỉ huy mấy người dội nước lên nhóm người kia, nhủ thầm nhìn Thẩm Tĩnh Sơ, giọng điệu không khỏi có chút nghiêm khắc: "Tĩnh Sơ, sao con lại hồ đồ như vậy! Mẫu thân thấy con thay đổi rất nhiều, lại không nghĩ con lại dùng biện pháp như thế này, con lại đắc tội với các thiếu nữ trong kinh thành này nữa rồi! Không may đồn ra ngoài, tiếng xấu lại càng lan tràn khắp kinh thành rồi sao! Con nói xem, nên làm cái gì cho đúng đây?"

Nàng tuyệt đối không có ngờ tới Thẩm Tĩnh Sơ lại dùng biện pháp này, nếu là biết rõ như vậy, nàng tình nguyện đứng ở đây chờ đám đông tản đi, cũng không muốn Thẩm Tĩnh Sơ làm một việc lỗ mạt như vậy.

Tĩnh Sơ còn trẻ, vẫn có chút bốc đồng, nếu để cho nàng sâu sắc nếm thử tư vị của thiệt thòi, nàng sẽ hiểu rõ nhất nhân nại sẽ có điểm tốt của nó, chỉ là đứng chờ một tí mà thôi, hà tất phải chọc giận những người kia, để tiếng xấu lại rơi vào mình!

"Mẫu thân, đừng lo lắng. Hôm nay trên đường lớn như vậy, các nàng làm rùm beng vây quanh vị Minh công tử kia, vốn đã là không đúng rồi, còn tổn hại đến thanh danh của bọn họ, còn miệng lưỡi đâu mà nói xấu nữ nhi!" Thẩm Tĩnh Sơ đoán chắc rằng các nàng dù có mạnh miệng đến đâu cũng sẽ không dám trước mặt người trong phủ nói rằng ở trên đường lớn mình cùng các quý nữ khác cãi nhau vì Minh công tử cuối cùng lại bị người của Thẩm Phủ đội nước lên người.

Không phải là nàng không chú trọng đến thanh danh của mình, ác nữ, danh hiệu này mà đồn đi sẽ thật không tốt, nhưng trong lòng Thẩm Tĩnh Sơ tự có tính toán của mình.

Danh hiệu Ác nữ, có thể giúp nàng tránh được một số mối nhân duyên. Ít nhất những ngày này, sẽ không ai dám đến kết thân cùng nàng, nàng cũng không cần phiền não cho những việc này nữa rồi, nàng sẽ có nhiều thời gian chuyên tâm ứng phó với Thẩm Tĩnh Di còn có cả Lý Thế Hành đang âm mưu khiến nàng rơi vào bẫy của hắn nữa. Mà phu quân tương lai của nàng, phải là người hiểu nàng không vì những lời đồn thổi bên ngoài mà nghi ngờ nàng, nếu là người như vậy tự nhiên sẽ không xứng làm phu quân của nàng.

Kiếp trước bị người mình tin yêu nhất lừa gạt, kiếp này Thẩm Tĩnh Sơ không biết mình còn có thể mở trái tim một lần nữa hay không.

"Con a... quá tùy hứng rồi đó..." Ninh thị bất đắc dĩ nói: "Tình tình này, cũng thật giống ta..."

Thẩm Tĩnh Sơ nghe được câu sau của Ninh thị, biết được mẫu thân không còn giận mình, liền bắt đầu làm nũng.

Hai bên đường có chút yên tĩnh, xe ngựa vững vàng đi thẳng đến Chiêu Giác Tự. Ước chừng nửa canh giờ sau, đã đến dưới chân núi Thanh Phong. Gã sai vật điều khiển ngựa dừng lại, nha hoàn nhanh chóng đi xuống xe ngựa trước, đỡ Ninh thị cùng Thẩm Tĩnh Sơ bước xuống.

Chiêu Giác Tự là nơi hương khói rất thịnh vượng, nghe nói miếu Phật rất linh thiêng, gần như đáp lại cầu nguyện của dân chúng, bên cửa miếu là những tán lá xum xuê của một cây dong thụ, rất nhiều nam thanh nữ tú viết lên ước nguyện của mình trên mảnh giấy đỏ, treo lên trên cành cây, nghe nói như nếu có thể gặp được người trong lòng có thể bạch đầu giai lão.

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn những mảnh giấy đỏ đang đung đưa trong gió. Kiếp trước, nàng cũng đến đây, tự tay viết xuống tên Lý Thế Hành, treo lên nhánh cây trên kia. Khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười trào phúng, đúng là những lời đồn đại, chỉ có thể lừa gạt những thiếu nam thiếu nữ mà thôi.

"Đang suy nghĩ gì đấy?" Ninh thị thấy Thẩm Tĩnh Sơ nhìn xem cây dong thụ đến gần người, rồi cười nói: "Chẳng lẽ Tĩnh Sơ đã có người trong lòng? Là công tử nhà ai? Trách không được lại nhìn Minh gia công tử chường mắt..."

Thẩm Tĩnh Sơ nhàn nhạt thu hồi lại tâm tư, gắt giọng: "Mới không có đâu! Tĩnh Sơ chỉ là đang suy nghĩ, chỉ là một gốc cây dong, sao có thể chứa nhận tâm nguyện của chúng sinh!"

Ninh thị cũng không biết vì sao Thẩm Tĩnh Sơ lại suy nghĩ như vậy, thật sự không giống với nàng: "Phật Tổ sẽ phù hộ, phổ độ chúng sinh."

Thẩm Tĩnh Sơ mỉm cười không đáp, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Ninh thị rồi nói: "Mẫu thân, chúng ta đi vào cầu phúc thôi."

Ninh thị lên tiếng, hai người nhanh chóng tiến vào chánh điện.

Sau lưng, có một bóng dáng thanh nhả thoát tục, răng trắng tinh, đôi mắt sắc bén, một thân hồng y phiêu đang nhìn bóng lưng của nàng rồi đi rồi lại ngoái người như đang suy nghĩ điều gì đó.

Ninh thị dắt Thẩm Tĩnh Sơ thành kính bái lạy tượng Phật, quý gối trên nệm êm tình tâm cầu nguyện. Làm xong hết thấy, Thẩm Tĩnh Sơ dìu Ninh thị đi ra ngoài chánh điện, thấy sắc mặt Ninh thị không tốt, liền nói: "Mẫu thân, phía trước có một đình nhỏ nghỉ mát, không bằng chúng ta tới đó nghỉ ngơi chút đi?"

Ninh thị mỉm cười gật đầu nói: "Được, đúng lúc mẫu thân cảm thấy hơi mệt."

Hai người mang theo nha hoàn đi đến đình viện để nghỉ ngơi, Thẩm Tĩnh Sơ cảm thấy không khí trên núi Thanh Phong thật trong lành, cảnh sắc ôn hòa, mỉm cười cùng Ninh thị nói chuyện phiếm, chợt nghe phía trước có chút ồn ào.

"Người khẳng định là biết rồi!"

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn về hướng âm thanh phát ra, thấy một cô gái mặc một bộ áo màu tím đang ngăn cản một cô gái mặc bộ áo màu hồng, lớn tiếng la hét.

"Quận chúa." Nữ tử áo hồng lên tiếng: "Hiệu Vận thật sự không biết. Từ trước đến giờ Tam sư huynh đi đâu đều không có thông báo cho ta biết".

"Hừ! Rõ ràng chính ngươi cũng có ý với chàng, cho nên mới không muốn nói cho ta biết!" Nữ tử áo tím vẫn chưa chịu buông tha.

"Quận chúa thực sự muốn biết Tam sư huynh đi đâu, sao không đi đến Long phủ mà nghe ngóng? Mấy ngày nay Hiệu Vận cũng chưa trông thấy Tam sư huynh đâu"

Dứt lời, nữ tử áo hồng hành lễ như muốn rời đi nhưng vẫn bị ngăn lại: "Không cho phép đi!"

Thẩm Tĩnh Sơ trông thấy nữ tử áo hồng là một người rất tao nhã, hào phóng vừa vặn, tuy bị nữ tử áo tím điều ngoa quán lấy nhưng trong mắt vẫn không lộ ra tia khó chịu, chỉ có một chút bất đắc dĩ mà thôi, Thẩm Tĩnh Sơ đứng dậy, lại bị Ninh thị đề lại: "Tĩnh Sơ, có phải con lại muốn làm chuyện hồ đồ nữa phải không?"

Thẩm Tĩnh Sơ ngồn ngộn cười: "Tĩnh Sơ chỉ qua đó nhìn chút thôi, mẫu thân yên tâm, Tĩnh Sơ sẽ không hồ đồ nữa đâu."

Nghe thấy vậy, Ninh thị mới buông lỏng cánh tay của nàng: "Đi đi."

Thẩm Tĩnh Sơ tiến lên phía trước, từ trong ống tay áo lấy ra một chiếc khăn tay, đi đến gần hai nữ tử, hơi hành lễ: "Hai vị cô nương, vừa rồi Tĩnh Sơ có nhặt được một chiếc khăn tay, không biết có phải là của hai cô nương hay không?" Hai người kinh ngạc quay đầu lại, nữ tử áo hồng thoáng giật mình, đây chính là cô nương đứng dưới gốc cây dong thờ dài "Chỉ là một gốc cây dong, sao có thể chứa nhận tâm nguyện của chúng sinh" đây mà .

Thẩm Tĩnh Sơ đem chiếc khăn cho nữ tử áo tím nhìn, nữ tử áo tím lắc đầu nói: "Không là của ta." Rồi nàng lại đưa đến trước mặt nữ tử áo hồng, nháy mắt nói: "Cô nương nhìn kĩ đi."

Nữ tử áo hồng nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Tĩnh Sơ, ngay sau đó liền mỉm cười: "Đúng là của Hiếu Vận. Tạ ơn cô nương." Nữ tử áo hồng đưa tay đón lấy chiếc khăn, cất đến bên người rồi lại đột nhiên cả kinh: "Ai nha, cái túi thơm của ta đâu mất rồi!"

Thẩm Tĩnh Sơ mỉm cười nói: "Tĩnh Sơ chỉ thấy khăn tay, cũng không nhìn thấy túi thơm. Nếu cái túi thơm bị người khác nhặt đi, chỉ sợ cô nương lại bị hiểu nhầm. Nếu không Tĩnh Sơ cùng cô nương đi đến chỗ chiếc khăn bị rơi tìm lại thử xem sao?"

Nữ tử áo hồng mỉm cười gật đầu nói: "Làm phiền cô nương rồi." Quay đầu lại hỏi nữ tử áo tím: "Quận chúa có muốn cùng Hiếu Vận tìm túi thơm hay không?"

Nữ tử áo tím bĩu môi nói: "Quận chúa ta là kim chi ngọc diệp, sao lại có thể giúp người mấy cái việc này được."

Thẩm Tĩnh Sơ lên tiếng hỏi: "Túi thơm của cô nương trông như thế nào vậy? Miêu tả một chút để Tĩnh Sơ dễ tìm hơn."

"Ừ... Màu xanh nhạt đấy, bên trên có thêu một chữ Phúc..." Nữ tử áo hồng nghiêm túc trả lời.

Thẳng đến khi hai người đi xa, Thẩm Tĩnh Sơ ngoái đầu nhìn lại, đã không còn thấy nữ tử áo tím, bước chân mới dừng lại: "Cô nương, quận chúa đã đi rồi."

Nữ tử áo hồng mỉm cười: "Cảm ơn Tĩnh Sơ cô nương, Tĩnh Sơ cô nương gọi ta là Hiếu Vận được rồi."

Thẩm Tĩnh Sơ nói: "Hiếu Vận cô nương tính khí thật tốt quá, dễ dàng bị người ta bắt nạt, với những người hay cố tình gây chuyện như thế này, không cần phải để ý đến là được rồi."

La Hiếu Vận gật đầu: "Cảm ơn Tĩnh Sơ cô nương, Tĩnh Sơ cô nương thật đúng là huệ chất hoa lan tâm*."

*: Ví von nữ tử tâm địa thuần khiết như hoa huệ, phẩm chất cao nhã như hoa lan.

Thẩm Tĩnh Sơ không khỏi bật cười, nàng hạ giọng nói: "Hiếu Vận cô nương không biết... ở kinh thành Tĩnh Sơ nổi danh là ác nữ đó..."

La Hiếu Vận kinh ngạc: "Cô nương chính là Lục tiểu thư Thẩm gia Thẩm Tĩnh Sơ?"

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn thấy nàng kinh ngạc, lại càng vui vẻ, nụ cười càng thêm ngọt ngào: "Đúng vậy!"

Lông mày La Hiếu Vận khẽ nhíu lại, thấp giọng nói: "Xem ra không nên tin tưởng lời đồn a..."

Thẩm Tĩnh Sơ cười nhạt một tiếng, dí dõm nói: "Mẫu thân vẫn còn đang chờ ta, Hiếu Vận cô nương, sau này còn gặp lại."

Hai người thi lễ rồi đi, Thẩm Tĩnh Sơ chậm rãi trở về đình viện. Vừa đi vừa suy nghĩ, Hiếu Vận cái tên này nghe rất quen tai, hình như đã nghe ở đâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Hỗn loạn

Nghĩ thêm một chút, Thẩm Tĩnh Sơ đỡ lấy Ninh thị chậm rãi bước xuống núi, trở lại chỗ xe ngựa đang đứng chờ, nha hoàn diu Ninh thị cùng Thẩm Tĩnh Sơ đi lên xe ngựa. Xe ngựa chạy một mạch vào thẳng thành, ước chừng hơn nửa canh giờ đã tiến vào cửa thành.

Thẩm Tinh Sơ nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài, nhớ tới kiếp trước, trước khi gả cho Lý Thế Hành, nàng hầu như đều ngày ngày ở nhà, rất hiếm khi đi ra ngoài, hôm nay trông thấy cảnh tượng phồn hoa như thế này lòng nàng không khỏi hiện lên một chút hoài niệm, muốn dừng lại tận hưởng hương vị này thêm một chút nữa, nàng nhanh chóng tiến vào ngực Ninh thị làm nũng: "Mẫu thân, nữ nhi có chút đói bụng, lại nhớ Tùng Hạc Lâu có làm bánh ngọt rất ngon. Nếu như ra cửa, không bằng chúng ta vào Tùng Hạc Lâu ăn điểm tâm một chút rồi mới về phủ có được không mẫu thân?"

Ninh thị điểm điểm mũi nhỏ của Thẩm Tinh Sơ, cười nói: "Mèo nhỏ thèm ăn!" Phân phó Bảo Âm cho xe ngựa ghé vào Tùng Hạc Lâu.

Xe ngựa đến trước Tùng Hạc Lâu thì dừng lại, sáu người tiến vào một phòng trên lầu hai, Thẩm Tinh Sơ mở cửa sổ bên cạnh bàn ra, nhìn ánh mặt trời ôn hòa nghiêng nghiêng rơi vào trong phòng, âm áp đảo dội. Từ bên cửa sổ nhìn ra, thấy dưới đường có vài tên ăn mày, Thẩm Tinh Sơ phân phó>Noãn Tuyết cầm bạc đổi lấy một ít tiền lẻ, bỏ thí cho những tên ăn mày đứng ở dưới đó.

Ninh thị thấy Thẩm Tinh Sơ như vậy khẽ gật đầu ưng thuận, nữ nhi của nàng đã trưởng thành rồi. Thẩm Tinh Sơ nhìn những tên ăn mày ở dưới lầu vui sướng đón nhận những đồng tiền, bờ môi ngọ nguậy không ngừng "Cảm ơn cảm ơn", tâm tình của nàng bỗng nhiên thật tốt.

Hôm nay, chính là một ngày tốt đẹp.

Điểm tâm đã được mang lên, Thẩm Tinh Sơ vẫn mãi mê ngắm nhìn dòng người đi lại trên phố, Ninh thị thấy hiếm khi được đi ra ngoài, cũng không ngăn cản nàng, để nàng tùy ý, chỉ ngồi đó nhâm nhi uống trà. Sự vui vẻ hiện rõ trong đôi mắt của Thẩm Tinh Sơ, trùng sinh trở về, nàng mới cảm thấy được cuộc sống thật tuyệt vời đến mức nào, kiếp này, nàng nhất định phải hảo hảo quý trọng nó.

Hết thấy, thật tuyệt vời.

Bỗng nhiên, đôi mắt vui vẻ lại đông thành những khối băng.

Từ rất xa, nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang chậm rãi tiến đến, cánh tay áo màu xanh khê giờ theo từng bước chân của hắn đón lấy từng cơn gió thổi qua nhẹ nhàng phiêu động. Một khắc này đây sắc mặt của nàng cứng ngắc, đỉnh chỉ hô hấp chỉ trong nháy mắt.

Nàng như có thể nghe được tiếng trái tim của mình đang rung lên từng hồi, đột, đột, đột, từng tiếng từng tiếng vang vọng trong đầu hung hăng tập kích lên thân hình mềm yếu của nàng.

Nàng ngừng thở, gắt gao nhìn chăm chăm vào người kia, không sai, là hắn, chính là hắn, Lý Thế Hành, hắn vẫn như vậy, vẫn lãnh khốc từ trong ánh mắt, cả đời này nàng không thể nào quên được. Kiếp trước, nàng thua bởi ánh mắt lạnh lùng thâm thúy không cách nào kiềm chế được, nàng đắm chìm vào trong nhu tình, đắm chìm vào trong những lời mật ngọt đã được hắn sắp xếp từ trước.

Nàng bất giác xiết chặt nắm đấm, để những móng tay khảm thật sâu vào trong da thịt của nàng, như muốn chảy ra máu, mới cảm nhận được hận ý của nàng đối với hắn là như thế nào. Nàng lấy lại bình tĩnh, đau đớn như giúp nàng thêm tỉnh táo: "Noãn Tuyết, vẫn còn tiền lẻ ở đó chứ?"

Cũng không quay đầu, hai mắt nàng vẫn gắt gao khóa chặt người đứng dưới lầu. Nhưng nàng cũng không phát hiện ra giọng nói của nàng có chút khàn khàn.

Noãn Tuyết sững sờ, cũng không biết tiểu thư có ý định gì, gật đầu nói: "Dạ còn."

Thẩm Tinh Sơ giang tay ra, Noãn Tuyết vội vàng dâng túi tiền lên. Thẩm Tinh Sơ mở túi tiền ra, rồi cất giọng nói: "Vừa rồi chỉ đưa mấy đồng tiền như vậy vẫn chưa đủ thành tâm, hôm nay đi đến miếu thờ là để cầu phúc cho Thẩm gia, vì vậy cần phải tiêu tốn thêm một khoản lớn nữa."

Lời còn chưa dứt, nàng đã đem túi tiền đặt trong lòng bàn tay dốc ngược xuống, ra sức vẩy vẩy những người đang đi dưới đường, lớn tiếng hô một câu: "Mưa tiền a!"

Dưới lầu, dân chúng không biết từ đâu nghe thấy có người hô "Mưa tiền a" có chút sững sờ, ngay sau đó lại thấy từ trên cao rơi xuống những đồng tiền, còn tưởng bản thân đang ở trong mộng, mãi đến khi nghe thấy những âm thanh của những đồng tiền va chạm xuống mặt đất, như từ trong giấc mộng tỉnh lại, nháo nhào người trước người sau chạy tới tranh nhau lượm tiền.

Có người lại đem đồng tiền đặt ở trên miệng, cắn một cái, rống lên một tiếng: "Tiền thật!" Những người bán hàng bán xap trông thấy cũng vội vàng xô nhau chạy tới, ra sức nhặt thật nhiều tiền.

Hôm nay tâm tình Lý Thế Hành rất tốt, tuy rằng trên mặt hắn vẫn không chút gọn sóng, nhưng trong lòng thật vui vẻ khi nghĩ đến việc hai ngày sau hắn đã có thể bắt được trái tim của Lục tiểu thư Thẩm gia, sau đó, Thẩm gia cùng với Ninh gia đều có thể tùy hắn điều khiển, như vậy, khoảng cách đến ngôi vị hoàng đế của hắn lại càng gần thêm một bước...

Nếu không phải trời sinh tính cách hắn đạ mạp, chỉ sợ bây giờ không có từ ngữ nào có thể diễn tả được niềm vui sướng của hắn.

Hắn bước chân rất nhẹ nhàng, tay áo khê đông đưa theo nhịp chân, tựa như đang thay hắn biểu đạt tâm tình đang phi thường tốt lúc này.

Khoảng một canh giờ nữa mới đến giờ ngọ một khắc, thật ra hắn hẹn Thẩm Tinh Di là lúc giờ ngọ hai khắc, nhưng bởi vì trong lòng hắn đang rất chờ mong, mong thời gian trôi đi thật nhanh.

Dạo chơi đến trước khách sạn Duyệt Lai, bỗng nhiên từ đâu vang tới một giọng nữ từ thanh thúy: "Mưa tiền a!"

Lý Thế Hành còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, từ trong một ngõ tối vốn yên tĩnh bỗng có một đám ăn mày chạy ra, nhiều như măng mọc, chen chúc lẫn nhau.

Lý Thế Hành bị người đẩy một cái, lòng mày nhúu lại không vui, đang muốn tiến lên răn dạy một chút, lại bị một người ở phía sau đẩy đến lao đảo mấy bước, đứng cũng không vững, từ bốn phương tám hướng trong chỗ tối bay ra thêm một đám người, thay nhau xô đẩy chen ép hấn.

Lý Thế Hành không phải là không có công phu, chẳng qua là lần này xuất hiện quá đột ngột không kịp phản ứng, tình cảnh lúc này chính là rất chi là hỗn loạn, cũng đều là đám người thảo dân tay trái gà không chặt, bây giờ hấn còn có chuyện rất quan trọng, thật sự không thèm chấp nhặt với bọn họ.

Không đúng, đám thảo dân tay trái gà còn không chặt này vừa thấy vài đồng tiền lẻ, hai mắt liền phát sáng, chỉ vì mấy đồng tiền lẻ mà bóc đồng đánh nhau.

Trong lòng Lý Thế Hành khẽ "Xùy" một tiếng, đúng là những thứ thảo dân thiện cận, chỉ là mấy cái đồng tiền lẻ mà thôi, đúng là những kẻ nghèo kiết hủ lậu, nghĩ đến cái này từ, hình như hấn thật sự nghĩ thấy được một cỗ mùi vị chua hòi.

Thì ra là có một tên ăn mày quần áo lam lũ đang cọ cọ bên người hấn, Lý Thế Hành áp chế cơn khó chịu đang dâng trào lên ngực, một bên cố gắng đẩy tên ăn mày đang dính vào người mình, một bên ra sức đi thật nhanh thoát ra khỏi cái đám người đang tranh nhau đoạt tiền kia.

Rốt cuộc hấn cũng đã thoát ra ngoài, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sửa sang lại quần áo, lấy lại cảm giác, bỗng nhiên lại cảm thấy một mùi chua chua hòi hòi bay vào trong mũi hấn, không khỏi lấy tay che lại cái mũi, chân bước thật nhanh, đi vào khách sạn Duyệt Lai.

Bước lên lầu, tiến vào gian phòng quen thuộc, lúc này Lý Thế Hành mới nhẹ nhàng thở ra, hấn thầm suy nghĩ có nên đi tắm trước hay không, cần phải tẩy sạch đi cái mùi hôi hám bám lên người này.

Vỡ nhẹ quần áo, động tác trên tay bỗng nhiên dừng lại. Ngọc bội đeo trên hông hấn đã không còn nữa!

Đây chính là khối ngọc bội thượng hạng có thể làm ấm cơ thể!

Chết tiệt cái tên ăn mày! Trong lòng hấn không ngưng chửi bới, đẩy cửa sổ nhìn xuống, đám người tranh nhau lượm tiền đã chẳng còn một ai!

Oán hận mắng một tiếng, hôm nay vốn là một ngày thật tuyệt vời, ánh mặt trời sáng lạn, gió mát hợp lòng người, cuối cùng hấn lại bị đám hỗn loạn làm nhiễu loạn tâm tình!

Cũng không biết là nữ tử con nhà ai lại không hiểu lễ nghi như vậy, trước mặt dân chúng lại làm ra hành vi nhiễu loạn như thế, còn không chú ý đến dáng vẻ hô to gọi lớn trên đường, đúng là phải nên kéo đi lĩnh hai mươi trượng mới đúng.

Đang chuẩn bị đi tắm, cửa lớn lại truyền đến những tiếng gõ nhẹ nhàng, nhớ tới công chuyện của nữ tử này, Lý Thế Hành sửa sang tâm tình, cuối cùng cũng bỏ qua hờn giận tiến lên mở cửa.

Cất bước đi về phía cửa, hai tay nâng lên nhẹ nhàng mở cửa, ngoài cửa là một nữ tử thẹn thùng: "Điện hạ..."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cháy

Thẩm Tĩnh Sơ vẫy vẫy những đồng tiền trong tay, yên tĩnh đứng ở bên cửa sổ, nhìn Lý Thế Hành bị một đám người chen tới xô đẩy, bước chân cũng không nổi, lao đảo trên đường, thấy hấn bị những tên ăn mày dơ dấy bẩn thiếu vây quanh, gần như là dính sát vào người hấn, nàng có thể nhìn thấy được trong ánh mắt lạnh lùng kia đang lộ ra sự chán ghét vô cùng kinh tởm, Lý Thế Hành cực kì yêu sạch sẽ, có lẽ hôm nay hấn đã bị chọc tức đến lộn ruột.

Khỏe môi nàng nhẹ nhàng nở ra nụ cười nhân nhật, khi tâm tình hấn không vui thì tâm tình nàng sẽ rất vui. Không chỉ có như thế, kế hoạch của hấn, nàng muốn từng bước một phá hư toàn bộ, nàng sẽ không bao giờ để cho hấn toái nguyện, đoạt được để vị!

Nàng thấy hấn khó khăn chặt vật lao ra đám người, chau mày sửa sang lại quần áo, nàng hiểu một chút việc nhỏ nhỏ này đã ảnh hưởng đến hấn, lại thấy hấn sau khi chỉnh trang lại quần áo, liền rào bước vào bên trong khách sạn Duyệt Lai.

Hấn hẹn người! Trong lòng Thẩm Tĩnh Sơ khẽ động, khách sạn... Chẳng lẽ hấn hẹn Thẩm Tĩnh Di?

Lúc này tiểu nhị bùng điểm tâm lên, Ninh thị nhẹ giọng nói: "Tĩnh Sơ, bánh ngọt đã đến, không phải con rất thích nó hay sao? Mau lại đây ăn đi."

Thẩm Tĩnh Sơ ngoái đầu nhìn lại rồi cười cười: "Mẫu thân đợi một tý, Tĩnh Sơ đang nhìn mọi người nhặt đồng tiền, thú vị vô cùng!"

Nàng đang rất muốn biết, có phải Lý Thế Hành đang hẹn gặp Thẩm Tinh Di hay không? Nếu đúng là như vậy, chứng minh kiếp trước nhưng lời cuối cùng của Thẩm Tinh Di nói đều không có gạt nằng, ba năm trước nằng đã cùng Lý Thế Hành cấu kết với nhau, nằng ta đã sớm là người của Lý Thế Hành!

Ninh thị ngồi ở một bên: "Lúc này còn ồn ào đòi ăn, rồi lại làm náo động cả một đường đi. May mắn là chúng ta ở trên lầu hai, nếu để người khác trông thấy nữ nhi của Thẩm gia ngồi trên lầu kêu to gọi nhỏ, chắc chắn con sẽ bị quở trách rồi đó."

Thẩm Tinh Sơ nghịch ngợm thè lưỡi, lúc này thật khẩn cấp, nằng đâu có suy nghĩ nhiều như vậy đâu. Nhưng cũng đâu ai biết đó là nằng đâu, vì thế Ninh thị chắc chắn sẽ dung túng cho nằng rồi.

Không lâu sau đó, nằng trông thấy bóng dáng Thẩm Tinh Di vội vàng xuất hiện, tiến vào khách sạn Duyệt Lai.

Quả nhiên là nằng!

Khóe môi Thẩm Tinh Sơ nở ra nụ cười lạnh lẽo, tốt, thật tốt, đúng là một đôi cầu nam nữ không biết xấu hổ!

Ninh thị vẫn thấy nằng đứng ở cửa sổ, lại kêu một tiếng: "Tinh Sơ, nhân lúc còn nóng mau ăn thôi."

Thẩm Tinh Sơ lên tiếng, trở về bàn, cầm lấy bánh ngọt được đặt sẵn trên bàn, như có như không bỏ vào miệng.

Thời cơ tốt như vậy, nằng tuyệt không thể bỏ qua, phải làm như thế nào để trừng phạt đôi cầu nam nữ này nhỉ?

Ngoài miệng thì vẫn nhai nuốt đều đặn nhưng trong đầu nằng đang không ngừng chuyển động.

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ, Thẩm Tinh Sơ buông bánh ngọt xuống: "Mẫu thân, Tinh Sơ có chút khó chịu, sẽ đi nhà xí một chút."

Ninh thị gật đầu nói: "Đi đi."

Thẩm Tinh Sơ để Noãn Tuyết theo nằng, ra khỏi cửa phòng, đi được vài bước, nằng liền dừng lại: "Noãn Tuyết, ngươi đi..."

Nàng thủ thi bên tai Noãn Tuyết.

Noãn Tuyết có chút khó xử: "Tiểu thư... Như vậy... thật không có tốt lắm đâu."

Thẩm Tinh Sơ trấn an vỗ vỗ vai Noãn Tuyết: "Không sao, không phải lúc này ngươi hắt nước rất tốt đó sao? Có xảy ra chuyện gì ta đều sẽ chịu trách nhiệm, mau đi đi."

Noãn Tuyết khẽ cắn môi, đành phải kiên trì xuống lầu. Thẩm Tinh Sơ nhìn xem bóng lưng của nằng, nằng biết Noãn Tuyết có chút khó xử nhưng vẫn nghe theo lời nằng, Noãn Tuyết, rất trung tâm* với nằng.

*: lòng trung thành

Trùng sinh trở về, nằng không thể không hoài nghi Noãn Tuyết, nằng lo lắng Noãn Tuyết sẽ giống như Tinh Vân sẽ bị người ta mua chuộc, nhưng nhìn những hành động của Noãn Tuyết, nằng đã có được đáp án trong lòng, vì vậy nằng mới thờ phào nhẹ nhõm.

Ngay cả một nha hoàn trung thành bên người cũng không có, thật đúng là cuộc sống sau này của nằng đều phải sống trong lo lắng phòng người ám toán, mỗi một bước đi đều phải thật cẩn thận.

Thu hồi tầm mắt, nằng trở về phòng, Ninh thị thấy nằng trở về, nhưng không thấy Noãn Tuyết, liền nghi ngờ hỏi: "Noãn Tuyết đâu?"

Thẩm Tinh Sơ cười nói: "Noãn Tuyết cũng gấp hơn cả con rồi, chỉ sợ một khắc nữa cũng chưa trở về được."

Ninh thị cũng không suy nghĩ nhiều: "Nhanh ăn đi, để nguội là sẽ không ngon nữa đâu."

"Dạ, mẫu thân đại nhân." Nghĩ đến chút nữa sẽ có chuyện xảy ra, trong lòng Thẩm Tinh Sơ sung sướng một hồi, tâm tình vui vẻ tiếp tục ăn bánh ngọt.

"Cái đứa nhỏ này..." Ninh thị bỗng thấy nằng đang rất vui vẻ: "Sao vậy, đi nhà xí một hồi tâm tình lại chuyển biến tốt thế!"

Thẩm Tinh Sơ đưa bánh ngọt đến trước mặt Ninh thị rồi cười nói: "Đi xong cả người thật là nhẹ nhõm!" Lỡ tai nằng đang dựng lên tập trung nghe động tĩnh ở bên dưới.

Nàng đang thầm tính toán thời gian, Noãn Tuyết đã đi được một lúc rồi, thời gian... Có lẽ sắp xảy ra rồi... chuẩn bị lại có trò vui để xem...

Không lâu sau đó, liền nghe thấy bên dưới là âm thanh ồn ào la hét, Ninh thị nhíu mày, Thẩm Tinh Sơ chợt đứng lên nói: "Mẫu thân, Tinh Sơ thấy hình như ở bên dưới đang xảy ra chuyện."

Đám người từ trong Duyệt Lai tuôn ra, còn có thể nghe rõ có tiếng người hô to: "Cháy rồi, cháy rồi a!"

Thẩm Tinh Sơ đã trông thấy Lý Thế Hành từ trong khách sạn Duyệt Lai chạy ra một cách hoảng hốt, bước chân vội vàng, quần áo có chút không chỉnh tề. Khóe miệng nàng không khỏi cong lên, quả nhiên, hai người này chắc vừa mới trút quần áo xuống, Noãn Tuyết thật đúng là biết chọn thời điểm a. Nhìn Lý Thế Hành đang chật vật chạy đi rồi biến mất trong tầm mắt của nàng. Chỉ trong chốc lát, lại thấy Thẩm Tinh Di quần áo lộn xộn, tóc tai không ngay ngắn từ trong khách sạn Duyệt Lai xuất hiện, trong lòng Thẩm Tinh Sơ cười lạnh, nhưng vẫn ngậm thờ cất giọng nói: "Ồ, không phải là Di muội muội hay sao? Sao Di muội muội lại từ trong khách sạn đi ra, hơn nữa quần áo có chút không chỉnh tề a?"

Ninh thị nhú mày bước tới: "Tinh Sơ nhìn lầm rồi đi? Di nhi sao có thể quần áo không chỉnh tề từ trong khách sạn đi ra được? Lời này mà truyền ra ngoài, khuê danh của Di nhi sẽ bị hủy hết!"

Nhìn theo ngón tay của Thẩm Tinh Sơ, sắc mặt Ninh thị liền trầm xuống, nữ tử quần áo không chỉnh tề kia đúng là Thẩm Tinh Di! Thật không ngờ nàng to gan lớn mật như vậy, ban ngày ban mặt lại dám tăng tịu với nam nhân không rõ lai lịch, nếu việc này truyền ra ngoài, Thẩm gia còn mặt mũi nào nữa mà tồn tại? Chỉ sợ thanh danh của Tinh Sơ cũng vì thế mà hao tổn đi!

Bây giờ Ninh thị thật không có tâm trạng mà ăn bánh ngọt được nữa, trầm giọng nói: "Tinh Sơ, việc này không được nói với bất kì ai, trở về rồi hãy nói. Đi thôi."

Thẩm Tinh Sơ liền hiểu, nhanh chóng trả lời: "Dạ, mẫu thân."

Việc này mà truyền ra ngoài, hậu quả như thế nào nàng hiểu rõ, thật ra nàng chỉ muốn Thẩm Tinh Di không thể ngóc đầu lên nổi trong Thẩm gia mà thôi! Nàng không tin, với sự việc như thế này, Thẩm Tinh Di còn có thể trở mình, giở ra trò bịp bợm nào nữa!

Nghĩ tới Thẩm Tinh Di sẽ bị những trưởng bối tra hỏi, sẽ xấu hổ không còn mặt mũi nào mà nhìn người khác, rồi sau đó sẽ khai ra tên Lý Thế Hành... Bây giờ lòng nàng thật vui sướng kinh người.

Kiếp trước bọn hán thiết kế nàng, loại chuyện này, đời này sẽ không bao giờ nàng sẽ vấp phải! Qua hôm nay, kiếp này nàng vĩnh viễn không phải gả cho tên Lý Thế Hành nữa!

Suy nghĩ cho đến điểm này, tâm tình của nàng càng thêm sung sướng. Dìu lấy Ninh thị, hai người cùng nhau đi xuống lầu, Bảo Âm đã kêu gã sai vặt đánh xe tới, còn những người còn lại đang đứng chờ trước Tùng Hạc Lâu.

Bỗng nhiên nàng như nhìn thấy cái gì đó, hai mắt tỏa sáng, nũng nịu nói: "Mẫu thân đại nhân, Tinh Sơ muốn qua bên kia nhìn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bị theo dõi

Lý Thế Hành mở cửa phòng, Thẩm Tinh Di thẹn thùng kêu một tiếng: "Điện hạ...."

Khuôn mặt ửng hồng, khóe miệng hàm xuân.

Lý Thế Hành nhẹ gật đầu, nghiêng người nói: "Vào bên trong rồi hãy nói."

Thẩm Tinh Di vừa tiến vào phòng, Lý Thế Hành cảnh giác nhìn chung quanh. Xác định không có ai trông thấy rồi mới đóng cửa.

"Hôm nay Điện hạ hẹn Tinh Di đến đây là có chuyện gì vậy?" Cánh cửa vừa đóng lại, thân thể mềm mại của Thẩm Tinh Di liền quần lên hẳn. Mặc dù nét mặt của Lý Thế Hành vẫn luôn là lãnh khốc nhưng mày kiếm mắt sáng, anh tuấn suất khí quan trọng nhất chính là danh phận Đại hoàng tử. Khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế là rất cao. Nếu như vậy, trong tương lai Thẩm Tinh Di nàng sẽ trở thành Quý Phi, phong quang vô hạn....

Nam tử ngập tràn hơi thở nam nhân tiền đồ vô cùng tươi sáng thử hỏi ai mà không thích chứ....

Càng nghĩ tới ánh mắt Thẩm Tinh Di càng trở nên mê ly...Đợi một chút, không đúng, hơi thở nam nhân?

Vừa nghĩ đến chỗ này, Thẩm Tinh Di như người thấy một mùi chua thiêu thoang thoảng. Lòng mày nàng khẽ nhíu lại, cánh tay nhẹ nhàng vuốt chóp mũi. Không lẽ khứu giác của nàng là sai đi. Trên người điện hạ làm sao lại có mùi chua thiêu được chứ...

Nhìn thấy động tác cùng vẻ mặt của nàng, Lý Thế Hành liền nghĩ đến cái mùi đang dính trên người hắn. Hay tay liền cứng đờ, ánh mắt càng lạnh thêm vài phần. Theo phản xạ đẩy nàng ra xa.

"Điện hạ?" Thẩm Tinh Di có chút không hiểu nhìn hắn.

Lý Thế Hành bức bối cởi bỏ áo ngoài. Lúc này mùi chua mới giảm đi được một ít. Xoay người lại nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của Thẩm Tinh Di đang gờ dai lưng bên hông vừa thấy hắn quay lại, hờn dỗi nói: "Điện hạ thật là xấu, mới có chút như vậy mà đã không chờ được nữa rồi..."

Sắc mặt Lý Thế Hành trầm xuống. Nhưng khuôn mặt hắn vốn không cảm xúc nên căn bản không thể phân biệt được. Chỉ trong nháy mắt, hắn kéo Thẩm Tinh Di rồi nói: “Ồ...nàng thật là thơm...”

Đáng tiếc hương thơm lại quá nồng nặc nên có chút gắt mũi. Lý Thế Hành chính là nghĩ như vậy nhưng lại có thể lấp được cái mùi lạ trên người hắn.

Lý Thế Hành mang Thẩm Tinh Di đến trên giường: “Qua hai ngày nữa chính là đến thọ thần của tổ mẫu nàng rồi. Hôm đó, bốn vương sẽ đến Thẩm phủ để chúc thọ....”

“Thật sao?” Ánh mắt Thẩm Tinh Di sáng lên, như vậy có nghĩa là được trông thấy điện hạ nữa rồi?

“Vị vậy....” Lý Thế Hành hiểu rõ câu nói tiếp theo sẽ khiến nàng khó chịu, buộc chặt cánh tay rồi tiếp tục nói: “Hôm đó, kế hoạch của chúng ta sẽ bắt đầu....”

Quả nhiên sắc mặt Thẩm Tinh Di lập tức chùn xuống, nàng cất giọng nũng nịu: “Điện hạ...Có thể không làm như vậy được không...”

“Ngoan... “Hắn tiến đến sát lỗ tai của nàng, thò ra một luồng hơi ấm áp lướt nhẹ qua tai nàng, có chút ngứa ngáy: “Nếu có được Thẩm Tinh Sơ có nghĩa là đã có được sự ủng hộ của Thẩm gia và Ninh gia. Như vậy, khoảng cách của ta đến ngôi vị Hoàng Đế lại gần thêm một bước.....Ngày ta đăng cơ cũng là ngày được tấn phong Quý Phi....”

Nghe xong sắc mặt Thẩm Tinh Di mới dễ nhìn hơn một chút, nàng chọc chọc lồng ngực Lý Thế Hành, dịu dàng nói: “Điện hạ, ngài đã có tỷ tỷ rồi, không được quên Tinh Di đâu đó....”

Lý Thế Hành thờ phào nhẹ nhõm: “Đương nhiên....” Động tác nhanh chóng rút đi quần áo của nàng, bàn tay tiến vào thăm dò bên trong quần áo: “Bốn vương sẽ nhớ kỹ mùi vị của nàng đó....”

Thẩm Tinh Di vừa hồn dỗi, vừa tranh thủ thoát quần áo vướng víu trên người Lý Thế Hành. Khi vũ khí dưới thân của hắn đang chuẩn bị tiến công, nàng mềm mại gãy dựa, liếm hạ thể của Lý Thế Hành: “Điện hạ thật là xấu nha, người ta không thích đâu....”

“Không thích?” Lý Thế Hành áp sát đến chỗ mềm mại của Thẩm Tinh Di, đứng ở trước cửa động của nàng không chịu đi vào: “Thật sao?”

Thẩm Tinh Di cong lưng lên, tư thế nghênh đón làm rất chuẩn xác. Mắt thấy Lý Thế Hành vẫn chưa tiến vào nàng liền nhích đến gần hắn thêm một chút. Lý Thế Hành không thừa cơ tiến vào mà lại lui về phía một chút. Ánh mắt vẫn nhàn nhạt nhìn chăm chăm vào nàng. Không chịu được, nàng uốn éo người, hồn dỗi nói: “Điện hạ, ngài thật xấu....”

Đến lúc này mà Lý Thế Hành lại có thể kinh người như thế tự điều khiển khí lực làm nàng có chút giật mình. Mạnh mẽ như vậy làm cho nàng thật ưa thích không thôi có lúc lại khiến nàng không hiểu nổi.

Lý Thế Hành nâng mông của nàng lên, sắc mặt vẫn cứ như cũ không thay đổi: “Nàng chính là yêu thích bốn vương làm như vậy sao?”

Cọ xát vũ khí, Lý Thế Hành đang chuẩn bị nhắm ngay thành trì để đánh hạ bỗng nghe thấy bên ngoài có người hoảng sợ hét lên: “Cháy! Cháy! Chạy mau đi!”

Sau đó là tiếng bước chân chạy lộn xộn.

Trong lòng Lý Thế Hành cả kinh. Hắn không nên vì người trước mắt mà mất mạng. Nghĩ như vậy, dưới thân mềm nhũn, thân thể đứng dậy nhanh chóng ly khai.

“Điện hạ? “Thẩm Tinh Di không thể không nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài. Thế nhưng bây giờ tên đã lên dây còn Lý Thế Hành lại lâm trận lùi bước. Dĩ nhiên lúc này cơ thể nàng đã động tình, bây giờ rồi đi nàng chỉ cảm thấy cả người bức rứt khó chịu, toàn thân ngứa ngáy không thôi. Đang muốn giữ chặt Lý Thế Hành, hắn đã trở mình xuống giường vội vội vàng vàng nhặt quần áo mặc vào.

Thẩm Tinh Di áo não không thôi, biết rõ Lý Thế Hành đã không còn tâm tư kia nàng mới đứng dậy mặc quần áo. Mắt thấy Lý Thế Hành đang vội vàng chuẩn bị rồi đi nàng liền cất giọng gọi: “Điện hạ, đợi Tinh Di một chút nha!”

Làm sao Lý Thế Hành có thể chịu đứng đợi, mũi trên đầu còn chưa kịp sửa sang lại đã thấy hắn lao thẳng ra bên ngoài.

Thẩm Tinh Di cũng gấp gấp mặc lại quần áo, cùng chẳng quan tâm trên đầu tóc tai toán loạn trâm cài nghiêng ngả vội vã chạy ra ngoài khách sạn Duyệt Lai.

Trong lòng không khỏi sinh ra nghi ngờ. Nàng cảm thấy ngọn lửa này thật không bình thường?

Lại nghĩ tới vừa nãy vội vã chạy ra ngoài chắc chắn quần áo trên người mình sẽ không chỉnh tề lỡ bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt. Tranh thủ thời gian, nàng rẽ vào ngõ hẻm không người sửa sang lại một chút rồi mới đi ra. Trở lại khách sạn Duyệt Lai nhưng không lên lầu chỉ ngồi ở dưới chờ nhà hoàn tới đón.

“Ai, không biết là người nào lại tới đây phá rối, ta mà tìm được thằng ranh con kia ta sẽ đánh cho nó một trận toi bòi!”

“Đúng vậy, rõ ràng không có cháy, thế mà hết lần này đến lần khác cứ lớn tiếng ồn ào làm cho khách khứa chạy đi toán loạn.”

“Há lại chỉ có từng đó rồi đi, bọn họ còn chưa thanh toán tiền đâu ! Tức chết đi được!”

Trong lòng Thẩm Tinh Di nhóm lên một dự cảm chẳng lành. Dường như tất cả đều là một âm mưu đã được dựng sẵn. Nàng như cảm thấy những cạm bẫy ở phía trước đang nhìn chăm chăm chờ nàng sập bẫy.

Lý Thế Hành đã vội vã rời khỏi khách sạn Duyệt Lai. Khuôn mặt vạn năm không cảm xúc nay có chút bức bối. Hắn thấp giọng mắng một tiếng, tức giận nói: Sao hôm nay đi ra ngoài mà toàn gặp những chuyện đầu đau. Sớm biết như thế, trước khi ra ngoài hắn nhất định sẽ xem hoàng lịch* để hôm nay không phải gặp những chuyện như thế.

*: Sách nói về thời tiết ngày tháng

Đầu tiên là bị một đám ăn mày va vào làm hắn dính phải một thân mùi chua sau đó ngọc bội lại bị đánh mất, rồi dục hỏa trong người vừa mới đốt lên liền bị dọ đến kinh sợ —— những chuyện này đối với thân thể của hắn chính là một sự sỉ nhục.

Cuối cùng là cháy, từ trong khách sạn Duyệt Lai hoảng hốt chạy ra ngoài.

Tất cả mọi chuyện hôm nay, hắn phi thường cảm thấy không hề đơn giản chỉ là trùng hợp xảy ra.

Chẳng lẽ, hắn bị người ta theo dõi?

Nhị Hoàng đệ? Tứ hoàng đệ? Thất Hoàng đệ?

Rốt cục là ai?

Lý Thế Hành ngẩng đầu nhìn bầu trời. Xem ra hắn phải mau chóng gấp rút tiến độ mới được. Không thì sớm muộn hắn sẽ bị người ám toán.

Thẩm Tinh Sơ...Nghĩ tới nữ tử của Thẩm gia sẽ mang đến cho hắn tất cả, Lý Thế Hành mới quét sạch được hơi mù. Khóe miệng cong lên khó có thể nhìn thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vô lại

Ninh thị nhìn thấy hai mắt Thẩm Tinh Sơ tỏa sáng, cũng không biết nàng đang suy nghĩ đến cái quỷ quái gì nhưng trong lòng vẫn lo lắng muốn mau chóng trở về hảo hảo tra hỏi Thẩm Tinh Di. Cũng không hiểu vì sao Thẩm Tinh Sơ vẫn có thể bình tĩnh được như vậy: “Tinh Sơ, ngày khác lại ra ngoài dạo chơi a. Bây giờ phải mau trở về phủ xử lý chuyện của Di nhi trước đã.”

Thẩm Tinh Sơ bình tĩnh nói: “Mẫu thân, không phải Di muội muội ở trong phủ hay sao. Sớm hay muộn cũng không phải đều giống nhau hay sao?”

Bấy giờ Ninh thị mới gật đầu nói: “Cũng được. Tuy rằng con đã chuẩn bị một bức Bách Thọ Đồ nhưng mà nếu có thêm một món đồ nhỏ nữa như vậy cũng không sao đâu.”

Hai người tiến vào cửa hàng, lựa chọn một hồi. Bên ngoài chủ yếu đều là một ít kim trân, ngân trân, ngọc trân các loại cũng đều không có cái nào đặc biệt hợp mắt. Hai mẹ con có chút thất vọng đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên Thẩm Tinh Sơ lại nhìn thấy từ trong quầy hàng một miếng trân bạch ngọc kiều dáng rất mới lạ. Bạch ngọc trong suốt bóng loáng. Nàng chỉ vào ngọc trân kia rồi nói: “Chường quầy, cho ta xem ngọc trân kia một chút.”

Theo ánh mắt của nàng, chường quầy nhìn lại về mặt có chút khó xử: “Cái cây trân kia đã có người đặt trước rồi.”

“Đặt trước?” Thẩm Tinh Sơ có chút thất vọng. Thật vất vả mới nhìn trúng được một cây trân nhưng lại bị người ta nhanh chân đến trước. Nghĩ một chút rồi lại nói: “Chỉ là đặt trước thôi mà, ta ra giá gấp đôi vừa khéo để mua nó?”

Chường quầy khó khăn nói: “Chuyện này. .. Chỉ sợ là không được đâu.”

“Chường quầy...” Thẩm Tinh Sơ trông thấy chường quầy dứt khoát từ chối nàng. Lại không hiểu người làm ăn thường không đắc tội với khách hàng liền nhõng nhẽo nài nỉ nói: “Ta giúp người bồi thường tiền đặt cọc kia rồi ra giá gấp đôi để mua cây trân ngọc này. Trân ngọc này thực rất có duyên với ta, ta rất thích nó. Chường quầy, người bán một cái nhân tình cho ta đi mà...”

“Chuyện này. ..”

“Chường quầy, Minh mỗ đã giao tiền đặt cọc chẳng lẽ chường quầy muốn lật lọng sao?” Bên ngoài một giọng nói nam nhân hùng hậu bay tới. Thẩm Tinh

Sơ ngẩng đầu nhìn thì ra là Minh Hữu Hiền.

Chường quây tranh thủ thời gian nịnh nọt: “Không dám không dám, tiểu nhân lập tức giúp Minh thế tử đóng gói thật kỹ trân ngọc a.”

Minh Hữu Hiền nhướn mày nhìn Thẩm Tĩnh Sơ. Trong mắt mang theo vài tia trêu tức: “Không thể nghĩ tới ánh mắt của Thẩm cô nương cùng Minh mẫu thật là giống nhau. Thật ra cây trân này là Minh mẫu muốn tặng cho hồng phần tri kỷ nhưng mà nếu như Thẩm cô nương muốn làm phần hồng tri kỷ....rất có khả năng Minh mẫu sẽ suy nghĩ lại tặng cho Thẩm cô nương cây trân này....”

Thẩm Tĩnh Sơ bĩu môi khinh thường, liếc mắt, ai thèm làm hồng phần tri kỷ của hần chứ? Nghe nói hồng phần tri kỷ của hần ở Yên Hoa Lâu đứng đầu bảng. Nàng làm hồng phần tri kỷ của hần chẳng khác nào tự mình hạ thấp với bọn họ.

Không phải là nàng khinh thường nữ tử ở Yên Hoa Lâu nhưng đường đường là một thiên kim tiểu thư của Thẩm phủ đương nhiên các nàng không thể so sánh với nàng được.

Thẩm Tĩnh Sơ lạnh lùng mở miệng nói: “Không cần, Minh thế tử hãy lưu lại cây trân mà tặng cho hồng phần tri kỷ của ngài a.”

Đứng ở một bên chường quây lấy lòng nói: “Thẩm cô nương thật sự yêu thích nó tiểu nhân sẽ sai người chế tạo một cây giống y đúc như cây trân ngọc này?”

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn chường quây. Thiên kim thế gia rất kiêng kỵ dùng hàng trang sức giống nhau. Cùng nữ tử Yên Hoa dùng một cây ngọc trân y chang nhau chuyện này truyền đi há không phải để người ta chê cười hay sao?

“Không cần. Nghĩ lại cây trân này cũng chỉ là như vậy. Mấu thân, chúng ta đi thôi.” Thẩm Tĩnh Sơ kéo tay Ninh thị chuẩn bị rời đi.

“Ai ai, Thẩm cô nương.” Minh Hữu Hiền ngăn cản đường đi của Thẩm Tĩnh Sơ: “Chỉ là một cây trân ngọc thôi? Không đáng để cho cô nương giận dữ Minh mẫu. Không bằng như vậy đi, Thẩm cô nương thích cái gì cứ lấy xem như Minh mẫu tặng Thẩm cô nương thay lời xin lỗi. Vừa vặn rất tốt?”

Thẩm Tĩnh Sơ liếc mắt lại lần nữa. Ánh mắt có tỏ ra hết sức khinh thường. Ai muốn vào thời điểm này cùng cái tên vô lại so đo, càng không cần nhận bắt cứ lời xin lỗi nào của hần. Tiếng nói của nàng rất lạnh nghe không ra một tia cảm tình: “Minh thế tử ưu ái. Nhưng mà Tĩnh Sơ và Minh thế tử cũng chỉ mới gặp mặt hai lần, không dám nhận đại lễ của Minh thế tử đâu. Mong Minh thế tử nhanh chóng nhường đường để Tĩnh Sơ cùng mẫu thân rời đi.”

Quả thật ca ca nói không sai. Người này không những là một nhân vật nguy hiểm mà còn là một tên....vô lại.

Minh Hữu Hiền ngăn lại, nói: “Thẩm cô nương không chịu tiếp nhận lễ vật của tại hạ có nghĩa là vẫn đang giận tại hạ. Sao có thể như thế được. Sao có thể đắc tội với một mỹ nhân như hoa như ngọc vậy được. Nếu không thì Minh mẫu nhin đau cắt thịt tặng Thẩm cô nương cây trân ngọc này vậy.”

Khỏe mắt Thẩm Tĩnh Sơ hơi nhíu. Minh Hữu Hiền này chính xác là một tên du côn vô lại chính cống rồi. Cách xa hần quả nhiên chính là điều chính xác nhất. Nàng im lặng nhìn lên trời rồi lập tức cúi đầu nói: “Minh thế tử... Thật sự muốn tặng quà cho Tĩnh Sơ?”

Minh Hữu Hiền mỉm cười. Quả nhiên, nữ nhân nào cũng đều như nhau hết.

Mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường: “Đương nhiên rồi, Thẩm cô nương thích gì cứ tùy ý chọn a.”

Ninh thị kéo ống tay áo của Thẩm Tĩnh Sơ rồi nhỏ giọng nói: “Tĩnh Sơ, không được tham đồ vật của Minh thế tử.”

Thẩm Tĩnh Sơ vỗ vỗ cánh tay của Ninh thị. Sau đó đổi thành một bộ dáng ngây thơ có chút tham lam nói: “Thật sự có thể tùy ý lựa chọn?”

Minh Hữu Hiền có chút kinh ngạc nhưng vẫn mỉm cười gật đầu: “Chỉ cần Thẩm cô nương ưa thích là được.”

“Chường quây.” Xoay người nói: “Người cũng đã nghe thấy Minh thế tử nói rồi chứ? Mang những đồ vật đắt tiền nhất trong cửa hàng ra đây tất nhiên là do Minh thế tử trả tiền rồi.”

Quay đầu cười với Minh Hữu Hiền bằng một nụ cười sáng lạng: “Ta nói đúng chứ Minh thế tử?”

Bộ dáng tươi cười của Minh Hữu Hiền có chút cứng ngắc. Tuy là nói vậy nhưng...Thẩm gia cô nương cũng quá...quá thẳng thắn ngây thơ không chút khách khí luôn rồi a.

Được rồi, chính xác là hần muốn nói là Thẩm gia cô nương da mặt cũng đủ dày đó.

Chường quây cầm một viên trân châu vừa tròn vừa lớn đưa đến trước mặt Thẩm Tĩnh Sơ: “Thẩm cô nương, viên Hợp Phô Trân Châu này êm dịu mà sung túc, màu sắc sáng ngời trăm năm khó được một viên. Thẩm cô nương thấy thế nào?”

Thẩm Tĩnh Sơ hài lòng gật gật đầu: “Vây lấy viên này đi.”

Chường quây nịnh nọt nói: “Minh thế tử, viên trân châu này giá trị vạn lượng. Minh thế tử tài đại khí thô* chắc sẽ không để ý chút tiền lẻ này chứ.”

* Tài đại khí thô: tiền nhiều như nước

Khỏe miệng Minh Hữu Hiền hơi có rút. Thảm gia cô nương cũng thật là ác độc.

Ở một bên, Ninh thị nhin không được: “Tình Sơ, không được hồ đồ..” Xoay người nói: “Minh thế tử, tiểu nữ nói đùa với Minh thế tử đấy. Minh thế tử không cần phải để ý như vậy đâu.”

“Mới không phải đâu.” Thảm Tình Sơ ngọt ngào cười: “Mẫu thân, vừa rồi Minh thế tử 'đượm tình khẩn thiết' 'ba lần bốn lượt' đều muốn tặng quà cho Tình Sơ. Nếu Tình Sơ không nhận như vậy chẳng phải là trái nghịch với hảo ý của Minh thế tử hay sao? Chỉ sợ Minh thế tử lại hiểu lầm Tình Sơ vô cùng không phóng khoáng một chút lễ cũng không chịu nổi. Minh phủ chính là Vương Phủ sao có thể vì một chút lễ vật nhỏ này mà cũng không tặng nổi! Đúng không, Minh thế tử?”

Lúc Thảm Tình Sơ nhắc tới “đượm tình khẩn thiết” “ba lần bốn lượt” đều tận lực nhấn thật mạnh.

Hắn vô lại nàng sẽ càng vô lại hơn hắn. Tức chết hắn không đền mạng mới thôi.

Minh Hữu Hiền vội vàng nói: “Cái này là đương nhiên.”

Hắn vậy mà bê đá đập chân mình rồi.

Đương nhiên không phải hắn đau lòng vì một vạn lượng kia. Là vì đã đánh giá rất sai lầm về Thảm Tình Sơ. Cho nên, hắn bị đá kích khá nặng nề.

Chẳng trách... Hôm nay ngay cả đệ đệ cùng bị ăn ghen trên tay nàng.

Thảm Tình Sơ nhận lấy viên trân châu. Cũng không vội vã rời đi, nàng mỉm cười ngọt ngào với Minh Hữu Hiền: “Tình Sơ thay lê dân bách tính chịu khổ chịu khó của Tấn quốc cảm ơn sự hào hiệp khảng khái của Minh thế tử.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Càng muốn vô lại hơn người

Nhìn thấy nàng bỗng nhiên tươi cười sáng lạn dưới ánh nắng mặt trời chiếu xạ đẹp như Tiên Nữ hạ phàm. Minh Hữu Hiền gạt mình một lát rồi mới có phản ứng lại: “Thảm cô nương khách khí, không cần cảm ơn.”

. . . Khoan đã, cái gì? Lê dân bách tính chịu khổ chịu khó của Tấn quốc? Minh Hữu Hiền thầm đánh giá Thảm Tình Sơ trên đầu nàng chỉ cái một vật trang sức bình thường liếc nhìn liền biết đó không phải là báu vật gì. Y sam làm bằng gấm hoa tơ tằm cũng không quá đối bình thường. Như thế nào trở thành quý nữ kinh đô trong mắt của mọi người. Như thế nào cũng đều không giống chịu khổ chịu khó a.

Thảm Tình Sơ cũng không thèm để ý đến hắn. Trực tiếp bước ra khỏi cửa hàng, hắng giọng cất cao giọng nói: “Các vị hương thân phụ lão, trên tay tiểu nữ là viên Hợp Phô Trân Châu do Minh thế tử, giá trị vạn lượng. Mới cầm từ trên tay chương quỳ đến đây. Tiểu nữ phúc mỏng không cầm nổi viên trân châu này chỉ mong một tấm lòng thiện tâm mỗi ngày cứu tế một tạ gạo, kéo dài một tháng. Tiểu nữ sẽ đem viên trân châu này tặng vị có lòng thiện tâm kia.”

Người đi đường nghe thấy nàng nói liền bị hấp dẫn vây xem náo nhiệt. Viên trân châu trị giá vạn lượng chỉ cần trong một tháng mỗi ngày đều cứu tế một tạ gạo như vậy thật sự rất hời a.

Nhưng, trên đời này lại có chuyện tốt đến như vậy sao?

Đám người vây xem đứng hồi lâu nhưng lại không có ai lên tiếng. Cuối cùng mới có người hồ nghi hỏi: “Vị cô nương này, người nói thật sao?”

Thảm Tình Sơ mỉm cười gật đầu: “Tiểu nữ không dám nói dối, tất cả đều là sự thật.”

Người nọ mặc dù đặt câu hỏi nhưng lại không đưa ra câu trả lời. Dù sao mỗi ngày một tạ gạo cứ như vậy trong một tháng con số này cũng không nhỏ đâu. Tuy rằng vị cô nương này nói chắc như đinh đóng cột nhưng ai mà biết được nàng nói thật hay giả.

Thảm Tình Sơ thấy không có ai đáp lại hiểu rõ trong lòng mọi người vẫn đang phân vân. Nàng kiên trì giải thích: “Tiểu nữ là khuê nữ Thảm phủ. Viên trân châu này là hàng thật, chương quỳ có thể làm chứng. Đối với tiểu nữ một lời hứa đáng giá một gói vàng các vị ở đây có thể làm chứng cho tiểu nữ. Tiểu nữ sẽ không vì một viên trân châu mà làm ra việc tổn hại đến danh dự của hương thôn.”

Đám khán giả nhưng vẫn do dự. Thảm Tình Sơ thở dài một tiếng: “Mọi người không muốn làm việc thiện như vậy, vậy thì tiểu nữ...”

“Ta tin tưởng lời nói của Thảm cô nương. Ta cũng nguyện liên tục trong vòng một tháng tặng một tạ* gạo

*Tạ: nguyên văn là 1 thạch. Thạch đương thì 100 thăng gọi là một thạch, cân thì 120 cân gọi là một thạch.

Một dáng người cao lớn, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan rõ ràng như một tác phẩm điêu khắc. Cẩm y nam tử từ từ trong đám người bước đến trước mặt Thẩm Tĩnh Sơ: “Thẩm cô nương, lời cô nương nói tại hạ đáp ứng.”

Minh Hữu Hiền đứng ở đằng sau nhìn thấy người bước tới đang muốn mở miệng nói: “Thất...”

Cẩm y nam tử vỗ vỗ Minh Hữu Hiền ý đồ không muốn cho hắn nói tiếp. Thẩm Tĩnh Sơ cũng không để ý tới Minh Hữu Hiền có chút quái lạ. Trực tiếp đưa viên trân châu cho cẩm y nam tử rồi nói: ““Cảm ơn lòng thiện tâm của ngài. Viên trân châu này liền tặng cho ngài.”

Cẩm y nam tử khẽ cười. Tiếng cười trầm thấp như làn gió xuân ấm áp: “Thẩm cô nương mới là một người có tấm lòng thiện tâm, ngược lại tại hạ chiếm được tiện nghi rồi. Nhưng mà...” Cẩm y nam tử nhẹ nhàng tung tung túi đựng viên Hợp Phổ Trân Châu: “Thẩm cô nương sao lại tin tưởng tại hạ đến như vậy? Không sợ tại hạ cầm được viên trân châu rồi không cứu tê hay sao?”

Thẩm Tĩnh Sơ cười nói: “Đó không phải là vấn đề mà ta phải lo lắng.”

Chép miệng rồi nhìn Minh Hữu Hiền ở phía sau: “Nếu ngài không giữ chữ tín Minh thế tử chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngài.”

Cẩm y nam tử cười vang nói: “Thẩm cô nương rất thông minh.”

Thẩm Tĩnh Sơ mỉm cười: “Tiểu nữ hồ thẹn không dám nhận. Bây giờ tiểu nữ còn có công chuyện xin cáo từ.” Thẩm Tĩnh Sơ hơi hành lễ kéo Ninh thị rồi đi.

Mọi người vây xem hít vào một hơi, Thẩm gia cô nương cứ như vậy mà lấy viên Hợp Phổ Trân Châu giá trị vạn lượng đưa cho người ta? Cũng không thêm hỏi tới? Thật sự có bánh từ trên trời rơi xuống?

Mọi người hồi hận không thôi. Bánh từ trên trời rơi xuống thì cũng thôi đi. Bọn hắn lại đại đột không biết đón nhận tro mắt nhìn bánh lọt vào túi áo người khác. Lúc này thì mưa tiền, bây giờ lại có người biểu không viên Hợp Phổ Trân Châu. Như thế nào cũng không cho bọn họ nhặt được một ít tiện nghi a?

Cẩm y nam tử ánh mắt tiêu tức nhìn Minh Hữu Hiền: “Ngay cả Minh thế tử cũng bị Thẩm cô nương lừa bòn sao?”

Minh Hữu Hiền sờ sờ mũi rồi nói: “Đã đánh giá thấp nàng nhưng cũng là một cô nương thú vị. Thất hoàng tử, sao ngươi cũng tới đây?”

Thì ra cẩm y nam tử này chính là Thất hoàng tử Lý Thế Du.

Lý Thế Du đưa viên trân châu tới trước mặt hắn: “Trả lại cho ngươi. Có chút việc nên trì hoãn không đi. Lại nhìn thấy có náo nhiệt nên ghé qua đây để tham gia không ngờ lại gặp phải một chuyện thú vị như vậy.”

Minh Hữu Hiền không nhận trân châu: “Ngươi đã đáp ứng Thẩm gia cô nương thì viên trân châu này là của ngươi. Thẩm cô nương trở lại biết người trả lại cho ta viên trân châu rồi lại nói ta hẹp hòi.”

“A?” Lý Thế Du từ chối cho ý kiến thu tay lại: “Không phải từ trước đến nay ngươi đâu có ngại người ta đánh giá ngươi như thế nào sao?”

“Tiểu cô nương này, rất khó chơi.” Bỗng nhiên hắn hạ thấp âm thanh: “Ta hoài nghi, chuyện vừa rồi nói không chừng có quan hệ với nàng.”

“Chuyện vừa rồi?” Lý Thế Du nhíu mày: “Không thể nào? Nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi mà thôi. Vài lại, làm sao nàng có thể có dính líu quan hệ với Đại hoàng huynh?”

“Nữ nhân kia cũng có thể là muội muội của nàng... Trong lúc này trạch đầu tranh yêu...” Nhìn Lý Thế Du trừng mắt hắn mới thu lại trò đùa: “Cứ cho là không phải nàng gây nên, nữ tử này cũng không đơn giản. Chẳng qua nếu như nàng không có hảo cảm với Đại hoàng tử chính là điều tốt nhất. Chỉ sợ nàng ghen ghét muội muội của mình cùng nhau tranh giành tình nhân... Nếu nàng trợ giúp Đại hoàng tử thì phiền phức của chúng ta càng lớn...”

...

...

Minh Hữu Hiền vừa mới vào phủ, một bóng dáng màu xanh vội vàng tiến về phía hắn: “Đại ca, ngươi đã trở về!”

Minh Hữu Hiền nhìn muội muội nhà mình Minh Nguyệt Oản rồi nói: “Gấp cái gì đây? Chuyện đại ca đã đáp ứng có khi nào không làm được sao?” Nói xong từ trong ngực lấy ra cây trầm đưa cho nàng: “Ừ”

Minh Nguyệt Oản vui vẻ tiếp lấy cây trầm cất vào trong ống tay áo, bĩu môi nói: “Người ta không phải vì việc này đâu...”

“A?” Minh Hữu Hiền nhướn mày: “Nếu như không phải thế thì đưa cây trầm lại cho đại ca a.”

Minh Nguyệt Oản bĩu môi nói: “Mới không cần! Đưa cho ta chính là của ta!”

Minh Hữu Hiền thu lại tay rồi hỏi: “Thế bởi vì chuyện gì?”

“Đại ca có biết không? Hôm nay Nhị ca bị ác nữ Thẩm gia khi dễ đó!” Minh Nguyệt Oản nhớ lại Minh Hữu Vũ trở về rất chật vật. Lửa giận trong lòng lại bùng lên: “Ác nữ Thẩm gia kia quả nhiên danh bất hư truyền. Lại dám trước dân chúng nói cùng Ngử Vi giành nhị ca. Giành không được lại hất nước lên người Ngử Vi và nhị ca. Đúng là không biết phân biệt rõ trái phải! Lần sau ta mà thấy nàng nhất định sẽ giúp đại ca xuất ra một ngụm ác khí!”

“A?” Sao hắn lại nghe được một phiên bản khác cơ mà? Đúng là có hất nước nhưng tranh giành Minh Hữu Vũ?

“A! Ngử Vi nói...”

“Oản Oản, không được nói bậy. Thẩm cô nương cũng không phải là người không biết phân biệt phải trái.” Một giọng nói ôn hòa cắt đứt lời nói của Minh Nguyệt Oản.

Minh Nguyệt Oản tức bực giậm chân: “Nhị ca, ngươi còn giúp ác nữ kia nói chuyện! Ngươi a, chính là tính tình quá mềm yếu, dễ dàng bị người khi dễ. Hết lần này tới lần khác bị khi dễ còn nói tốt cho bọn họ. Thật tức chết ta rồi.”

Minh Hữu Hiền như cười như không nhìn Minh Hữu Vũ nói: “Bản thân ta cũng rất muốn nhìn Nhị đệ luôn luôn ngọc thụ lâm phong cuối cùng đã bị chặt vật như thế nào a.”

Minh Nguyệt Oản chán nản chỉ vào Minh Hữu Hiền nói: “Đại ca ngươi...”

Minh Hữu Hiền khoát tay áo nói: “Được rồi, không nói nữa. Đại ca còn có việc trở về thư phòng trước.”

Đi ở một bên lại “ha ha” cười vài tiếng. Giống như đang tưởng tượng cảnh Minh Hữu Vũ bị người ta dội nước lạnh đến mức ướt sũng cả người, đáng về chặt vật đó...

A... Hôm nay phiên muộn vì bị Thẩm cô nương chơi xỏ cuối cùng cũng đã xóa sạch. Hắn đưa ra chút ngân lượng nhưng lại có người lấy ra làm trò cười cho thiên hạ.

Cơ mà Thẩm cô nương này...So với trong tưởng tượng thì càng thú vị hơn nha...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thủ cung sa

Ninh thị cùng Thẩm Tĩnh Sơ trở lại Cẩm Uyển. Ninh thị phân phó Bảo Âm đi Điệp Uyển gọi Trương di nương và Thẩm Tĩnh Di đến. Khi Trương di nương và Thẩm Tĩnh Di tiến vào phòng, Ninh thị phân phó Bảo Âm đóng chặt cửa đồng thời cho lui toàn bộ những người không có phận sự ra ngoài. Sau đó nghiêm nghị quát: “Quý xuống!”

Trương di nương vừa tiến vào phòng nhìn thấy sắc mặt Ninh thị lẳng xuống cũng không rõ ràng lắm. Lần đầu tiên nhìn thấy Ninh thị nghiêm khắc đến như vậy Trương di nương sợ đến mức hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống dưới nền đất không hiểu nhìn Ninh thị. Mặc dù có chút nghi hoặc trong lòng nhưng Thẩm Tĩnh Di vẫn quỳ xuống cùng một chỗ.

“Phu nhân, không biết tỳ thiếp đã phạm phải điều gì?” Trương di nương cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Chẳng lẽ, chuyện kia đã bị phu nhân biết?

Ninh thị không nhìn. Hai mắt chăm chú nhìn Thẩm Tĩnh Di. Ngử điệu uy nghiêm: “Di nhi, hôm nay ngươi có ra ngoài không?”

Trong lòng Thẩm Tĩnh Di thoáng giật mình. Nửa người đã đổ mồ hôi lạnh. May mắn là nàng đã sớm chuẩn bị chu đáo: “Hồi mẫu thân, hôm nay Tĩnh Di có ra ngoài mua chút đồ.”

Ánh mắt Ninh thị càng thêm sắc bén: “Vậy ngươi có đến Duyệt Lai khách sạn hay không?”

Thẩm Tĩnh Di bóp bóp tay. Bất buộc chính mình phải cố gắng diễn thật tự nhiên: “Có đi. Tô Xảo theo giúp con đi mua đồ vật. Trên đường có chút mệt mỏi nên con ghé vào Duyệt Lai khách sạn để nghỉ chân một chút. Không ngờ lại gặp phải hỏa hoạn, Tĩnh Di cố gắng thoát khỏi nên đáng về có chút...”

Ngẩng đầu, ánh mắt mang nghi vấn: “Sao mẫu thân lại biết được?”

Không tồi, trước khi trở về nàng đã nghĩ ra lý do thoái thác. Ngày hôm nay hỗn loạn nàng không thể xác định sẽ bị người khác nhìn thấy hay không? Nếu không có ai nhìn thấy thì tốt nhưng nếu như bị nhìn thấy thì câu trả lời đã có sẵn.

Ánh mắt sắc bén của Ninh thị trong nháy mắt giảm xuống vài phần. Chẳng lẽ là hiểu nhầm? Di nhi vừa vịn đi đến Duyệt Lai khách sạn lại vừa vịn bị gặp tai nạn cho nên mới phải từ Duyệt Lai khách sạn chạy ra ngoài nên quần áo mới có chút lộn xộn?

Duyệt Lai khách sạn vốn là một nơi làm ăn bất chấp mọi thứ. Lầu hai chính là sương phòng nghỉ ngơi.

Đầu, quần áo xốc xếch...

Hai mắt Ninh thị tối thêm vài phần. Kêu Bảo Âm gọi Tổ Xảo đến. Bắt nàng phải nói hết chuyện ngày hôm nay từ đầu đến cuối.

“Hôm nay Bát tiểu thư và nô tì có đi ra ngoài mua chút ít vật phẩm. Trên đường Bát tiểu thư nói chân hơi mỏi nên đến Duyệt Lai khách sạn nghỉ ngơi một chút để đợi nô tì. Nô tì mua xong liền đến Duyệt Lai khách sạn tìm tiểu thư.” Tổ Xảo kể lại toàn bộ sự tình.

Khoảng thời gian Tổ Xảo không có ở bên cạnh, Di nhi cuối cùng đã gặp riêng người nào hay chỉ là đơn thuần là ngồi nghỉ chân uống trà. Điều không thể biết rõ được. Cũng không thể nào trắng trợn đường hoàng đi đến hỏi tiểu nhị của Duyệt Lai khách sạn? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, Di nhi cũng không còn mặt mũi để nhìn người.

Ninh thị trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Bảo Âm, người đi kiểm tra cánh tay của Bát tiểu thư.”

Bảo Âm nghe Ninh thị phân phó. Đương nhiên đã hiểu ý tứ của nàng. Quỳ ở trước mặt, Trương di nương lại giật mình. Phu nhân, nàng là hoài nghi trong sạch của Di nhi?

Bảo Âm đi đến trước mặt Thẩm Tĩnh Di cất giọng nói: “Bát tiểu thư, đặc tội.”

Chuẩn xác vén ống tay áo bên phải của Thẩm Tĩnh Di lên để kiểm tra.

Khi trông thấy màu son nàng dùng sức vuốt vuốt. Màu đỏ vẫn như cũ không có phai nhạt đi. Tuy Bảo Âm cảm thấy điểm hồng này rất kỳ quái nhưng lại không thể nghi ngờ nên phải buông lỏng tay tiến trở về bên Ninh thị: “Hồi phu nhân, thủ cung sa vẫn còn nguyên.”

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn chằm chằm vào động tác của Bảo Âm. Cứ tưởng rằng thủ cung sa của Thẩm Tĩnh Di sẽ không còn. Nàng biết rõ nếu đã làm chuyện đó thủ cung sa sẽ từ từ biến mất. Chẳng lẽ Thẩm Tĩnh Di và Lý Thế Hành thật sự chưa tiến đến bước cuối cùng kia sao?

Không có khả năng! Đừng nói tới Thẩm Tĩnh Di ở kiếp trước đã thẳng thắn thừa nhận. Cứ xem như nàng không nói cho nàng biết, chứng kiến chuyện ngày hôm nay tất nhiên suy đoán của nàng sẽ không khác.

Thẩm Tĩnh Di, cuối cùng đã làm như thế nào?

Ngược lại Ninh thị lại thở phào một cái. Như chính mình làm ra chuyện xấu liên lụy đến thanh danh của Tĩnh Sơ: “Như vậy rất tốt.” Rồi nghiêm nghị nói: “Di nhi, hôm nay quần áo không chỉnh tề từ Duyệt Lai khách sạn chạy ra ngoài cũng biết nếu có người nhìn thấy danh dự của người sẽ như thế nào? Thanh danh Thẩm phủ sẽ đặt ở đâu? Ngày sau người sẽ lập gia đình như thế nào? Nữ hài tử phải biết chú trọng thanh danh của bản thân. Có biết không?”

Thẩm Tĩnh Di cắn chặt môi nhìn như bị úy khuất như bị vũ nhục cực kỳ lớn. Rung rung hai mắt nói: “Tĩnh Di hiểu rõ.”

Ninh thị phát phát tay nói: “Xuống dưới hảo hảo suy nghĩ một chút đi.”

Trương di nương và Thẩm Tĩnh Di đứng dậy hành lễ rồi đi.

Trở lại Diệp Uyển, tranh thủ thời gian Trương di nương cho hạ nhân lui xuống. Trong phòng chỉ còn hai mẹ con, Trương di nương nghiêm nghị hỏi: “Di nhi, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Vì sao phu nhân lại kiểm tra thủ cung sa của con. Con có làm ra chuyện gì làm ảnh hưởng đến thanh danh công việc!”

Rất ít khi Trương di nương lại nghiêm khắc với nàng như thế. Hôm nay Ninh thị đã hoài nghi nàng, nàng càng không thể để Trương di nương cũng nghi ngờ nàng. Thẩm Tĩnh Di cắn môi nói: “Con cũng không biết, chỉ sợ mẫu thân cố ý gây khó dễ cho một thứ nữ như con a.”

“Có ý gây khó dễ?” Năm đó Trương di nương sử dụng thủ đoạn để leo lên giường của Thẩm Hoàng Uyển. Đương nhiên sẽ không dễ dàng bị mắc lừa như vậy. “Nếu phu nhân cố ý thì sẽ không để hạ nhân lui xuống không thì thanh danh của con khó có thể giữ được...”

Thẩm Tĩnh Di oán hận cắn răng nói: “Đương nhiên mẫu thân kiêng dè thể diện của Thẩm gia. Bây giờ Sơ tỷ tỷ đối xử với con không còn như trước nữa. Nhất định là do tỷ ấy bày mưu cho mẫu thân ở trước mặt mẫu thân vu oan cho con...”

Trương di nương nhớ lại một chút. Bắt đầu từ sau khi Thẩm Tĩnh Sơ suýt chết đuối ấy nàng giống như biến thành người khác. Sắc mặt hoàn toàn hơi vài phần: “Mặc kệ nàng có như thế nào, trước hết con phải làm tốt bốn phận của mình. Trăm ngàn lần không được hờ ra bất cứ nhược điểm nào để cho nàng nắm trong tay. Có hiểu không?”

Thẩm Tĩnh Di cúi đầu. Trong mắt nồng đậm hận ý: “Tĩnh Di hiểu rõ.”

“Còn có, con...” Trương di nương vẫn còn chút hoài nghi: “Hôm nay con ra ngoài thực sự chỉ là đi mua chút đồ? Không có đi gặp bất cứ nam tử nào đó chứ?”

“Di nương!” Giọng nói Thẩm Tĩnh Di cất tiếng cắt ngang lời nàng: “Người khác không tin con cũng không sao nhưng con từ trong bụng di nương sinh ra

a...”

Trương Di nương hơi khiêu mi. Bất kể như thế nào thanh danh nữ tử đều quan trọng hơn tất cả. Tuy rằng đứa con này do nàng sinh ra với thân phận thứ nữ nhưng tốt xấu gì cũng là nữ nhi của Thẩm gia. Tương lai có thể gả vào một nơi tốt. Bây giờ chỉ cần nàng hậu hạ phu nhân thật tốt chắc chắn phu nhân sẽ không bạc đãi Di nhi.

“Di nương biết rõ con nghe lời. Tốt nhất chính là không có.” Oan uổng nữ nhi ruột thịt của mình trong lòng Trương Di nương cũng có áy náy: “Hôm nay con cũng mệt rồi mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“: “Thẩm Tĩnh Di cup mi rũ mắt lên tiếng trả lời.

Vừa vào đến phòng, không chút nghỉ ngơi Thẩm Tĩnh Di gạt hết bàn trà xuống dưới đất. Nghe được tiếng đồ vỡ thanh thúy vang lên nàng mới thở hắt ra, phun toàn bộ oán khí ở trong lòng ra. Tổ Xảo thấy thế mới chạy vào nói: “Tiểu thư đừng nóng giận. Đừng nóng giận, gây ra động tĩnh sẽ bị người của phu nhân biết được a.”

Thẩm Tĩnh Di đập hết toàn bộ đồ trong phòng mới ổn định lại tâm tình. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Khuất nhục ngày hôm nay, một ngày nào đó ta nhất định sẽ hoàn trả gấp mười lần.”

Tổ Xảo nhú mày. Có chút lo lắng nói: “Tiểu thư, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp hay. Chỉ sợ một ngày nào đó sẽ bị phu nhân biết được. Bên kia Hoàng tử tạm thời không gặp tránh đầu sóng ngọn gió a.”

“Ta tự có chừng mực.” Đương nhiên không thể tiếp tục đi gặp Lý Thế Hành. Đợi sự việc này qua rồi tính tiếp. Trong ngày hôm nay chuyện đáng hận nhất chính là thật vất vả mới có được một cơ hội thân cận với Lý Thế Hành thế nhưng xui xẻo bị người khác quấy nhiễu. Về phủ lại bị Ninh thị chất vấn, suýt chút nữa là bại lộ.

Thật ra từ lúc cùng Lý Thế Hành có tiếp xúc da thịt, nàng phát hiện thủ cung sa đang dần dần biến mất. Tổ Xảo nhanh trí dùng châm nhỏ đâm vào da lấy chút máu tẩm dính vào tạo thành một vết son đỏ thẫm nên mới có thể dễ dàng qua được cửa ải. Không thì nhất định nàng sẽ bị gia pháp của Thẩm phủ xử tử!

Thẩm Tĩnh Sơ càng ngày càng không nhìn đến nàng. Là có gì nàng ta không nhìn đến nàng? Nhớ tới lời nói ngày hôm nay của Lý Thế Hành, trong lòng nàng càng thêm buồn bực.

Nàng lo lắng Sơ tỷ tỷ sẽ cướp đi hoàng tử...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ngát

“Mẫu thân.” Đợi mẹ con Trương Di Nương rời đi, Thẩm Tĩnh Sơ nhú chặt lông mày, “Con dám khẳng định, Di muội muội tuyệt đối không phải tám thân xử nữ.”

“Cái gì?” Ninh thị cả kinh, sắc mặt trầm xuống nói: “Tĩnh Sơ, lời này con tuyệt đối không thể nói bậy. Thanh danh nữ tử rất quan trọng, huống chi, nàng là muội muội con.”

Thẩm Tĩnh Sơ sắc mặt nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc nói: “Mẫu thân, đương nhiên Tĩnh Sơ không dám oan uổng muội muội, không duyên không có làm hồng thanh danh của nàng. Chỉ là chuyện ngày hôm nay, muội muội giải thích cũng quá gượng ép. Coi như là cháy, cũng không đến mức quần áo phải xóc xếch, trâm cài nghiêng vẹo, tóc tai toán loạn như vậy. Tại sao không thấy những người khác hỗn loạn như vậy?”

“Có thể. . .” Quả thật lời nói của Thẩm Tĩnh Sơ rất có đạo lý, nhưng làm việc gì cũng cần phải có chứng cứ, “Thủ cung sa của nàng vẫn còn. . .”

Thẩm Tĩnh Sơ cũng có chút không hiểu, vì sao thủ cung sa của Thẩm Tĩnh Di vẫn còn? Cuối cùng nàng đã sử dụng cách gì?

Bảo âm lúc này mới mở miệng nói: “Phu nhân, lúc này nô tỳ kiểm tra thủ cung sa của Bát tiểu thư, tuy rằng vẫn còn, nhưng nếu so với thủ cung sa bình thường khác thì nó lại có chút bất thường, nhưng lại không rõ nó bất thường ở chỗ nào.”

“Ồ?” Ninh thị ngẩng đầu nhìn Bảo Âm, một tia dị thường xẹt qua trong mắt: “Làm sao lại bất thường?”

“Giống như. . .” Bảo Âm cố gắng nghĩ lại lúc này bản thân nhìn thấy thủ cung sa: “Nhỏ hơn một chút, màu sắc lại quá sáng. . .”

“Nhưng nô tỳ xoa nhẹ, không có dấu hiệu phai màu. . .” Bảo âm tiếp lời giải thích.

“Nếu như có để cho ma ma nghiệm thân thật sự sẽ thuận tiện hơn. . . Là thật hay giả, nghiệm một lần liền biết. . .” Thẩm Tĩnh Sơ thấp giọng lẩm bẩm thì

thăm.

Đương nhiên Ninh thị nghe nàng nói như vậy, hoảng sợ nói: “Tuyệt đối không thể!”

Hôm nay để Bảo Âm kiểm tra thủ cung sa Di nhi, đã là tổn thương mặt mũi Di nhi, huống hồ thủ cung sa Di nhi vẫn còn, nếu lại để ma ma đi nghiệm thân, chỉ sợ càng làm tổn thương Di nhi. Hơn nữa về sau, tình cảm mẹ con không còn sót lại chút gì. . .

Di nhiên tình cảm của nàng đối với Di nhi vốn không khắc sâu là bao, chỉ là với thân phận của nàng là dòng chính thất, cho dù không thể xem thứ nữ như nữ nhi ruột thịt, nhưng cũng không thể làm mất danh dự của các nàng.

Huống chi, cho dù kết quả có như thế nào, đều là nàng mẫu thân làm không đúng. Nếu Di nhi vẫn là một thân xử nữ, thì nàng chính là ác phụ lòng mang ý đồ xấu, mưu đồ vu tội sự thuần khiết của một thiếu nữ, nếu Di nhi đã không phải xử nữ. . .

Chỉ sợ Thẩm phủ phải nhắc lên một tầng sóng gió, mà nàng thân là đích mẫu, quản giáo không nghiêm, bồi nhọ thanh danh của Thẩm gia, làm nhục nhà cửa, nàng tránh không khỏi trách nhiệm.

Đương nhiên Thẩm Tĩnh Sơ biết Ninh thị lo là đang lo lắng điều gì, nàng cũng biết lúc này không thích hợp làm ra hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là khuyên như: “Mẫu thân, tuy rằng bây giờ không thích hợp nghiệm thân, nhưng nên tìm người giám thị nhất cử nhất động của Di muội, không thể để cho nàng xảy ra điều gì. Mẫu thân, nếu nàng thật sự đã không còn hoàn bích, tương lai gả đến phu gia(gia đình chồng) bị phát hiện, chẳng phải là càng tổn hại mặt mũi của Thẩm gia, đến lúc đó càng không thể cứu vãn được nữa rồi!”

Ninh thị nghĩ lại, lời nói của Thẩm Tĩnh Sơ không phải không có lý.Nàng thở dài nói: “Làm sao giám thị? Không lẽ phải một người tới hầu hạ nàng? Như vậy sẽ vô cùng lộ liễu, nha hoàn bên người nàng, không biết có thể mua chuộc được. . .”

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn Bảo Âm: “Cầm Uyển có nha hoàn nào hầu hạ bên người Di muội muội?”

Bảo Âm suy nghĩ trong chốc lát nói: “Quất Hồng biểu muội của Cam Thảo, hình như tình nguyện hầu hạ bên người Bát tiểu thư nhưng chỉ là nha hoàn tam đẳng, không có tư cách hầu hạ bên người.”

Thẩm Tĩnh Sơ nói: “Không sao, chỉ cần là người trong phòng Di muội muội là được. Không cần phải hầu hạ bên người. Nếu như vậy sẽ làm người ta sinh nghi. Bảo Âm, người đi dặn dò Quất Hồng nói chuyện một chút với Cam Thảo.”

“Nhưng mà. . .” Bảo Âm có chút do dự nói: “Trước kia Quất Hồng là nha hoàn lão phu nhân ban cho phu nhân, nô tỳ chỉ sợ. . .”

Bảo Âm chưa kịp dứt lời, Ninh thị có chút lo lắng, Quất Hồng là do lão phu nhân ban cho, trên thực tế chính là lão phu nhân sắp xếp nha đầu thông phòng cho Thẩm Hoảng Uyển, đồng thời cũng chính là cơ sở ngầm ở Cầm Uyển, chỉ cần Cầm Uyển có một động tĩnh nhỏ thì Quất Hồng đều sẽ báo cho lão phu nhân, đương nhiên rất trung thành với lão phu nhân.

“Thật sự?” ánh mắt Thẩm Tĩnh Sơ sáng lên nói: “Nếu nói như vậy, thì chuyện này không phải Quất Hồng thì không ai có thể hợp lý hơn.”

“Vì sao?” Ninh thị nghi ngờ nói: “Tĩnh Sơ con không sợ Quất Hồng không giữ được bí mật sao?”

Thẩm Tĩnh Sơ khẽ mỉm cười: “Nàng không giữ được bí mật, để cho tổ mẫu biết, vậy thì càng tốt, không cần mẫu thân nói thêm bất cứ cái gì. Nếu như tổ mẫu biết được việc này, chắc chắn sẽ không thân nhiên ngồi xem. Thanh danh Thẩm gia sao có thể bại trên tay của một thứ nữ nho nhỏ. . .”

Ninh thị suy nghĩ, cảm thấy cũng hợp lý, nếu như lão phu nhân không một dấu vết biết nàng hoài nghi, như vậy tất cả những thứ này đều không cần nàng ra mặt. Tĩnh Sơ này một chiều quả nhiên cao thâm a!

Nghĩ vậy, nàng phân phó bảo âm nhanh chóng đi xử lý, trong lòng nổi sầu cũng tiêu tan không ít.

Vừa ngồi xuống ghế lại nghe thấy ở bên ngoài có âm thanh rít chói tai xẹt qua.

“A —— “

Chỉ trong chốc lát, một trận ồn ào lộn xộn vang lên.

“Mẫu thân người lòng dạ độc ác —— a —— người ngược đãi kẻ nữ —— a ——” tiếng kêu thê thảm im bật đi.

Ninh thị nhíu mày, phân phó Hương Thảo ra xem đã có chuyện gì xảy ra, một bên cầm lấy ít mứt mà hôm qua Trương di nương đưa tới đang đặt ở trên bàn vừa nói: “Hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện, Minh Uyển náo loạn lớn như vậy, cũng không biết là làm sao. . . May là bây giờ Di nhi đã có người quan sát, Lam nhi đã có Nghiêm ma ma quản giáo, Thu nhi lại là một cô nương nghe lời, mấy cái thứ nữ này, sẽ không phải là nghĩ ra cái gì mới mẻ đó chứ. . . Lam nhi quả thực không hiểu quy củ, không biết lớn nhỏ, ta nếu quản nghiêm, một hồi lại có người lên án ta day nghiêm thứ nữ.”

Thẩm Tĩnh Sơ cười nói: “Hôm qua mẫu thân làm rất tốt. Hơn nữa hôm nay tổ mẫu đối với Lưu di nương rất bất mãn, mẫu thân chỉ cần tiếp tục duy trì hình tượng dịu dàng hào phóng, không chỉ có tổ mẫu sẽ nhìn với mẫu thân với cặp mắt khác xưa, mà ngay cả phụ thân cũng sẽ có cái nhìn khác đó!”

Nhắc tới Thẩm Hoảng Uyển,sắc mặt Ninh thị buồn bã: “Có thể là do Lưu di nương mang thai. . .”

Thẩm Tinh Sơ bĩu môi: “Chỉ là một di nương mang thai mà thôi. Cho dù di nương sinh thật nhiều thì cũng chỉ là thứ nữ con của di nương, cũng không bỏ lên đầu của mẫu thân được, với lại mẫu thân cũng có cơ hội mang thai không cần phải lo lắng.”

Mẫu chót bấy giờ, chính là phải giúp Ninh thị điều dưỡng thân thể thật tốt, mẫu thân của nàng, nhất định phải khỏe mạnh trường thọ, tuyệt không thể lặp lại bi kịch của kiếp trước!

Chợt nhớ tới ôn nhu của Thẩm Hoảng Uyên tối hôm qua, hai người trước nay chưa từng ăn ý đến như thế mặt Ninh thị không khỏi ửng đỏ nhưng trong lòng vẫn canh cánh không yên: “Cũng không biết khi nào phụ thân của con mới trở lại đây...”

Nếu Lưu di nương không có mang thai, có thể Thẩm Hoảng Uyên sẽ thường xuyên đến Cẩm Uyển hơn a, nhưng hôm nay...

Đang suy nghĩ, Hương Thảo đi vào thấp giọng nói: “Thất tiểu thư ở Minh Uyển chống đối Nhị phu nhân, vừa bị Nhị phu nhân trách phạt...”

Ninh thị khẽ cau mày, chống đối đến huyên não lớn như vậy sao? Lại hỏi: “Có biết nguyên nhân vì sao không?”

Hương Thảo lại nhỏ giọng đáp: “Hình như là Thất tiểu thư không hài lòng chuyện Nhị phu nhân sắp an bài hôn sự cho nàng...”

Trong lòng Ninh thị sáng tỏ. Chỉ thứ hai Thích thị không phải nguyên phối* Nhị lão gia chính là kẻ thất. Là người khôn khéo sắc bén. Chèn ép gắt gao nhóm thứ nữ di nương, đối với kẻ nữ duy nhất Thẩm Tinh Tuyết, tuy không đến nỗi gây ra danh tiếng “Không từ”, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Thích thị đối với Thẩm Tinh Tuyết trong tối ngoài sáng chèn ép. Lúc này chính xác là Thích thị cấp cho Thẩm Tinh Tuyết một hôn sự không tốt, mới để cho Thẩm Tinh Tuyết nào loạn lớn như vậy.

*:Vợ cả

Nghĩ đến đây, bất giác trong bụng lại đau. Con đau này còn mãnh liệt hơn so với hôm qua.

Thân thể Ninh thị cuộn làm một đoàn, muốn dè lại con đau dưới bụng, cả người không chút sức lực, run run rẩy rẩy. Thẩm Tinh Sơ thấy thế vợ vàng kêu Hương Thảo đi mời đại phu, rồi để cho nha hoàn pha chút nước ấm. Con đau của Ninh thị vẫn không thuyên giảm, trong bụng quặn đau không ngớt, trên trán rịn ra từng tầng mồ hôi. Nàng gắt gao cắn chặt môi, cho đến khi trên môi chảy máu. Trong bụng đau đớn vẫn như cũ không giảm, cuối cùng không chịu được nàng ngất đi.

“Mẫu thân!” Thẩm Tinh Sơ kinh hoảng kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ôn nhu của Thẩm Hoảng Uyên

Vừa mới hồi phủ, Thẩm Hoảng Uyên nghe được tin chính thất Ninh thị đau bụng đến mức hôn mê. Vợ vàng tiến vào Cẩm Uyển. Bước vào trong buồng chỉ thấy Ninh thị đang nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Đôi mi thanh tú nhú chặt như đang chịu đựng cực hình thống khổ.

Thẩm Tinh Sơ nhìn thấy Thẩm Hoảng Uyên đi vào. Đứng dậy hành lễ nói: “Phụ thân.”

Thẩm Hoảng Uyên lên tiếng hỏi: “Mẫu thân của con làm sao vậy? Đại phu chuẩn đoán thế nào rồi?”

Hai mắt Thẩm Tinh Sơ rung rung, cắn môi nói: “Đại phu đã xem qua rồi. Cũng không chuẩn ra được nguyên nhân chỉ nói thân thể của mẫu thân nguyên khí bị hao tổn. Đại phu đã châm cứu kê đơn thuốc.”

Kiếp trước mẫu thân cũng như vậy. Đầu tiên là đau bụng sau đó là tim đau thắt, thân thể càng ngày càng suy nhược. Rất nhiều đại phu bắt mạch nhưng cũng không thể tìm ra được nguyên nhân chỉ nói thân thể không tốt, dương khí hư nhược dù có làm cách nào cũng không thể bổ sung lại được.

Chẳng lẽ, đến kiếp này mẫu thân vẫn phải chịu loại tra tấn này sao?

“Không tìm được nguyên nhân?” Thẩm Hoảng Uyên nhíu mày: “Nếu đại phu này không chuẩn ra được thì dùng làm gì đôi đại phu khác mau khám và chữa trị cho mẫu thân con đi.”

“Phụ thân...” Thẩm Tinh Sơ cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thật ra từ tối hôm qua mẫu thân đã bắt đầu đau bụng nhưng vì khó có được phụ thân ghé đến Cẩm Uyển nên mẫu thân cố gắng không muốn để phụ thân mất hứng mới không để cho Tinh Sơ nói với phụ thân...”

Tối hôm qua? Thẩm Hoảng Uyên chau mày.

Tối hôm qua, chưa bao giờ Ninh thị lại mềm mại nhu thuận đến như vậy mà ngay cả hắn cũng không biết trúng phải cái tà gì lại cực kỳ yêu thích Ninh thị đến mức không muốn buông tay. Từ trước đến nay hai người chưa từng có thoải mái ăn ý đến như vậy làm cho hắn càng thêm yêu cầu vô độ.

Mà giờ đây, Thẩm Tĩnh Sơ nói cho hần biết. Từ tối hôm qua nàng đã đau bụng. Tối hôm qua nàng cố gắng chịu đau ở dưới người hần hầu hạ hần sao?

Ánh mắt nhìn Ninh thị không khỏi chứa thêm vài phần ôn nhu thương tiếc.

Thẩm Hoàng Uyên ngồi xuống bên mép giường. Dịch dịch một chút ít chân của Ninh thị. Nhìn khuôn mặt của nàng xanh trắng, hần chợt phát hiện kỳ thật Ninh thị đáng đáp rất xinh đẹp. Da trắng như ngọc, đôi mi thanh tú, chiếc mũi thanh tú, đôi môi anh đào xinh xắn mềm mại chỉ tiếc hôm nay có chút tái nhợt.

Đang nhìn Ninh thị, chợt thấy hai hàng lông mi dày đặc của nàng rung động vài cái khó khăn mở mắt.

“Lão....Gia?”

Thật không ngờ vừa mới tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy lại là Thẩm Hoàng Uyên, Ninh thị có chút mê mang. Thoạt nhìn càng lộ vẻ yêu kiều thương xót không thời.

“Thư Hủy, nàng tỉnh lại là tốt rồi.” Thẩm Hoàng Uyên nhẹ nhàng cầm đôi bàn tay lạnh như băng của nàng: “Nàng phải hảo hảo dưỡng thân thể thật tốt. Lần sau thân thể không khỏe phải nói cho ta biết không được miễn cưỡng chính mình như thế.”

Ninh thị hơi quay đầu nhìn nhìn Thẩm Tĩnh Sơ. Lúc này mới hiểu ra là Thẩm Hoàng Uyên đã biết chuyện ngày hôm qua. Có chút quần bách sắc mặt có chút ửng hồng càng thêm vài phần điểm lệ: “Thiếp... Không miễn cưỡng..”

Thẩm Hoàng Uyên bất giác nhẹ giọng nói: “Đêm nay ta ở lại đây chăm sóc nàng..”

Ninh thị có chút thụ sủng nhược kinh: “Như vậy sao được chứ? Theo lý là thiếp phải hầu hạ lão gia mới phải.”

Thẩm Hoàng Uyên đưa tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng: “Không sao, nàng nghỉ ngơi tốt là được rồi.”

Thẩm Tĩnh Sơ lặng lẽ lui ra. Để lại không gian cho hai người. Lại phân phó người đi đến chỗ Lão phu nhân bẩm báo bệnh tình của Ninh thị. Bởi vì Ninh thị không khỏe, hôm nay cần phải ở bên chăm sóc Ninh thị nên buổi tối không thể tới chỗ Lão phu nhân dùng bữa mong Lão phu nhân thứ lỗi. Lão phu nhân cũng đồng tình với Thẩm Tĩnh Sơ, tán thưởng nàng là một người hiếu thuận trung tín còn phái người mang đến một ít nhân sâm linh chi làm thuốc bổ. Dặn dò Ninh thị phải hảo hảo dưỡng bệnh và miễn Ninh thị ngày mai không cần phải đến thỉnh an.

Thẩm Tĩnh Sơ đứng ở cửa ra vào của toàn viện. Nghĩ đến Thẩm Nguyên Huân cũng sắp trở về, nàng muốn hỏi hần về chuyện ngày hôm qua nàng nhờ cậy hần tìm Long Ngâm Nguyệt tới xem bệnh cho mẫu thân. Hôm nay bệnh tình mẫu thân bắt đầu có biến. Phải mau mau thúc giục hần một chút để hần nắm chắc chút thời gian nhanh chóng tìm Long Ngâm Nguyệt. Nếu cứ kéo dài như vậy chỉ sợ bệnh tình mẫu thân càng nguy kịch đến lúc đó có khi ngay cả thần y cũng không thể cứu vãn.

Nghĩ đến bệnh tình của mẫu thân, tìm Thẩm Tĩnh Sơ co rút đau đớn. Kiếp này nàng đã biết mẫu thân mang trọng bệnh vô luận như thế nào nàng nhất định phải giúp mẫu thân trị tận gốc căn bệnh này. Không thể lại để cho mình tiếc nuối thêm một lần nữa!

Một mình đứng ở dưới gốc cây hoa quế trầm tư, rồi lại trông thấy Trương di nương và Thẩm Tĩnh Di tới đây thăm hỏi. Trương di nương nhìn thấy nàng, vội vàng tiến lên hỏi: “Lục tiểu thư, phu nhân không sao chứ?”

Trước mặt nhân sắc lo lắng như đang rất lo lắng về bệnh tình của Ninh thị.

Thẩm Tĩnh Sơ nhân nhạ nhìn nàng một cái rồi mới nói: “Đã không còn đáng ngại. Trương di nương thật có tâm.”

Đứng ở sau lưng Trương di nương, Thẩm Tĩnh Di nhất gan kêu lên một tiếng: “Sơ tỷ tỷ...”

Thẩm Tĩnh Sơ không nhìn nàng chỉ cất giọng nói: “Hiện giờ mẫu thân cần phải nghỉ ngơi phải tĩnh dưỡng. Các người không nên đi quấy rầy mẫu thân.”

Thẩm Tĩnh Di há miệng muốn nói nhưng đã bị Trương di nương đoạt trước: “Lục tiểu thư hôm qua Di nhi không có đối với Tứ tiểu thư để cho Lục tiểu thư hoảng sợ là Tĩnh Di không tốt. Kính xin Lục tiểu thư khoan hồng độ lượng tha thứ cho sơ suất của Di nhi. Chuyện hôm nay cũng chỉ là hiểu nhầm, Lục tiểu thư không nên để trong lòng.”

Thẩm Tĩnh Di vẫn như cũ cụp mi rũ mắt. Bộ dáng thật như người vô tội.

Nếu ở kiếp trước, chắc chắn nàng sẽ không tính toán những chuyện này với nàng ta. Nhưng kiếp này bất đồng, Thẩm Tĩnh Di là người phản bội nàng. Đến ngay cả nha hoàn bên cạnh nàng cũng dám mua chuộc như vậy đã quá rõ ràng rành rã tâm của nàng ta. Làm sao nàng có thể chịu đựng được?

Ngoài miệng Thẩm Tĩnh Sơ nhân nhạ đáp: “Việc này với Di muội muội không có quan hệ. Ta không có buồn bực nàng.”

Trương di nương hơi nhẹ nhàng thở ra. Một tay nắm tay Thẩm Tĩnh Di còn tay kia thì gơ ra muốn bắt lấy tay của Thẩm Tĩnh Sơ để hai tay đặt lên nhau: “Như thế thì thật tốt rồi. Về sau hai tỷ muội vẫn một lòng...”

Thẩm Tĩnh Sơ ung dung thản nhiên rút tay ra khỏi Trương di nương. Trương di nương nhất thời cứng ngắc ngay cả Thẩm Tĩnh Di cũng ngây ngẩn cả người.

Từ lúc nào Lục tiểu thư lại sinh ra khúc mắc với hai mẹ con nàng?

Ánh mắt Thẩm Tĩnh Sơ lướt qua hai mẹ con Trương di nương. Chỉ nhàn nhạt cười rồi nói: “Khương di nương, Thu muội muội. Các người cũng tới.”

Trương di nương đành phải trong ngượng ngừng thu tay lại. Thẩm Tĩnh Di khôi phục nụ cười nhưng trong mắt lóe lên sự oán hận.

Khương di nương tiến lên hành lễ. Cung kính hỏi: “Thân thể phu nhân đã khỏe lên rồi chứ?”

Thẩm Tĩnh Sơ nói: “Mẫu thân đã nghỉ ngơi.”

Khương di nương nói: “Biết phu nhân thân thể không tốt. Tỳ thiếp mượn hoa kính Phật. Hôm qua được phu nhân thưởng tổ yến nên nấu chút cháo đưa đổi hy vọng thân thể phu nhân sớm ngày hồi phục.”

Nha hoàn bên cạnh bước lên. Thẩm Tĩnh Sơ phân phó người đưa vào trong buồng rồi đáp: “Khương di nương thật có tâm. Tĩnh Sơ thay mẫu thân tạ ơn di nương.”

Khương di nương chỉ chỉ Thẩm Tĩnh Thu đứng ở sau lưng: “Từ sau khi Thu nhi tỉnh lại mọi chuyện trước kia đều quên hết ngay cả quy củ cũng không biết nên hôm nay mới gây ra chuyện đáng chê cười. Nếu Lục tiểu thư không chê mong về sau chỉ điểm Thu nhi nhiều hơn.”

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn thoáng qua Thẩm Tĩnh Thu đang cụp mi rũ mắt. Ấn tượng của nàng về Thẩm Tĩnh Thu cũng không quá kém. Hơi vuốt vuốt cằm nói: “Thân là tỷ tỷ ta dĩ nhiên phải chỉ bảo muội muội rồi.”

Khương di nương nhẹ nhàng thở ra. Tranh thủ thời gian nói cảm ơn: “Cảm ơn Lục tiểu thư. Tỳ thiếp cũng không quấy rầy Lục tiểu thư.” sau đó liền dẫn Thẩm Tĩnh Thu cáo lui.

Trương di nương có chút ghen ghét nhìn hai mẹ con Khương di nương. Đồng thời cũng rất khó hiểu, vì sao đột nhiên Thẩm Tĩnh Sơ lại đối đãi với hai người đó có phần kính trọng? Không phải xưa này nàng luôn lạnh nhạt hay sao?

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn thấy Trương di nương vẫn còn đang đứng ở đây chưa có ý định rời đi liền lạnh lùng nói: “Còn đứng ngây đó làm gì?”

Trương di nương lúc này mới hồi thần. Dẫn Thẩm Tĩnh Di rời đi. Thẩm Tĩnh Di gặt gao cắn môi. Vừa bước đi vừa suy nghĩ, Thẩm Tĩnh Sơ ngày hôm nay người đối xử với ta như vậy thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình...

...

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vòng tay ngọc Dương Chi

Trời chạng vạng tối, Thẩm Tĩnh Sơ rốt cuộc chờ được Thẩm Nguyên Huân quay về, hắn đã biết chuyện Ninh thị đau bụng đến ngất đi, nói với Thẩm Tĩnh Sơ là đã nói chuyện với Long Ngâm Nguyệt. Long Ngâm Nguyệt bảo hắn có sư muội y thuật còn cao minh hơn, đợi hắn tìm cơ hội nói với sư muội đến xem qua bệnh tình cho Ninh thị.

Đồ đệ của Đông Phương Khanh chắc chắn là nổi tiếng, Tĩnh Sơ vui mừng, thúc giục Nguyên Huân nhanh chóng lấy tin tức từ Long Ngâm Nguyệt. Bệnh cần có thầy giỏi, nàng hi vọng có thể trị tận gốc bệnh tình của Ninh thị, mà bệnh của Ninh thị không bình thường như vậy, nàng mơ hồ cảm nhận có âm mưu bên trong.

Hôm sau Ninh thị vẫn kiên trì đứng dậy dẫn nhóm di nương thứ nữ đến chỗ lão phu nhân thỉnh an. Mới đi vào liền nghe được giọng nói nghiêm khắc của lão phu nhân “Người sao có thể vì cháu ngoại trai bên nhà người mà không quan tâm đến cháu gái của Thẩm gia? Nếu Tuyệt nhi có gì không ổn, ta xem kể mẫu như người thế diện như thế nào! Nếu là bị cái danh “ngược đãi kẻ nữ” thì người làm sao mà ngẩng đầu lên nhìn mặt phu nhân đã qua đời đây!”

Thích thị quỳ trên mặt đất, ủy khuất nói “Con dâu biết sai”

“Người phải nhớ kỹ, người không chỉ là nữ nhi Thích phủ, mà còn là con dâu Thẩm phủ! Nữ nhi Thẩm phủ không phải tùy tiện đem gả cho kẻ khác! Cháu ngoại trai nhà người kém cỏi thế kia, làm sao xứng đôi với Tuyệt nhi được!” Lão phu nhân nghiêm khắc nói.

Thích thị lo sợ không yên “Ngày ấy chị dâu năn nỉ con dâu mãi nên con dâu không lay chuyển được... Vốn dĩ con dâu cũng muốn xin chỉ thị của mẫu thân, chỉ là Tuyệt nhi chưa gì đã vội tới thỉnh an con dâu, con dâu chỉ mới nói ý định thôi mà ai ngờ...”

Ai ngờ Thẩm Tĩnh Tuyệt lại là nữ tử ngoan cường như vậy.

Lão phu nhân cắt ngang lời nàng ta: “Về sau không được tự chủ trương như thế nữa!”

Lão phu nhân tức giận không chỉ bởi vì cháu trai bên họ nhà Thích thị dám trèo cao tới nữ nhi Thẩm gia, mà càng tức là Thích thị chưa được nàng đồng ý mà dám một mình đáp ứng đem nữ nhân Thẩm gia gả ra ngoài, lướt qua mặt lão phu nhân.

Người tuổi tác đã cao, mấy năm nay cũng đem một ít chuyện vặt giao cho con dâu chi thứ hai, nhưng quyền chính vẫn trong tay mình. Dựa theo quy củ thì sự vụ của gia đình, chính xác phải do Ninh thị xử lý, nhưng Ninh thị tính tình quá thẳng thắn, không thích hợp quản gia, cần mất thời gian dạy dỗ, Thích thị chi thứ hai tuy không xứng với vị trí này nhưng cũng khôn khéo sắc bén, không có làm hỗn loạn gì nhiều. Chẳng qua là vậy nhưng Thích thị cũng chưa từng chính thức là chủ nhân quản gia, lại dám qua mặt lão phu nhân để định việc hôn nhân của kẻ nữ, kẻ đính ước lại thấp kém, Thích thị thiên vị nhà mẹ đẻ, việc này làm sao lão phu nhân nuốt trôi cho được?

Thích thị nức nở: “Con dâu xin nghe lời mẫu thân dạy bảo.”

Lão phu nhân nhìn lướt qua: “Tuyệt nhi hôm nay đã khỏe chưa?”

Thích thị cố gắng trấn an đáp lời: “Tuyệt nhi hôm nay đã khỏe, vốn dĩ muốn tới thỉnh an mẫu thân nhưng mẫu thân kêu nàng tĩnh dưỡng hai ngày nên con dâu mới không gọi lại đây”

Kỳ thật là Thích thị không muốn Thẩm Tĩnh Tuyệt xuất hiện chọc lão phu nhân thêm tức giận, nhắc nhở lão phu nhân là Thích thị đã phạm sai lầm, đợi qua hai ngày, khi việc này đã phai nhạt thì nói sau.

Lão phu nhân giương mắt nhìn Ninh thị và nhóm người tới sau, thu lại tức giận, liếc mắt với Thích thị đang còn quỳ, giọng lạnh lùng: “Còn không mau đứng dậy! Chẳng lẽ muốn bọn hậu bối chê cười?”

Thích thị vâng dạ đứng lên, lão phu nhân thấy Ninh thị chú trọng quy củ như vậy, trong lòng cao hứng, càng bắt mắt với Lưu di nương hơn. Người ta chính thể bị bệnh vẫn kiên trì tới thỉnh an, Lưu di nương bất quá chỉ là đi nương nhưng lại ý vào mạng thai liền bỏ qua thỉnh an này, hừ.

Thỉnh an xong, lão phu nhân tạm thời áp chế sự không vui vừa rồi, tâm tình tốt lên: “Hôm nay cô nãi nãi đến thăm lão thái bà này, các người dùng bữa sáng xong thì đến đây giúp vui đi”

Cô nãi nãi trong miệng lão phu nhân chính là nữ nhi con vợ cả Thẩm Chi Nhu, gả chính thất Trần Quốc công Dương thế tử, nhưng vẫn sinh không ra trưởng tử, trước đó vài ngày mới nạp con trai di nương thành con thừa tự.

Lão phu nhân quy củ vốn dĩ là trừ bỏ lúc thỉnh an, nhóm thứ nữ không thể ở lại, dù sao cháu trai cháu gái con vợ cả cũng không ít, nhưng hôm nay lão thái thái vì cô nãi nãi phá lệ, có thể thấy được lão thái thái yêu thích nữ nhi này thế nào.

Thích thị cười lấy lòng: “Chắc là vì ngày mai là sinh nhật mẫu thân, trước lại đến đây ăn mừng với mẫu thân, cô nãi nãi quả là có hiếu”

Nhắc tới nữ nhi nhà mình, lão phu nhân tươi cười: “Nàng chẳng qua chỉ là thích náo nhiệt thôi.” trên mặt không che giấu được vui sướng.

Mọi người đều tự trở về sân dùng bữa, sau đó quay lại Vinh uyển.

Thẩm Tĩnh Sơ vừa vào gian trong liền nghe được tiếng cười không ngừng, hành lễ xong rồi, Dương phu nhân Thẩm thị liền cười cười vẫy nàng: “Sơ nhi càng trưởng thành càng trở nên đẹp ra!”

Thẩm Tĩnh Sơ nhu thuận tiến lên, Dương phu nhân cẩn thận đánh giá, vừa cười vừa kêu nha hoàn mở một hộp lấy ra một trâm vàng khảm hồng ngọc bích thành hoa, khảm phi thủy ngọc thạch.

Dương phu nhân mỉm cười lấy bộ trâm cài lên mái tóc Thẩm Tĩnh Sơ, chặc lưỡi nói: “Sơ nhi thật là bộ dạng càng lớn càng đẹp, đeo bộ trang sức này càng đẹp mắt.”

Thẩm Tĩnh Sơ không rõ lắm tươi cười vừa ý của cô nãi nãi là như thế nào, nàng mơ hồ nhớ là Thẩm Tĩnh Thu mới là con dâu của nàng ta, nhưng lúc này đây...?

Hình như bộ trâm cài trên đầu nàng quý trọng hơn những cây trâm khác nhiều.

Bỗng nhiên cảm thấy hình như đầu càng nặng thêm.

Chẳng lẽ cô nãi nãi muốn mình làm con dâu nàng ta?

Đừng nói chuyện con trai nàng ta chỉ là con thừa tự con di nương ghi dưới danh nghĩa trưởng tử con mẹ cả, với thân phận này, đừng nói lão phu nhân, ngay cả Thẩm lão gia cũng tuyệt đối không đồng ý cho Thẩm gia đích nữ gả qua đó, huống chi, Thẩm Tĩnh Sơ ngoại trừ là danh nghĩa An Viễn hầu Thẩm gia, còn đại diện cho Uy viễn đại tướng quân Ninh gia, dựa theo thân phận Thẩm Tĩnh Sơ, dù làm hoàng hậu, lấy hoàng tử sau này cũng thật sự không đủ.

Thẩm Tĩnh Sơ sắc mặt không đổi, ngọt ngào cười nói: “Cảm ơn cô cô!”

Thẩm Tĩnh Liên bên cạnh lẩm bẩm: “Dựa vào cái gì mà trâm cài của nàng ta lại quý hơn của ta chứ!”

Giọng nói mặc dù không lớn nhưng mọi người ở đây đều nghe thấy, Dương phu nhân trên mặt có chút xấu hổ, vốn dĩ nàng đã có tính toán, đưa trang sức có chút thiên vị, nhưng nghĩ là Thẩm Tĩnh Sơ là đích nữ, những người khác sẽ không dám hé răng, ai ngờ lại có kẻ tiểu bối không hiểu chuyện nói trắng ra như thế, hại nàng bây giờ không biết nói sao cho phải.

Thích thị họ hai tiếng nhanh phân phó bọn nha hoàn đem trái cây lên, che lấp sự ngượng ngùng vừa rồi.

Dương phu nhân lại không đơn giản từ bỏ như vậy, cười nói: “Trước đó vài ngày sinh nhật Sơ nhi, ta vốn dĩ đặt một cái vòng tay Dương chi bạch ngọc, ai biết ngọc kia lại mất thời gian chế tác khá nhiều, nên mới sửa tặng thành dây đeo tay, nay vòng đã làm xong, tuy rằng chậm chút nhưng cũng thực đẹp lắm, Sơ nhi đừng có ghét bỏ nha!”

Lão phu nhân thấy vậy bỗng nhiên không tươi cười nữa “Chi Nhu, ta thấy ngươi còn không đối với mẫu thân tốt được như vậy đấy!”

Dương phu nhân sắc mặt hơi kém, vừa cười vừa lay tay lão phu nhân “Mẫu thân à, sinh nhật của người, Chi Nhu tất nhiên đã chuẩn bị lễ vật tốt nhất rồi...”

Lão phu nhân không nói tiếp, sắc mặt vẫn không khá lên mấy.

Thẩm Tĩnh Sơ nhanh lên tiếng “Cô, Tĩnh Sơ tính tình hoạt bát, thật không dám đeo vòng tay bạch ngọc này đâu, lỡ may làm hỏng thì phụ tâm ý của cô!”

Dương chi ngọc vòng tay này cũng không phải là vật tầm thường, Dương phu nhân đưa cho Thẩm Tĩnh Sơ cũng không phải chỉ mang ý nghĩa là lễ vật sinh nhật, vòng tay kiểu này thường là tín vật đính hôn. Đương nhiên còn phải cỡ hoàng thân quốc thích mới dám dùng đến.

Dương phu nhân rõ ràng nhìn trúng nàng làm con dâu, nhưng không nói rõ, muốn dùng chiếc vòng này thử tâm ý của nàng, nếu Thẩm Tĩnh Sơ nhận lấy thì...

Lão phu nhân cũng hiểu rõ ý tứ nhưng không muốn trước mặt người nhà bởi bác mặt mũi nữ nhi của mình nên mới sắc mặt không tốt, lại chỉ điểm cho Thẩm Tĩnh Sơ, nếu nàng ta còn không hiểu ý tứ Dương phu nhân thì cũng phải thấy được lão phu nhân không vui, không được phép nhận vòng tay này.

Kiếp trước Thẩm Tĩnh Sơ quả thật là thấy sắc mặt lão phu nhân không tốt mà không muốn lấy vòng ngọc này, kiếp này tái thế làm người, đương nhiên nàng đã sớm hiểu dụng ý, tất nhiên là nhanh chóng cự tuyệt.

Dương phu nhân chưa từ bỏ ý định, lấy vòng ngọc ra khỏi hộp, úm vào tay Tĩnh Sơ: “Sơ nhi làn da trắng nõn, quả thật vô cùng xứng với vòng ngọc thượng đẳng này!”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Người được chọn

Thẩm Tĩnh Sơ không một tiếng động dựa vào trên người lão phu nhân, cười né tránh Dương phu nhân nói: “Nhưng cháu gái cảm thấy nếu như tổ mẫu mang càng đẹp hơn! Không biết cô cô chuẩn bị Dương chi ngọc tốt nào cho tổ mẫu?”

Dương phu nhân sắc mặt trầm xuống, trong lòng có chút không vui, lại thấy Thẩm Tĩnh Sơ nhìn nàng cười hi hi, ánh mắt tinh khiết giống như là hoàn toàn không biết ý nghĩa của vòng ngọc Dương Chi. Chi là hiệu thuận của tôn nữ, chắc có thể Thẩm Tĩnh Sơ cũng không biết ý nghĩa trong đó. Chẳng qua là không muốn để cho lão phu nhân tức giận.

Nghĩ như vậy, sắc mặt mới tốt hơn một chút, nói: “Cô cô đều đã chuẩn bị lễ vật kỹ càng cho tổ mẫu. Mẫu Thân, Sơ nhi thật là hiếu thuận...”

Ánh mắt vẫn nhìn trên người Thẩm Tĩnh Sơ.

Lão phu nhân thỏa mãn cười cười nói: “Sơ nhi họ Thẩm, là người của Thẩm gia, đương nhiên hiếu thuận lão thái bà này.”

Dương phu nhân nghe ra ý nghĩa trong lời nói của lão phu nhân, vội vàng nói: “Mẫu thân, lẽ nào nữ nhi không hiếu thuận mẫu thân sao?”

“Hiếu thuận...” Lão phu nhân ý vị thâm trường nhìn con gái của mình: “Con nếu không gây phiền phức cho ta, đương nhiên là hiếu thuận.”

Lão phu nhân trong lòng không thích. Nếu như không phải đang ở trước mặt nhiều người, cần giữ mặt mũi cho nữ nhi, đã sớm bộc phát.

Dương phu nhân trên mặt hơi bối rối, chỉ đành ngượng ngùng nói: “Nữ nhi từ trước đến nay nghe lời mẫu thân nhất, mẫu thân nói cái gì, chính là cái đó.”

Một bên Thẩm Tĩnh Liên nhìn không hiểu tầng này ý tứ. Chỉ thấy cô cô thật bất công, lại trước mặt mình đưa vòng ngọc Dương Chi cho Thẩm Tĩnh Sơ, mà Thẩm Tĩnh Sơ vậy mà không nhận, trong lòng càng thêm bất mãn, bèn môi nói: “Cô cô người mạnh khỏe sinh thiên vị đấy. Vì sao Sơ muội muội có,

nhưng chúng ta lại không có? Người khác cũng liền thôi, con cùng Vân muội muội đều là con vợ cả Thẩm gia, cô tại sao lại như vậy...”

Thích thị sợ hãi, vội vàng che miệng con gái lại, nhưng lúc này cũng đã muộn.

Đối với con gái nói năng lỗ mãng, Thích thị rất quần bách. Đầu là do nàng thường ngày không có cố gắng dạy dỗ, quá mức dung túng con gái bảo bối này.

Trên mặt Dương phu nhân mù mịt một mảnh. Lão phu nhân cũng không vui. Tuy rằng nữ nhi của mình làm có hơi quá, nhưng kiêng kỵ mặt mũi của nữ nhi cũng phải cho lui mọi người, thời điểm hai người ở riêng nói chuyện mới dễ bàn. Mà bây giờ đích nữ chỉ thứ hai, nhưng lại không có quy củ, ở trước mặt nhiều người liền nói cô cô thiên vị, hiển nhiên là không cho lão phu nhân mặt mũi.

Lão phu nhân trên mặt lạnh tanh, giọng điệu không vui nói: “Cô cô vốn nói là đưa cho Sơ nhi lễ vật sinh nhật sao? Cũng không tính là bất công, có điều là bổ sung thôi.”

Dù sao cũng là con gái của mình. Là do chính mình sinh ra. Vẫn phải che chở, Tôn nữ sao, trước sau vẫn cách một tầng tình cảm.

Dương phu nhân ánh mắt sáng lên. Chẳng lẽ lão phu nhân đồng ý? Nhưng lại nghe lão phu nhân nói: “Nếu sinh nhật đã qua, lễ vật bổ sung cũng không còn ý nghĩa, vì vậy thôi đi.”

Sắc mặt Dương phu nhân trong chớp mắt ảm đạm đi.

Ở cửa, nha hoàn thông báo, đúng lúc đánh gậy không khí ngột ngạt trong phòng: “Khương di nương cùng Cửu tiểu thư tới ——

Chợt lão phu nhân nở nụ cười, nhìn Dương phu nhân nói: “Thu nhi dung mạo xinh đẹp, lại ôn thuần ngoan ngoãn, con có thể để ý xem một chút.”

Đang nói, Khương di nương dẫn Thẩm Tinh Thu đi vào. Thẩm Tinh Thu thuận theo thỉnh an lão phu nhân và Dương phu nhân. Dương phu nhân gọi nàng đến bên cạnh, và tinh tế tỉ mỉ đánh giá một phen. Thực sự rất hài lòng, vừa cười vừa nói vài câu với Thẩm Tinh Thu. Trong lòng Thẩm Tinh Thu nghi ngờ và sợ hãi, mình chợt trở thành tiêu điểm, tự nhiên có chút không quen. Mà chỉ sợ mình nói sai, nên đánh thức toàn bộ tinh thần, cẩn thận từng li từng tí đáp lời.

Ăn cơm trưa xong, lão phu nhân liền đuổi các nàng rời đi. Thẩm Tinh Sơ trong lòng liền biết, lão phu nhân có chuyện muốn nói với cô cô. Đương nhiên cũng không thoát được chuyện vừa rồi.

Có điều dựa vào thái độ của lão phu nhân. Chắc chắn sẽ không ưng thuận cho nàng phối hôn sự này. Kiếp này, nàng chỉ hy vọng có thể tìm được một phu quân đối với mình thật lòng, mà không phải lợi dụng gia thế của nàng.

Thẩm Tinh Sơ thở dài, nguyện vọng đơn giản như vậy, nói thì dễ làm thì khó.

Đội Thẩm Tinh Sơ và các nàng lui ra. Dương phu nhân không nhìn được, vội vã nói: “Mẫu thân, người vì sao...”

Còn chưa nói hết, liền bị lão phu nhân cứng rắn quát: “Chi Nhu, con rất hồ đồ! Bây giờ con đã gả cho Dương gia, liền không để ý mặt mũi của Thẩm gia hay sao?”

Dương phu nhân ủy khuất nói: “Nữ nhi không dám.”

“Không dám?” Lão phu nhân gõ trán Dương phu nhân một cái, “hừ hừ” hai tiếng: “Con nếu như không dám, lại dám đánh chủ ý lên người Sơ nhi? Con cũng biết Sơ nhi không chỉ là đích nữ Thẩm gia, vẫn là ngoại tôn nữ của Ninh gia. Đứa con trai của con, cho dù chính xác là con trai trưởng của Dương gia, muốn kết hôn với Sơ nhi cần phải cân nhắc một phen. Huống chi, hẳn chỉ là con trai thứ, được ghi nhận dưới danh nghĩa của con mà thôi. Đừng nói là ta không đồng ý, coi như ta mở một con mắt nhắm một con mắt, con cho rằng phụ thân con đồng ý sao? Con cho rằng đại ca con cũng sẽ đồng ý sao? Con cho rằng Ninh thị cùng với Ninh gia sẽ đồng ý sao?”

“Mẫu thân...” Dương phu nhân khổ sở nói: “Nữ nhi không phải là không để ý mặt mũi của Thẩm gia, mà là...Mà là nữ nhi không sinh được nhi tử, thực sự...Thực sự...”

Nhắc tới trong lòng lại đau đớn, Dương phu nhân chớp mắt đau xót, không nhìn được lấy ta áo che mặt, riu riu mà khóc.

Nhìn thấy nữ nhi bảo bối từ nhỏ mình đã hết lòng nuôi dạy, được nâng trong lòng bàn tay lớn lên khóc thành cái dạng này. Lại nghĩ tới tình cảnh của nàng hiện giờ, thật làm cho Mẫu thân là nàng đau lòng, không khỏi có chút thờ dài nói:

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa. Con đánh chủ ý lên nữ nhi Thẩm gia, tất nhiên là hi vọng cháu gái giúp đỡ cô cô. Con muốn cưới Nữ nhi Thẩm gia, đơn giản là ghi nhớ gả thấp Đích nữ, nhi tử của con sẽ kính mấy phần, nể trọng mấy phần, như vậy cuộc sống sau này của con trôi qua rất dễ dàng.”

Dương phu nhân bị lão phu nhân nói toạc ra suy nghĩ trong lòng, trên mặt ửng đỏ. Lại nghĩ đến, đây là mẫu thân sinh của mình, nếu mẫu thân đã biết, vậy nàng cũng không có gì phải sợ: “Mẫu thân, nữ nhi cũng biết con không sinh được nhi tử, chỉ có cách này...”

Lão phu nhân thở dài, lại nói: “Nhưng là nữ nhi Thẩm gia, nếu gả thấp như vậy, Thẩm gia sẽ không còn mặt mũi. Sơ nhi thì không nói rồi, Liên nhi con khẳng định nhìn không trúng, chỉ có Vân nhi...”

“Vân nhi như thế nào?” Dương phu nhân vội vã hỏi. Có thể cầu được Sơ nhi đương nhiên là tốt nhất. Nhưng nàng cũng biết cầu Sơ nhi khó khăn cỡ nào. Nếu như không thể cầu được Sơ nhi, mà có thể cầu được Vân nhi cũng là sự lựa chọn tốt.

Lão phu nhân bắt gặp thờ dài, khuôn mặt lộ vẻ thương hại: “Vân nhi là người ngoan ngoãn lại hiếu quy củ. Trong nhà nhiều cháu gái như vậy, ta thích nhất là Vân nhi. Nhưng mà Tam ca nàng không tiến bộ...Ai, Ta thấy việc này oan ức Vân nhi quá...”

Dương phu nhân cũng biết chuyện tình yêu của Thẩm Tam Gia, xem sắc mặt lão phu nhân như vậy, chắc sẽ không chịu gả Vân nhi đi, lại nói: “Cái kia...Chỉ thứ hai Tuyết nhi thì sao?”

Lão phu nhân khó xử: “Vốn Tuyết nhi là một sự lựa chọn tốt. Có điều con tôi không khéo, hôm qua Nhị tẩu con náo loạn một trận với Tuyết nhi. Bây giờ lại đem Tuyết nhi gả cho con, sợ lại ồn ào, náo loạn một phen.”

Dương Phu Nhân không tránh khỏi khó chịu: “Mẫu thân, nữ nhi...nên làm thế nào cho phải?”

Lão phu nhân tay trái hướng về phía bàn. Dương phu nhân lập tức lấy lòng đem nước trà đưa cho lão phu nhân. Lão phu nhân không nhanh không chậm hớp trà, mới chậm rãi nói: “Đứa con trai này bất quá là con thứ ghi vào danh nghĩa của con. Con cũng tìm một thứ nữ hiếu quy củ, hiếu kiến thức cơ bản của thứ nữ. Ghi vào danh nghĩa của chính thất, thân phận hai người không phải rất là đối xứng hay sao? Cần gì phải là đích nữ Thẩm gia?”

“Mẫu thân...” Dương phu nhân có chút nản lòng. Tuy rằng lão phu nhân nói có lý. Nhưng mà, cũng không phải là biện pháp nàng hài lòng nhất.

Lão phu nhân đặt ly trà xuống nói: “Cứ như vậy đi, thứ nữ cũng tùy con chọn lựa, con có vừa ý ai không?”

Dương phu nhân bĩu môi, trong lòng tức giận, ủy khuất nói: “Vậy mẫu thân nghĩ người nào thích hợp?”

Lão phu nhân trầm tư chốc lát: “Thu nhi của chi thứ nhất coi như không tệ. Chính là hai ngày trước chết chìm, hình như mọi chuyện lúc trước đều quên đi. Bây giờ đang học lại quy củ, có điều nàng mới mười hai tuổi, đợi đến lúc cập kê, quy củ cũng học gần hết rồi, con cảm thấy thế nào?”

Dương phu nhân nhớ tới lúc này Thẩm Tĩnh Thu ngoan ngoãn. Tướng mạo đoan chính, dịu dàng nghe theo, hẳn là hiếu quy củ. Bất đắc dĩ, cũng là sự lựa chọn tốt, liền gật đầu: “Mẫu thân nói như vậy liền tốt.”

Lão phu nhân cuối cùng cũng nở nụ cười, động viên Dương phu nhân: “Được rồi, được rồi, Chi Nhu, đừng mặt mày ủ rũ, mẫu thân như thế nào lại không lo cho con! Tất nhiên là hi vọng con mạnh khỏe.”

Dương phu nhân lúc này mới nở nụ cười, có chút làm nũng nói: “Vẫn là mẫu thân tốt nhất...”

Lão phu nhân vừa đáp lời, vừa gọi nha hoàn Lục Khởi: “Con đi Cẩm Uyển xem thân thể Đại phu nhân như thế nào? Nếu thuận tiện, để cho nàng qua đây một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nâng làm đích nữ

Lục Khởi thấp giọng đáp, xoay người ra ngoài. Chỉ trong thời gian uống cạn chun trà, Ninh thị đi vào, cung kính nói: “Không biết mẫu thân tìm con đâu có chuyện gì?”

Lão phu nhân để Ninh thị ngồi xuống, ân cần nói: “Thân thể con khỏe chưa? Nhất định là dạy dỗ nữ nhi trong nhà vô cùng vất vả mà ra!”

Trong lòng không khỏi nhớ đến chuyện hôm qua Quát Hồng bẩm báo, thoát nhìn không giống như Ninh thị bịa đặt. Huống hồ, Ninh thị có điều hoài nghi, kiêng kị danh tiếng Thẩm gia, cũng hi vọng chứng minh rõ ràng.

Con mắt Lão phu nhân híp lại, nếu chuyện này là thật. Dĩ nhiên là bắt Di nhi khai ra người nào, liền nhanh chóng để Di nhi xuất giá, để tránh làm bẩn danh tiếng Thẩm gia.

Ninh thị mỉm cười, thái độ cung kính và khiêm tốn: “Dạy nữ nhi là chuyện con nên làm, không có vất vả chút nào.”

Lão phu nhân cứng lại, trong lòng buồn bực. Bỗng nhiên Sơ nhi trở nên lạnh lợi hơn, thế nào mà ngay cả Ninh thị cũng đột nhiên cung khiêm* rất nhiều, tính tình quật cường trước đó, càng sẽ không nói câu khách sáo?

Lão phu nhân sống gió gì còn chưa thấy qua, rất nhanh đã phản ứng lại, cười híp mắt nói: “Đích tôn** nữ nhi đều đã trưởng thành, cũng là lúc nên nghị hôn...”

*cung kính và khiêm tốn

**Chi trưởng

Ninh thị trong lòng cả kinh. Chẳng lẽ lão phu nhân muốn làm hôn sự cho Tinh Sơ? Nhưng mà nàng không biết tâm ý của Tinh Sơ. Hôn sự này, mẫu thân như nàng, chỉ hy vọng con gái có thể tìm được người trong lòng, cùng nhau tâm đầu ý hợp liền tốt.

Thấy Ninh thị nghi hoặc nhìn nàng, lão phu nhân cũng không nói ra, chỉ nói: “Hôm nay ta thấy Thu nhi rất là ngoan ngoãn, nhìn rất thích, không bằng ghi dưới danh nghĩa của con, được không?”

Tuy là trung cầu ý kiến, nhưng lão phu nhân đã lên tiếng, căn bản là đã có kết luận, không còn cách khác. Ninh thị trong lòng buồn bực không thôi, hơi có không thích, nàng dưới gối cũng không phải là không có nữ nhi, mà ba phòng đều có nữ nhi. Vì sao phải để một thứ nữ trở thành nữ nhi của nàng chứ? Nhưng thay đổi suy nghĩ vừa nghĩ, nàng Thu nhi tất nhiên là so với Lam nhi tốt hơn. Nếu là Lam nhi, nàng nhất định sẽ kháng nghị. Bây giờ, thật vất vả mới được trượng phu đề ý, nàng không muốn bởi vì chuyện này mà bị lão phu nhân bắt bẻ, ồn ào không vui, chỉ đành phải ỉn xuống bất mãn trong lòng: “Mẫu thân nói vậy liền tốt.”

Lão phu nhân cười nói: “Vừa là như vậy, ta liền phân phó quân sự. Sau này tiền tiêu vật hàng tháng của Thu nhi giống như con vợ cả mà làm.” Lại nói: “Con thân thể không tốt, vẫn nên về sớm nghỉ ngơi!”

Ninh Thị đứng dậy phúc thân nói: “Con dâu xin cáo lui.”

Trở lại Cẩm Uyển, chỉ thấy Thẩm Tinh Sơ đang đọc sách. Thấy nàng trở về, để quyển sách trên tay xuống, cười híp mắt nói: “Mẫu thân, tổ mẫu tìm người có chuyện gì?”

Ninh thị ngồi xuống, ở giữa lòng mày thế nhưng lộ vẻ nghi hoặc: “Tổ mẫu con nói đem Thu nhi ghi vào dưới danh nghĩa của ta, con nói Dịch tôn nữ nhi đã trưởng thành, đã đến lúc nên nghị hôn...”

Đột nhiên trong lòng chợt hiểu: “Lẽ nào phải làm hôn sự cho Thu nhi? Hôm nay cô nãi nãi cũng tới—— Chẳng lẽ là nghị thân với nhi tử của cô nãi nãi?”

Thẩm Tinh Sơ không nghĩ tới mẫu thân thông minh như vậy, mới như vậy đã đoán ra, vỗ tay cười nói: “Mẫu thân đoán đúng!”

Ninh thị kinh ngạc nói: “Là thật sự? Ta chỉ thuận miệng nói.” Lại gầy gầy trán của nàng nói: “Sao con lại biết mẫu thân đoán đúng? Đến cùng con là mẫu thân hay ta là mẫu thân đây?”

Thẩm Tinh Sơ cười hi hi nói: “Đương nhiên mẫu thân là mẫu thân của Tinh Sơ rồi! Mẫu thân không biết, hôm nay cô cô muốn đưa vòng ngọc Dương Chi cho Tinh Sơ, có điều tổ mẫu không thích, Tinh Sơ liền không muốn.”

“Vòng ngọc Dương chi?” Bản thân Ninh thị biết ý nghĩa bên trong là gì, lẽ nào cô nãi nãi vừa ý Tinh Sơ? Nhưng tại sao lại chọn Thu nhi?

“Dạ” Thẩm Tinh Sơ gật đầu, ở trước mặt Ninh thị thẳng thắn: “Cô muốn Tinh Sơ làm con dâu. Có điều tổ mẫu không thích, Tinh Sơ không thích, Thẩm gia cũng không thích, đại khái là như vậy. Vì lẽ đó cô cô mới thay đổi chủ ý, muốn Thu nhi muội muội đi!”

“Làm sao con biết?” Ninh thị kinh ngạc hỏi. Thẩm Tinh Sơ vừa nói, nàng liền biết trong đó có nguyên do. Có điều là cô nãi nãi muốn cưới cao, nhưng lão phu nhân sợ làm mất mặt Thẩm gia, liền để thứ nữ lấy danh nghĩa của nàng làm đích nữ, để trấn an cô nãi nãi.

Thẩm Tinh Sơ chọn một mảnh dưa hấu trên bàn đưa vào trong miệng nói: “Tinh Sơ đoán.”

Dù sao vẫn không thể nói cho mẫu thân biết là kiếp trước nàng đã từng trải qua?

Lại nói: “Mẫu thân cũng nên gọi các di nương đến, báo cho các nàng biết việc này.”

Nàng Thẩm Tinh Thu làm Dịch nữ, đối với nàng vô hại. Bởi vì kiếp trước Thẩm Tinh Thu rất ôn hòa, không có lòng hại nàng. Dĩ nhiên, đầu thai làm người, nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác. Bất kỳ người nào nhìn hiền lành đến cực điểm, đều có khả năng sau lưng đâm nàng một dao. Nàng đúng là rất mong đợi, Thẩm Tinh Lam cùng Thẩm Tinh Di trên mặt sẽ đặc sắc như thế nào.

Ninh thị phân phó Bảo Âm gọi di nương và thứ nữ đến Cẩm Uyển. Chờ người đủ, Ninh thị nhìn quét qua mọi người, ngữ điệu bình tĩnh nói: “Hôm nay lão phu nhân nói, muốn đem Thu nhi ghi vào dưới danh nghĩa của ta. Bắt đầu từ hôm nay, Thu nhi chính là đích nữ Thẩm phủ.”

Khuông di nương cùng Thẩm Tinh Thu nghe được tin tức này đầu tiên là sửng sốt, cho là mình nghe lầm, thấy Ninh thị mỉm cười nhìn nàng, lúc này mới vội vàng quỳ xuống nói: “Tạ mẫu thân.”

Không nghĩ tới, mới vừa xuyên qua vận mệnh đã tốt như vậy. Dịch nữ cùng thứ nữ, vận mệnh không giống nhau a, xem ra ở Thẩm phủ vênh váo hò hét. Làm đích nữ, có thể có gắng được mấy năm...

Khuông di nương cảm kích nhìn Ninh thị. Lại đưa mắt nhìn sang Thẩm Tinh Thu cũng đang quỳ, Thu nhi thế nhưng có vinh quang này, cuối cùng cũng coi như hết khổ...

Lưu di nương cùng mẹ con Trương di nương sắc mặt nhất thời trở nên khó coi đến dị thường. Vừa bất mãn nhìn Ninh thị, vừa đổ kị nhìn Thẩm Tinh Thu. Dựa vào cái gì Thẩm Tinh Thu có thể được nâng thành đích nữ? Các nàng rõ ràng cũng không kém Thẩm Tinh Thu!

Thẩm Tĩnh Lam không giữ được bình tĩnh, bắt mắt kêu lên: “Dựa vào cái gì mà nàng Thẩm Tĩnh Thu làm đích nữ, vậy chúng ta đây? Mẫu thân, điều này quá không công bằng đi?”

Ánh mắt Ninh thị nhẹ nhàng quét qua Thẩm Tĩnh Lam, lại chuyển hướng Lưu di nương, nói: “Lưu di nương, người quản giáo Lam nhi như vậy? Từ nay trở đi Lam nhi được Nghiêm ma ma quản giáo chút quy củ, cũng không sợ làm cho người chê cười?”

Giống như nghe không ra bất kỳ khiển trách nặng nề gì, nhưng cũng để Lưu di nương trong lòng khó chịu.

Lưu di nương đành phải cúi đầu đáp: “Là tỳ thiếp quản giáo không nghiêm.”

Ninh thị không nhìn nàng, ánh mắt nhìn thẳng mọi người: “Nàng Thu nhi, là ý tứ của lão phu nhân, các người nếu có thắc mắc, đều có thể đến hỏi lão phu nhân.”

Nói thì nói như vậy, nhưng mà ai ăn gan hùm mặt gấu chạy đến trước mặt lão phu nhân nói “Vì sao nàng Thu nhi làm đích nữ, mà không nâng con” a!

Ninh thị phát phát tay, ra hiệu để các nàng lui ra

Trong lòng Khương di nương cùng Thẩm Tĩnh Thu tràn đầy vui mừng trở về Lê Uyển. Vừa đi, Khương di nương vừa căn dặn: “Thu nhi, từ nay về sau con chính là đích nữ Thẩm gia. Di nương biết con sau khi tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ, quy củ cũng quên gần hết. Kể từ hôm nay, con phải học lại quy củ thật tốt, để không xảy ra sai lầm gì.”

Thẩm Tĩnh Thu thấp giọng đáp: “Tĩnh Thu biết, di nương đừng lo.”

Nàng tuy là không hiểu quy củ ở thế giới này lắm. Nhưng nàng là ai, nàng thế nhưng là bạch cốt tinh. Chỉ là hơi học một chút liền có thể bắt đầu. Huống hồ, bây giờ còn có cơ hội đang chờ nàng.

Còn có yến tiệc mừng tuổi ngày mai, nếu nàng có thể ở yến tiệc bỗng nhiên nổi tiếng. Dù cho không giống như Nhược Hi như vậy được mọi người chú ý. Thì nàng cũng có chút thân phận cao quý được người ta coi trọng. Hơn nữa, bây giờ nàng có thân phận đích nữ...

A, xem ra Thượng Đế đối với nàng còn khá tốt! Thẩm Tĩnh Thu vui vẻ nghĩ. Chợt, hai bóng người chặn lại đường đi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nghênh tiếp phần

Thẩm Tĩnh Thu ngẩng đầu nhìn lên, là mẹ con Lưu di nương.

Lai giả bất thiện*. Nàng thu lại vẻ mặt vui mừng, thần sắc bình thường hỏi: “Không biết Lưu di nương cùng Lam tỷ tỷ có chuyện gì đây?”

*người tôi không có ý tốt

Lưu di nương nhìn chằm chằm bình thường Khương di nương, trong mắt mang theo vẻ ác liệt: “Nghị Xuân, ta vẫn cho là người an phận thủ thường, không nghĩ tới người dùng thủ đoạn tốt như vậy, trước đây đều là ta nhìn nhầm người rồi!”

Lưu di nương vẫn luôn cho là chính thất Ninh thị mới là kẻ địch lớn nhất. Không nghĩ tới trước đây Thẩm lão gia động phòng với nha đầu Nghị Xuân, mà bây giờ liền vô thanh vô thức lấy được sự coi trọng của lão phu nhân. Đem con gái của nàng nâng làm đích nữ. Phải biết rằng, Thẩm gia không thiếu đích nữ, mà thứ nữ đông đảo. Nhưng lại một mực nâng Thẩm Tĩnh Thu, khẳng định là Khương di nương ngầm làm chuyện gì mà nàng không biết.

Khương di nương đứng mực nói: “Tỳ thiếp vẫn an phận thủ thường, tận tâm hầu hạ lão gia, cũng chưa từng dùng qua bất kỳ thủ đoạn nào.”

Thẩm Tĩnh Lam xem thường hừ một tiếng: “Cô làm ra vẻ!”

“Lưu di nương, Lam tỷ tỷ, mẫu thân đã nói rồi, các người có bất kỳ nghi hoặc nào, cũng có thể đến trước mặt lão phu nhân hỏi. Hai người không nên làm khó dễ Khương di nương, cũng chớ có chọc ta.” Thẩm Tĩnh Thu tuy rằng mới xuyên qua có hai ngày, cùng Khương di nương cũng không quá thân mật. Nhưng dù sao cũng là chủ nhân của thân thể này. Từ lúc sinh ra đã mang theo một loại cảm giác thân thiết. Nhìn tính tình ôn thuận của Khương di nương bị người châm chọc như vậy, dĩ nhiên là không nhìn nổi.

Thẩm Tĩnh Thu trừng mắt với nàng nói: “Người dám dùng tổ mẫu uy hiếp ta?”

Thẩm Tĩnh Thu cúi đầu nói: “Tĩnh Thu không dám, Tĩnh Thu chỉ đem lời của mẫu thân lặp lại một lần nữa thôi.”

Thẩm Tĩnh Lam giận dữ chỉ vào Thẩm Tĩnh Thu, quát lên: “Thẩm Tĩnh Thu, ngươi ——”

Thẩm Tĩnh Thu điềm đạm đẩy ngón tay của nàng ra nói: “Tĩnh Thu bây giờ là đích nữ Thẩm gia, Lam tỷ tỷ chỉ vào Tĩnh Thu như vậy không hợp lễ nghi cho lắm. Mong rằng Lam tỷ tỷ ở cùng với Nghiêm ma ma cố gắng học một ít quy củ mới tốt.”

Xoay người kéo Khương di nương nói: “Di nương, chúng ta đi.”

Thẩm Tĩnh Thu oán hận nhìn bóng dáng hai người rời đi, tức giận đến run cầm cập: “Di nương, người nhìn thấy không? Bây giờ một Thẩm Tĩnh Thu cũng có thể bò lên đầu ta, sau này ta nên làm cái gì bây giờ!”

Lưu di nương trong lòng hận nghiền răng nghiền lợi. Nhưng đành phải kiềm chế tức giận trong lòng, nói: “Ta cuối cùng sẽ dọn dẹp các nàng, nhưng mà bây giờ ta là người có bầu!”

“Dọn dẹp một chút!” Thẩm Tĩnh Lam không nhịn được nói: “Người có cách gì trừng phạt các nàng? Người ngay cả mẫu thân và Thẩm Tĩnh Sơ đều thu thập không được! Đều tại người, nếu người thông minh chút, ta cũng sẽ được tổ mẫu nhắc lên làm đích nữ!”

“Lam nhi, con dám nói chuyện với ta như vậy! Ta làm tất cả, cũng đều là vì con và Thanh Ca? Con nếu như không chịu thua kém, con cũng có thể chiếm được niềm vui của lão phu nhân. Mà không phải để đích thân lão phu nhân chỉ điểm Nghiêm ma ma dạy con quy củ!”

“Tốt, ngay cả người cũng ghét bỏ con! Con không sống nữa!” Từ nhỏ đến lớn Lưu di nương đều không nói nặng Thẩm Tĩnh Lam một câu. Bây giờ Lưu di nương nói với nàng như vậy, nàng tức giận, khóc lóc chạy đi.

“Ai, Lam nhi...” Lưu di nương thở dài. Người mang bầu, tất nhiên là không chạy nổi một tiểu cô nương ham chơi. Hình như từ khi Lam nhi đẩy Sơ nhi cùng Thu nhi vào hồ nước. Hết thấy đều đang thay đổi, mà nàng thì không thể làm gì...

Khương di nương cùng Thẩm Tĩnh Thu trở về Lê Uyển. Vào phòng, Khương di nương mới lộ ra nụ cười vui mừng: “Thu nhi, rốt cục hết khổ. Có điều là...” Trong lòng Khương di nương vẫn còn nghi hoặc rất sâu: “Hà cớ gì lão phu nhân lại nâng con làm đích nữ? Ta ngược lại nghĩ không ra.”

Thẩm Tĩnh Thu cũng cân nhắc tỉ mỉ: “Thời điểm thỉnh an hôm nay, trên mặt tổ mẫu cũng không có gì khác thường. Nhưng mà qua buổi sớm, cô cô tới, lúc đó ánh mắt của tổ mẫu cùng cô cô nhìn con bất đồng. Có mấy phần thích thú suy nghĩ, lẽ nào việc này có quan hệ với cô cô?”

“Di nương,” Thẩm Tĩnh Thu ngẩng đầu: “Người với cô cô giao tình rất tốt sao? Nhưng mà cũng không đúng, cho dù là như vậy, cũng sẽ không thể làm cho tổ mẫu coi trọng con.”

Khương di nương suy nghĩ một chút, nói: “Cô nãi nãi là đích nữ duy nhất của lão phu nhân. Gả cho Thế tử Trần Quốc Công, bắt quá những năm này vẫn không sinh được nhi tử. Trước đó vài ngày đem con thứ của di nương ghi vào dưới danh nghĩa của nàng... Chẳng lẽ...”

Khương di nương bỗng ý thức được mấu chốt của vấn đề: “Chẳng lẽ cô nãi nãi lần này là muốn cầu cưới đích nữ Thẩm gia làm con dâu, mà nàng là chọn trúng con?”

“Con?” Thẩm Tĩnh Thu thoáng suy nghĩ trong chốc lát liền nhận ra vấn đề. Thì ra là con thứ nhắc lên làm con trai trưởng, liền muốn cưới một thứ nữ nhắc lên làm đích nữ Thẩm gia. Mà như vậy, cô liền có thể đưa con dâu tương lai là nàng khống chế trong tay. Dù sao con trai trưởng kia không phải là con trai ruột, không phải là người trong bụng nàng đi ra, khó bảo toàn ngày sau sẽ xảy ra biến.

Thẩm Tĩnh Thu trong lòng cười lạnh một tiếng. Cô cô tính nước này đúng thật là kẻ dối trá đối với cháu của mình! Có điều Thẩm Tĩnh Thu nàng làm sao dễ dàng để cho người ta lợi dụng? Ngược lại phải cảm ơn cô cô đã cho nàng cơ hội làm đích nữ.

Bây giờ nàng chỉ mới mười hai tuổi, chắc chắn tổ mẫu sẽ không nhanh như vậy định ra hôn sự cho nàng. Mà nàng vừa được nâng lên làm đích nữ, còn nhiều quy củ phải học. Nhân cơ hội này, nàng có thể nghĩ cách để cho mình có tương lai tốt hơn, nàng cũng sẽ không bị cô cô đem trở thành một quân cờ!

Chẳng hạn như ngày mai, chính là cơ hội tốt. Từ trước đến giờ nàng giỏi ca múa, bản thân xuyên qua liền có ưu thế. Ngày mai, nàng phải làm cho tất cả mọi người, cho đại gia* một bất ngờ lớn.

*đại gia: ở đây nói danh gia vọng tộc lớn

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi mỉm cười. Bây giờ nàng còn thiếu một thứ, đó là nữ phẩm thượng hạng. Nàng kỹ thuật hóa trang cao siêu, so với chính dung còn lợi hại hơn mấy phần. Bất luận là da dẻ kém như thế nào, đáng đắp đầu heo xấu xí, trải qua tay nàng đều biến thành siêu cấp mỹ nữ lâm Chí Linh xinh đẹp. Nàng xuyên qua thân thể này, nói xinh đẹp cũng không xinh đẹp, không sánh bằng đích nữ Thẩm Tĩnh Sơ, nhưng sinh ra cũng không tệ lắm, chỉ cần chải chuốt một phen, sẽ hấp dẫn mắt người.

Đáng tiếc chính là, cổ đại có nhiều thứ không đầy đủ. Hôm qua nàng nhìn hộp phấn thấp kém liền buồn rầu. Liền đi chuẩn bị một chút vật liệu, đem nghênh điệp phấn thay đổi một phen, ngày mai liền có thể hiển lộ tài năng.

Thẩm Tĩnh Thu đem hoa hồng phơi khô, tinh tế nghiền nát cánh hoa thành phấn. Lại đem nghênh điệp phấn ban đầu đổ ra, nghiền nát, lại tiếp tục đem hỗn hợp trộn lẫn đều đặn với duyên hoa rồi cho vào nghênh điệp phấn, cẩn thận từng li từng tí một khuấy đều. Nguyên bản duyên hoa đối với da dẻ cùng thân thể có hại. Nàng cũng không muốn sử dụng quá nhiều. Có điều ngày mai thực sự quá trọng yếu, duyên hoa có thể làm cho phấn thêm nhẵn nhụi, da dẻ càng thêm bóng loáng mềm mại, hơn nữa hỗn hợp phấn nhàn nhạt, mang theo phấn hồng, ở trên mặt chính là mỹ nữ xinh đẹp, làm người yêu

thương.

Thắm Tinh Thu định đem nghênh điệp phần đã thay đổi đựng vào trong hộp. Bên ngoài có nha hoàn báo: “Tiểu thư, Bát tiểu thư đến.”

Thắm Tinh Thu hơi nghi hoặc, nàng cùng Thắm Tinh Di không có giao tình gì, nàng(Tinh Di) làm sao sẽ đến gặp nàng(Tinh Thu)? Nhưng không thể làm gì khác hơn là phân phó nói: “Đề cho nàng đi vào đi.”

Thắm Tinh Di thấy Thắm Tinh Thu được nâng thành đích nữ. Trong lòng tất nhiên là vạn phần không phục. Nghĩ lại, bây giờ Thắm Tinh Thu vừa mới làm đích nữ. Dù sao quan hệ tốt cũng hơn là trở mặt lúc này. Dù sao Thắm Tinh Thu cũng có giá trị lợi dụng. Vừa mới vào phòng, liền thấy Thắm Tinh Thu ở trên ban bện rộn, liền thâm thúy nói: “Thu muội muội, những thứ này...”

Thắm Tinh Thu cười cợt, nhưng cũng không ản giấu nói: “Tinh Thu trong lúc rảnh rỗi, đem nghênh điệp phần thay đổi một phen.” Vừa nói, một bên đem nghênh điệp phần đựng vào hộp, đề xuống, nhẹ nhàng ngửi một cái, nghênh điệp phần lộ ra hương hoa hồng nhàn nhạt, thanh mát hợp lòng người.

Thắm Tinh Di trong lòng hơi động, nói: “Thu muội muội thay đổi nghênh điệp phần. Có thể đề tỷ tỷ thử một chút hay không?”

Thắm Tinh Thu gật đầu, đưa nghênh điệp phần cùng vài bông cho Thắm Tinh Di. Thắm Tinh Di thông thạo thoa phấn, cầm gương đồng xem, trong lòng kinh ngạc: Thắm Tinh Thu này thay đổi nghênh điệp phần, thoa lên mặt nhai nhụi non mềm, sắc mặt lại hồng hào, còn có mùi thơm nhàn nhạt, cảm giác so với ngọc nữ hoa đào phần còn tốt hơn!

Con mắt hơi chuyển động, lấy lòng cười nói: “Thu muội muội thật khéo tay, thoa nghênh điệp phần lên mặt quả nhiên tốt. Không biết Thu muội muội có thể đem nghênh điệp phần tặng cho tỷ tỷ hay không?”

Đưa cho người ngày mai dùng cái gì? Thắm Tinh Thu trong lòng lờm một cái, nhưng vẫn cười như cũ nói: “Nghênh điệp phần này muội cũng là dùng thử mà thôi, lại là đã dùng qua, không tặng cho tỷ không tốt lắm. Tỷ nếu không vội, hai ngày nữa muội làm cái mới đưa cho tỷ, được không?”

Thắm Tinh Thu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Vậy làm phiền Thu muội muội.”

Cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề khó hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ao Cẩm Lý

Ngày hôm sau, Thắm phủ từ trên xuống dưới đều bận rộn. Thịnh an lão phu nhân, tặng thọ lễ được chuẩn bị tỉ mỉ. Hôm nay mừng thọ lão phu nhân, tất nhiên là cao.

Dùng xong buổi ăn sáng, các nữ quyền phụng bồi chọc cười lão phu nhân. Dương phu nhân lại càng ra sức, không ngừng cười cười nói nói, chọc cho lão phu nhân vui vẻ. Ánh mắt lần lần quan sát Thắm Tinh Thu mà hôm qua lão phu nhân giúp nàng định xuống. Càng nhìn càng cảm thấy hôm nay Thắm Tinh Thu giống như là người ngu muội, bỗng nhiên có hào quang, ngoan ngoãn ngồi ở góc, mỉm cười nghe mọi người nói chuyện, càng xem càng thỏa mãn.

Lão phu nhân sao lại nhìn không ra tâm tư của con gái, kể tai nói nhỏ: “Chi Như, ta nói không sai đi, Thu nhi không tồi, tuyệt đối xứng với con thứ kia của con.”

Dương phu nhân thỏa mãn gật đầu: “Vẫn là mẫu thân tốt nhất.” Thu nhi này xem ra khéo léo như thế, hẳn là con dâu rất dễ dàng nắm trong tay, đến lúc đó không phải tùy nàng gây khó dễ?

Hôm nay Thắm Tinh Sơ cũng là một đường trầm mặc. Bởi vì nàng biết, hôm nay chính là lần đầu gặp nhau ở đời trước với Lý Thế Hành. Nàng ngẩng đầu nhìn Thắm Tinh Di, Thắm Tinh Di tuy là mặt mỉm cười, nhưng lại cứng nhắc, tựa hồ có ưu sầu.

Nàng ưu sầu cái gì? Chẳng lẽ là sợ từ nay về sau, nàng(Tinh Sơ) sẽ đoạt Lý Thế Hành của nàng(Tinh Di)?

Nàng cười lạnh nói, đã là như thế, vì sao còn muốn trợ giúp Lý Thế Hành? Thật là quỷ mê tâm hồn a!

Buổi trưa trôi qua, ba nàng con dâu vẫn ở lại Vinh Uyển giúp đỡ chuẩn bị. Còn lại các nữ quyền trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Thắm Tinh Sơ dẫn theo Tinh Vân rời khỏi Vinh Uyển, trở về Cẩm Uyển.

Đột nhiên hôm nay Tinh Vân chủ động nói hôm nay sẽ do nàng(Tinh Vân) đi theo người nàng(Tinh Sơ) hầu hạ. Giống như đời trước đột nhiên đi theo. Vốn là Thắm Tinh Sơ không muốn để cho nàng đi theo. Nhưng mà thay đổi ý nghĩ, quyết cho Tinh Vân một cơ hội cuối cùng. Nếu nàng thật sự giúp đỡ Thắm Tinh Di tính toán nàng. Như vậy, nàng liền không lưu lại được! Hơn nữa nếu là thật, chỉ sợ nàng nghĩ biện pháp khác, còn không sẽ tương kế tựu kế.

Đúng như dự đoán, Tinh Vân giống như lo đang nói: “Tiểu thư, nghe nói hai ngày trước người thu mua một chút loại cá cẩm lý*, trông rất đẹp mắt, không bằng đi ao Cẩm lý nhìn một chút?”

*Cá chép (mình hiểu theo ý của mình)

Con mắt Thẩm Tinh Sơ chăm chú nhìn chăm chăm Tinh Vân. Tinh Vân đột nhiên có cảm giác giống như có người nhìn thấu nên có cảm giác chột dạ. Tiểu thư nàng thật có chỗ không giống trước kia. Từ trước đến giờ nàng chưa từng dùng ánh mắt xem xét nhìn nàng.

Bỗng nhiên Thẩm Tinh Sơ buông lỏng ánh mắt, miễn cưỡng nói: “Cá cẩm lý có gì đáng xem, dùng bữa trưa xong có chút mệt mỏi, buổi chiều sẽ có rất nhiều khách, hãy cứ nghỉ ngơi một hồi đã.”

“Tiểu thư!” Tinh Vân có chút nóng nảy, lại thấy Thẩm Tinh Sơ tựa tiểu phi tiểu* nhìn nàng. Trong lòng trống rỗng, nuốt một ngụm nước bọt dè xuống khăn trương trong lòng: “Nghe nói cá cẩm lý mới có bảy loại màu sắc. Dưới ánh mặt trời sẽ khúc xạ ra trăm loại màu sắc, rất là mê người. Hôm đó nô tì nhìn thấy, cũng suýt nữa mê mệt, tiểu thư thật sự không đi xem?”

*Cười như không cười

Tinh Vân cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Ở ao cẩm lý, nàng trượt chân rơi xuống nước, được Lý Thế Hành cứu, vậy là một âm mưu bắt đầu. Ao cẩm lý, nàng bởi vì bị phản bội mà khóc, bị Thẩm Tinh Di đẩy, vậy là kết thúc bị kịch đời trước.

Thẩm Tinh Sơ thu hồi ánh mắt dò xét, khuôn mặt nở nụ cười xán lạn nói: “Tốt!”

Từ lúc này, nàng cực kỳ khẳng định, Tinh Vân đã phản bội nàng, đi theo Thẩm Tinh Di.

Thẩm Tinh Sơ nàng đã khi nào bạc đãi nàng(Tinh Vân)? Thân là nhất đẳng nha hoàn, đương nhiên so với những người khác vẫn tốt hơn rất nhiều. Nàng rốt cục có cái gì không hài lòng? Thẩm Tinh Di đến tốt cùng cho nàng chỗ tốt nào?

Tinh Vân nghe nàng trả lời như vậy, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Hai người thay đổi hướng đi, không nhanh không chậm hướng về ao cẩm lý đi tới. Bỗng nhiên Thẩm Tinh Sơ dừng chân lại, Tinh Vân hơi kinh ngạc. Cho rằng Thẩm Tinh Sơ thay đổi chủ ý, không ngờ Thẩm Tinh Sơ lại lạnh nhạt nói: “Đến xem cá cẩm lý như thế nào lại không mang thức ăn cho cá? Tinh Vân, ngươi trở về viện lấy chút thức ăn cho cá đi.”

Tinh Vân đáp: “Vâng!”

Vội vàng trở về lấy thức ăn, chắc có lẽ đã xảy ra chuyện.

Thẩm Tinh Sơ cười lạnh nhìn bóng lưng Tinh Vân, nàng ta lưu lại không được nữa rồi.

Chờ bóng lưng Tinh Vân biến mất khỏi tầm mắt nàng. Nàng mới đi vòng đường khác, dọc theo bậc thang đá xanh. Trên đường đi tới nơi nghỉ mát, đã thấy Thẩm Tinh Thu cùng nhất đẳng nha hoàn cũng ở tiểu chòi mát nghỉ ngơi.

“Cá cẩm lý dưới ánh mặt trời hiện đủ mọi màu sắc rất đẹp...” Nha hoàn Thanh Đại mặt mày hớn hờ miêu tả. Nhìn thấy Thẩm Tinh Sơ lập tức im lặng hành lễ nói: “Lục tiểu thư.”

“Sơ tỷ tỷ.” Thẩm Tinh Thu ngoan ngoan nhìn về hướng Thẩm Tinh Sơ chào một cái.

“Thu muội muội rất thoải mái.” Thẩm Tinh Sơ nở nụ cười.

“Sơ tỷ tỷ cũng là từ ao Cẩm lý bên kia tới đây? Cá cẩm lý kia thật sự đẹp như Thanh Đại nói sao?” Thẩm Tinh Thu hỏi.

Thẩm Tinh Sơ vừa nghe thấy ba chữ “Ao Cẩm Lý”, trên mặt không vui nhưng không biểu hiện ra, cười nói: “Rất đúng, cá cẩm lý ở ao Cẩm lý rất đẹp.”

Vì lẽ đó, nàng mới nhìn mê mệt, mới không cẩn thận rơi vào trong ao.

Hay cái không cẩn thận này, cũng nằm trong kế hoạch của bọn họ?

“Đi, Thanh Đại, chúng ta tới xem xem cá cẩm lý bá chủ thiên hạ này.” Ở cổ đại cá cẩm lý thật sự đặc biệt như thế. Nhưng những thứ kia vẫn chưa từng thấy qua, chắc có lẽ là tiểu nha hoàn thôi phòng, vẫn nên đi xem thử.

“Sơ tỷ tỷ, Tinh Thu cáo từ.” Thẩm Tinh Thu thi lễ rồi đi, Thanh Đại không nhanh không chậm đi theo nàng.

Hai người đi bộ đến bên cạnh ao cá cẩm lý, Thanh Đại rất có hứng thú chỉ vào trong ao cá chép nói: “Tiểu thư, người xem, có phải là rất đẹp hay không?”

Thẩm Tinh Thu cười gât đầu nói: “Thật sự là rất đẹp.” Vừa nói, vừa nhẹ nhàng bước đi, muốn tới gần ao một chút, nhìn rõ ràng hơn, nhưng đột nhiên lại

trượt chân, cả người rơi vào trong ao Cẩm lý.

“Cứu...Mạng...”

Ta là vịt trên cạn không biết bơi! Mau tìm người cứu ta!!! Ta mới vừa xuyên qua, còn chưa thể hiện tài hoa a!!! Ông trời có phải đố kị người có nhan sắc a!! Trong tiểu thuyết anh hùng cứu mỹ nhân đâu rồi!!! Đều chết đi đâu rồi!!

Thẩm Tinh Thu trong lòng nhịn không được gào thét. Nàng muốn mở miệng kêu cứu, nhưng uống mấy ngụm nước, tuyệt vọng dần dần chìm trong lòng..Giữa lúc nàng muốn từ bỏ giấy dựa, bỗng nhiên có một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt eo nàng. Nàng nghe thấy giọng nam trầm thấp bên tai nàng nói: “Chớ lộn xộn, bản vương tới cứu ngươi.”

Thẩm Tinh Thu bị sắc nước mấy lần, vốn là có chút bối rối, nghe thấy giọng nam nhưng tinh thần lại bình tĩnh lại. Ông trời quả nhiên nghe được nàng cầu xin, soái ca đẹp trai ?

Nam tử một tay nắm eo nàng, một tay ra sức bơi đến bên cạnh bờ hồ, bơi tới bên bờ, nhẹ nhàng nhảy một cái, liền lên bờ.

Thẩm Tinh Thu liếc nhìn nam tử cứu nàng, khí tức lạnh lùng mà cao quý, trên mặt như khối băng không hề có cảm xúc, trong nháy mắt ngăn người, lên tiếng nói: “Tứ gia?”

Khí tức lạnh lùng như vậy, bên trong bất chính đi theo 《 Bộ Bộ Kinh Tâm 》 hình tượng tứ gia hoàn toàn ăn khớp? Nàng thế nhưng được tứ gia cứu. Ông trời đối với nàng thật không tệ!

Tứ gia? Nam tử cau mày. Nàng nhận thức lão tứ? Cái này thực sự là không ổn.

Thấy nam tử cau mày, Thẩm Tinh Thu biết nàng lỡ lời, nhanh chóng khoác tay nói: “Ta nhận lầm người.”

Còn đem kịch truyền hình tứ gia kêu lên, thực sự là mất mặt. Nếu như hấn làm tương nàng cùng tứ gia nào đó tư tình thì làm sao bây giờ?

Thẩm Tinh Thu cả người ướt đầm, nàng biết rõ dáng dấp khi ướt sũng của mình khẳng định không tốt. Trang điểm phòng chừng cũng trôi hết rồi, nàng nên nhanh chóng đi thay quần áo, trang điểm lại mới được.

Trong lòng nghĩ như vậy, liền nhanh chóng thi lễ nói: “Cảm ơn ân nhân cứu mạng, tiểu nữ ở đây cảm ơn. Tiểu nữ cần trở về nhà thay đổi quần áo, xin cáo từ trước.”

Lý Thế Hành “Ừ” một tiếng, tuy rằng hôm nay tình hình có chút quái dị. Nhưng cuối cùng cũng dựa theo kế hoạch mà tiến hành. Hấn thi lễ, dùng tay làm dấu mời.

Giọng nói của hấn cũng nghe hay như vậy, đậm đà mê người, không biết hấn là công tử nhà ai? Hấn tự xưng là “Bản vương”, chắc có lẽ là hoàng tử hay vương gia? Nếu hấn coi trọng nàng, cưới nàng làm phi, thật tốt!

Thẩm Tinh Thu đi đường nghĩ, trên mặt không khỏi hồng hồng một mảnh, trái tim nhỏ nhảy múa không ngừng.

Bọn họ đều không nhìn thấy, xa xa Tinh Vân cảm thức ăn cho cá trở về, cả kinh trợn to hai mắt, không ngậm mồm vào được.

Vậy bây giờ làm sao mới được?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chó khôn không cản đường

Thẩm Tinh Sơ nhìn bóng lưng Thẩm Tinh Thu rời đi, không khỏi thờ dài.

Thu hồi ánh mắt, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, nên trừng phạt nha hoàn Tinh Vân phản bội chủ tử này như thế nào mới được!

Cất bước, chuẩn bị trở lại Cẩm Uyển, bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện trước mặt nàng.

Trong lòng nàng cả kinh, sẽ không phải là Lý Thế Hành ở ao cẩm lý không chờ được nàng, nên đi chung quanh tìm nàng chứ?

Ngẩng đầu nhìn lên, nhưng lại là Minh Hữu Hiêm bắt cản đời.

Cho nên thờ phào nhẹ nhõm, rồi tức giận lên tiếng nói: “Minh thế tử, chó khôn không cản đường. Minh thế tử đứng giữa đường không biết là có ý gì?

Minh Hữu Hiền nhìn về mặt nàng biến đổi thất thường. Lúc ban đầu nàng cảnh giác làm cho hắn có chút kinh ngạc. Một tiểu cô nương, có việc gì mà trong lòng phải cảnh giác? Mà ở trong Thẩm phủ, có người nào để cho nàng xuất hiện về mặt cảnh giác? Nàng phải phòng bị người nào?

Nàng quả nhiên không đơn giản.

Minh Hữu Hiền cười đùa nói: “Thẩm cô nương, đây chính là đạo đãi khách của Thẩm gia sao? Hôm nay là lễ mừng thọ Thẩm lão phu nhân, Minh mỗ là nhận lời mời mà tới, lại bị người mắng là chó, chặc chặc, thì ra là Thẩm phủ đặc biệt mời chó tới tham gia lễ mừng thọ của lão phu nhân sao? Đây thật là kỳ a...”

Lông mày Thẩm Tĩnh Sơ nhíu lại, cái mũi lớn như vậy nàng không dám mang loạn. May mà nàng không dân, nhàn nhạt nói: “Chặn đường chính là chó, Minh thế tử nếu không phải cản đường Tĩnh Sơ, đương nhiên là không phải.”

Minh Hữu Hiền vẫn cợt nhả: “Đường này cũng không phải mình Thẩm cô nương mới có thể đi. Thẩm cô nương nói ta cản đường Thẩm cô nương, Minh mỗ lại cảm thấy là Thẩm cô nương cản đường Minh mỗ!”

Tuy là cười đùa, nhưng lại mang theo vài phần hài hước cùng khiêu khích. Ngụ ý cũng rất rõ ràng, người mà là chó cản đường.

Thẩm Tĩnh Sơ tức giận đến suýt nữa hộc máu. Quả nhiên, là da mặt dày, Minh thế tử hiển nhiên là thiên hạ vô địch. Ca ca nói không sai, người này, nàng càng cách xa càng tốt!

Nghiêng người, trên mặt không có vẻ giận dữ, ngược lại ngọt ngào cười một tiếng: “Từ nhỏ mẫu thân đã dạy cho Tĩnh Sơ biết khiêm nhường chi lễ, đạo đãi khách. Mẫu thân nói, làm người chó cậy mạnh lấn yếu, khi dễ phụ nữ và trẻ con nhỏ yếu, cũng không cần cùng người không có giáo dưỡng chấp nhặt, nếu không thì mình sẽ trở thành người không có giáo dưỡng. Mỗi một câu nói của mẫu thân, Tĩnh Sơ đều khắc sâu trong tâm khảm, tự nhiên sẽ cho là Minh thế tử nhường đường. Minh thế tử, mời.”

Người không hiểu khiêm nhường chi lễ, người cậy mạnh lấn yếu, khi dễ phụ nữ và trẻ con nhỏ yếu, người không có chút nào là quân tử phong độ được dạy dỗ —— ta đây có người dạy bảo, không chấp nhặt với người.

Minh Hữu Hiền không tức giận chút nào, ngược lại cười nhẹ ra tiếng: “Thẩm cô nương, người thật sự không phải là đáng yêu bình thường...”

Thẩm Tĩnh Sơ có chút tức giận nhìn chằm chằm người vô liêm sỉ lại không nghiêm túc lên tiếng. Nàng không muốn cùng hắn day dưa thêm nữa, liền che giấu tức giận đạm mạc nói: “Đa tạ Minh thế tử khen ngợi, Tĩnh Sơ xin cáo từ trước.”

Liêm nhảm* thi lễ, nhanh nhẹn rời đi.

*Chỉnh đốn vạt áo trước

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Minh Hữu Hiền không khỏi bật cười. Tiểu cô nương đáng yêu, bộ dáng tức giận cũng rất là đáng yêu. Thu lại nụ cười, bước nhanh tới hướng khác, mới vừa rồi đùa giỡn tiểu cô nương Thẩm gia, suýt nữa quên chính sự.

Bởi vì Minh Hữu Hiền xuất hiện, trì hoãn thời gian nàng trở về. Trở lại Cẩm uyển, Noãn Tuyết nói Tĩnh Vân đã rời đi. Thẩm Tĩnh Sơ cũng không thêm để ý, dù sao các nàng cũng không có được như ý, liền tốt. Buổi trưa đi qua, người luôn là dễ dàng một mối rã rời, Noãn Tuyết liền đỡ Thẩm Tĩnh Sơ về giường nghỉ ngơi.

Đang cởi quần áo, nghe tiếng bước chân vội vàng. Tĩnh Vân ở bên ngoài vội vã vào bên trong, nhìn thấy Thẩm Tĩnh Sơ không khỏi sửng sốt: “Tiểu thư, người tại sao trở về?”

Nhìn thấy Tĩnh Vân, Thẩm Tĩnh Sơ thanh tỉnh mấy phần, không trả lời nàng, hỏi ngược lại: “Vì sao vội vội vàng vàng trở về như vậy?”

Trên mặt Tĩnh Vân có mấy phần lúng túng, nói: “Nô tì đi tới ao cấm lý, Cửu tiểu thư rơi xuống nước được cứu. Nô tì tìm không thấy tiểu thư, lo lắng cho an nguy tiểu thư. Cho nên trở lại xem thử tiểu thư đã trở về hay chưa?”

Thẩm Tĩnh Sơ rơi xuống nước? Thẩm Tĩnh Sơ sửng sờ chốc lát. Chợt phản ứng lại, nở nụ cười, suýt nữa cười thành tiếng. Bây giờ Lý Thế Hành còn không biết người hắn cứu chính là Thẩm Tĩnh Sơ. Nói không chừng còn cho là mình được như ý rồi!

Nàng hiện tại không thể chờ đợi được nữa muốn nhìn xem Lý Thế Hành biết mình cứu lầm người, sẽ có vẻ mặt gì. Hắn vạn năm không thay đổi mặt băng, có hay không có vẻ mặt xấu hổ cùng tức giận đây?

Nàng chưa từng gặp hắn xấu hổ cùng tức giận. ...

Thu lại ý cười, âm thanh của nàng lạnh như băng nói: “Cũng may ta không đi ao cấm lý vì cảm thấy một mối nên trở về, nếu không, rơi xuống nước chỉ sợ là ta...”

Tĩnh Vân có chút sợ hãi cùng rụt rè nói: “Tiểu thư phúc lớn mạng lớn, như thế nào có thể rơi xuống nước được...”

Thẩm Tĩnh Sơ cười lạnh một tiếng nói: “Nếu là bình thường, hẳn là không rơi xuống nước. Nhưng mà có người muốn thiết kế ta, vậy cũng khó nói...”

Tĩnh Vân sợ hãi không dám nói tiếp, Thẩm Tĩnh Sơ liền xoay chuyển đề tài: “Người nói, Thu muội muội làm sao không cẩn thận như vậy. Xem cá chép

thôi, làm sao lại rơi xuống nước... May mắn là có người cứu...”

Tĩnh Vân lấp bắp nói: “Nô, nô tỳ không biết...”

Thẩm Tĩnh Sơ nở nụ cười hai tiếng nói: “Người tất nhiên là không biết. Người nếu biết, há không phải là cố ý mưu hại Thu muội muội?” Ánh mắt mang theo cảnh cáo cùng uy hiếp.

Tĩnh Vân vội vàng quỳ xuống: “Tĩnh Vân không dám!”

“Không dám, đó là tốt nhất... Mưu hại chủ tử, dựa theo quy củ Thẩm gia, phải loạn côn đánh chết!”

Thẩm Tĩnh Sơ bình tĩnh nói rõ ràng, Tĩnh Vân nghe được, lại thất sợ nổi da gà, sống lưng lạnh lẽo. Thẩm Tĩnh Sơ nói xong để cho nàng lui ra, không để cho nàng hầu hạ bên cạnh.

Gọi Noãn Tuyết, nói: “Tĩnh Vân... Giữ lại không được. Người để cho Yến Thảo nhìn nàng thật kỹ, sợ rằng nàng sẽ không an phận.”

Noãn Tuyết cau mày: “Nô tỳ cùng Tĩnh Vân từ nhỏ đã hầu hạ tiểu thư. Tiểu thư đối với nàng tốt như vậy, không nghĩ tới nàng lại không an phận, cố ý làm hại tiểu thư!”

Thẩm Tĩnh Sơ thờ dãi: “Lòng người khó dò, cái lợi ở trước mắt, trung thành không có.”

Noãn Tuyết vội vàng quỳ xuống: “Tiểu thư, Noãn Tuyết trung thành mãi mãi, quyết sẽ không phản bội tiểu thư.”

“Mau đứng lên. Ta dĩ nhiên là biết người trung thành, mới yên tâm đem chuyện này giao cho người làm, người cảm thấy Yến Thảo làm được sao? Có thể tiếp cận Tĩnh Vân sao?” Thẩm Tĩnh Sơ hỏi.

Noãn Tuyết chăm chú suy nghĩ chốc lát: “Yến Thảo là người thành thật, tuy là không lanh lợi, nhưng mà rất đáng tin cậy.”

“Ừ.” Thẩm Tĩnh Sơ nhẹ nhàng gõ gõ mép bàn: “Cho chuyện Tĩnh Vân qua đi. Tuy rằng nàng phản bội ta giúp Di muội muội, nghĩ cách hại ta, nhưng không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào, cũng không để lập tức trừng phạt nàng.”

Nhưng mà nàng đã có tâm tư này, liền không sợ tìm không ra sơ sót của nàng, trừng trị không được ác nô phản bội chủ tử này.

Ngáp một cái, Noãn Tuyết nhanh chóng đỡ Thẩm Tĩnh Sơ nằm xuống. Nàng phải nuôi tinh thần thật tốt, lát nữa sẽ có trò hay trình diễn! Vừa nghỉ ngơi, buồn ngủ liền ập tới, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hợp phổ trên châu

Nghỉ ngơi xong, Thẩm Tĩnh Sơ cùng Noãn Tuyết đi tới Vinh Uyển. Thu Ngân thông báo một tiếng, hai người theo thứ tự bước vào. Bên trong, cơ bản đã đến đông đủ, Thẩm Tĩnh Sơ đi tới thềm an lão phu nhân, lại nhìn vào Thẩm Tĩnh Thu: “Ồ, làm sao Thu muội muội lại thay quần áo? So với trước kia, dường như càng xinh đẹp.”

Đâu chỉ thay đổi quần áo mới, ngay cả vật trang sức trên đầu, gương mặt cũng là tỉ mỉ chỉnh sửa, so với lúc trước, càng tinh xảo hơn, làm cho người ta nhìn không rời.

Thì ra, trước giờ Thẩm Tĩnh Thu che giấu chính mình. Hóa ra, gương mặt có vẻ bình thường, qua lần thay đổi này, ngay cả nàng cũng không nhận được nhìn nhiều lần.

Thẩm Tĩnh Thu có chút ngượng ngùng, nàng trở về là cố ý thay quần áo. Chờ “Tứ gia” cứu nàng lúc này, để vị “Tứ gia” kia nhìn nàng bằng con mắt khác: “Tỷ tỷ quá khen. Lúc này Tĩnh Thu đến ao Cầm lý xem cá chép, lại không cẩn thận rơi xuống nước...”

“Thu muội muội sao lại không cẩn thận như vậy, không có sao chứ?” Thẩm Tĩnh Sơ giả vờ kinh ngạc hỏi.

Thẩm Tĩnh Thu đỏ mặt nói: “May mắn, Tĩnh Thu được một vị công tử cứu...”

“Yêu, Thu muội muội tại sao lại đỏ mặt như vậy? Không phải vị công tử kia ngọc thụ lâm phong, phong độ nhanh nhẹn, Thu muội muội bị vị công tử kia mê hoặc đó chứ? Thẩm Tĩnh Sơ trêu ghẹo nói.

“Sơ tỷ tỷ... Không nên chế nhạo Tĩnh Thu...” Thẩm Tĩnh Thu tâm sự bị người đoán đúng, mặt đỏ càng thêm đỏ, âm thanh nhỏ như muỗi.

Ngồi ở chủ vị, lão phu nhân cùng Dương phu nhân cười chăm chăm, khuôn mặt cứng đờ, lão phu nhân trầm giọng nói: “Thu nhi, người là khuê nữ chưa gả, thân thể ướt đầm người ngoài nhìn thấy còn ra cái thể thống gì!”

Trong lòng Thẩm Tĩnh Sơ căng thẳng, vội vàng nói: “Là Tĩnh Thu không cẩn thận, xin tổ mẫu trách phạt!”

Lão phu nhân không trách phạt, sắc mặt vẫn như cũ khó coi: “Bây giờ người đã là đích nữ Thẩm gia, mỗi tiếng nói cử động đều phải cẩn trọng. Hôn nhân đại sự của người, phảid cha mẹ quyết định, thông qua mai mối, sau này không được cùng bất kỳ nam tử nào giao tiếp, biết không?”

Giọng nói nghiêm nghị trước đi chưa từng có. Thẩm Tĩnh Thu trong lòng cả kinh, không ngờ người cổ đại quy củ như vậy. Nàng còn tưởng rằng, theo như truyền hình, vị công tử cứu mạng nàng, nàng nên đối với hắn lấy thân báo đáp để báo đáp ân cứu mạng của hắn. Không nghĩ tới, lão phu nhân ngược lại có chút tức giận. Nàng đem lại niềm vui cho lão phu nhân, mới có thể không có lý do mới nâng nàng làm đích nữ, không thể bị đánh trở về nguyên hình được! (đoạn này mình không hiểu. Bởi vì Di biết lý do Lão phu nhân nâng nàng làm đích nữ. Nhưng đoạn này lại nói không. Vô lý.)

Vội vàng quỳ xuống nói: “Tĩnh Thu không dám. Tĩnh Thu chưa bao giờ gặp bất kỳ nam tử nào. Chỉ là hôm nay chuyện xảy ra quá đột ngột, Tĩnh Thu không biết vị công tử kia đến từ đâu, cầu tổ mẫu minh dâm!”

Lão phu nhân con mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thẩm Tĩnh Thu quỳ trên mặt đất, dường như muốn nhìn thấy nàng có nói dối hay không. Trên mặt Thẩm Tĩnh Thu có vài phần sốt ruột, không giống như tư tình với nam nhân khác. Huống hồ từ trước đến nay nàng rất nhu thuận, việc này xác thực là ngoài ý muốn.

Sau một lúc lâu, lão phu nhân nói: “Chuyện này, không thể xảy ra lần nữa.”

Thẩm Tĩnh Thu cắn môi nói: “Vâng lời tổ mẫu dạy bảo.”

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn sắc mặt Thẩm Tĩnh Thu. Đáy lòng biết Thẩm Tĩnh Thu đối với Lý Thế Hành không phải là không có cảm giác. Nói thật, Lý Thế Hành xác thực là sinh ra anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong. Mà gương mặt lạnh như băng cũng là một loại hấp dẫn. Được một nam nhân anh tuấn cứu, đừng nói là Thẩm Tĩnh Thu, mà ngay cả kiếp trước nàng cũng vậy.

Chẳng qua...

Thẩm Tĩnh Sơ đem ánh mắt dời lên trên người Thẩm Tĩnh Di. Quả nhiên, Thẩm Tĩnh Di sắc mặt xanh mét, rất khó coi. Nhưng mà, còn chưa đủ đặc sắc.

Phải chờ Lý Thế Hành xuất hiện, phát hiện hắn cứu lầm người, đây mới là đặc sắc!

Trong lòng suy nghĩ, ở cửa Thu Ngân thông báo nói: “Đại hoàng tử, Thất hoàng tử, Dương thiếu gia, Minh thế tử tới —— ”

Nghe được ba chữ “Đại hoàng tử” trong lòng Thẩm Tĩnh Sơ vui vẻ. Nhưng lại nghe “Minh thế tử”, nhớ đến lúc chặn đường vừa nãy, trong lòng bất mãn, hắn tới làm gì?

Đại hoàng tử Thất hoàng tử là di ngoại tôn*, Dương thiếu gia có danh nghĩa là ngoại tôn của lão phu nhân. Đều là người thân của lão phu nhân, mới có tư cách vào thỉnh an. Minh thế tử cùng lão phu nhân hoàn toàn không liên quan, lại vào Vinh Uyển thỉnh an lão phu nhân?

Di ngoại tôn: là chị hay em gái của bà nội hay bà ngoại. Ví dụ như chị gái của bà nội là Di ngoại tôn

Đang lúc suy nghĩ, mấy người đã đi vào thỉnh an lão phu nhân, Minh Hữu Hiền cười nói: “Thẩm lão phu nhân, dựa theo quy củ, Hữu Hiền không có tư cách vào thỉnh an. Nhưng mà nghe nói, tuy rằng Thẩm lão phu nhân đã hơn năm mươi tuổi, nhưng lại giống thiếu nữ xinh đẹp. Hữu Hiền sinh lòng tò mò, liền cùng Đại hoàng tử bái kiến người.”

Lý Thế Hành nghe Minh Hữu Hiền nhắc đến mình. Trong lòng không tức giận, Minh thế tử trình độ mặt dày mảy dạn thật sự đáng sợ kinh người. Hắn bĩu môi, không có nói tiếp. Ánh mắt lại nhìn nữ quyến Thẩm gia. Thấy Thẩm Tĩnh Thu trong đám người, ánh mắt trừng lớn, cũng không thay đổi sắc mặt.

Thẩm Tĩnh Thu cũng nhìn thấy Lý Thế Hành. Biết hắn là hoàng tử, nhưng không ngờ lại là Đại hoàng tử. Trời ạ, đây không phải là người có khả năng được chọn kế vị nhất sao? Cổ đại người anh tuấn như vậy, thế nhưng lại vô tình cứu nàng. Nếu như...

Trong lòng Thẩm Tĩnh Thu vui vẻ, lại cúi đầu nhìn mũi chân, nghĩ phải làm sao để hấp dẫn lực chú ý của hắn đây?

Thẩm Tĩnh Thu đem tất cả thu vào trong mắt, trong lòng cười thầm không thôi.

Thất hoàng tử Lý Thế Du tiến lên nửa bước nói: “Di tổ mẫu mạnh khỏe, đây là hộp phở trân châu, là lễ vật tặng tổ mẫu. Nguyên bản là Thế Du giao quà tặng cho gã sai vặt mạng. Có điều, mẫu phi biết tổ mẫu yêu thích trân châu. Nên đặt biệt lệnh cho ta đem đến tặng tổ mẫu.”

Lục Khởi bên người lão phu nhân tiến lên tiếp nhận, đem trân châu đưa cho lão phu nhân. Lão phu nhân nói: “Quả nhiên là trân châu tốt nhất, ánh sáng màu trong suốt, tinh tế mượt mà... Thất hoàng tử trở về, thay mặt lão thân cảm ơn Tàn quý phi.”

Lý Thế Du mỉm cười đáp lời.

Hộp phở trân châu? Thẩm Tĩnh Sơ nghe thấy mới đem lực chú ý từ Lý Thế Hành và Thẩm Tĩnh Sơ dời đi. Nhìn về phía Thất hoàng tử, cũng cả kinh, người nọ, ngày hôm đó vị công tử chặn đường nàng lấy trân châu để tặng là kia sao? Hắn đúng là Thất hoàng tử?

Suy nghĩ trong đầu vừa chuyển, không thể tưởng tượng được hán lại dùng trâm châu kính Phật, làm lễ vật tặng sinh nhật lão phu nhân, Minh thế tử lại không có ý kiến gì?

Quay đầu nhìn Minh Hữu Hiền, ánh mắt của hán vừa vặn nhìn Thẩm Tĩnh Sơ. Ánh mắt hai người giao nhau, Minh Hữu Hiền vẫn không quên nháy mắt, giống như đang cười nài về việc chặn đường vừa rồi.

Người này rất đáng ghét, chẳng lẽ là hộp phở trâm châu? Keo kiệt!

Nhìn Lý Thế Du bộ dáng cười như tắm gió xuân. Thẩm Tĩnh Sơ khó chịu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Hộp phở trâm châu này thật là đẹp, không biết Thất hoàng tử mua ở đâu?”

Lý Thế Du bình tĩnh đáp: “Hộp phở trâm châu không phải là mua bên ngoài, đây là cống phẩm. Phụ hoàng thưởng cho mẫu phi, nhưng mẫu phi nói cái này ở trên người di tổ mẫu càng đẹp, liền nói Thế Du tặng cho tổ mẫu.”

Không biết xấu hổ! Thẩm Tĩnh Sơ trong lòng mắng thầm. Mượn hoa kính Phật cũng thôi, lại dám lừa gạt lão phu nhân đây là cống phẩm. Rõ ràng đây là Minh Hữu Hiền mua cho nàng, lại rơi vào tay hán, thật sự là mở to hai mắt nói dối!

Quay đầu nhìn Minh Hữu Hiền, nhưng lại không chút biểu tình, một chút cũng không có vạch trần ý tứ của hán.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bộn Bề Nhiều Việc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.